clasici
contemporani
LITERA
Clasici contemporani Litera **pune laolaltă scriitori contemporani laureaţi sau nominalizaţi ai unor prestigioase premii literare**
care le prefigurează statutul de „clasici". Operele de ficţiune cele mai noi, cele mai vândute, cele mai iubite din zilele noastre - cărţi pe care abia aştepţi să le citeşti
.**clasici** cantanponoi LITERA
Clasici contemporani Litera **pune laolaltă scriitori contemporani laureaţi sau nominalizaţi ai unor prestigioase premii literare**
care le prefigurează statutul de «clasici[1]". Operele de ficţiune cele

mai noi, cele mai vândute, cele mai iubite din zilele noastre - cărţi pe care abia aştepţi să le citeşti

.**Maylis de Kerangal** a scris mai multe romane, printre care *Je marche sous un ciel de traîne* (2000), *La vie voyageuse* (2003), *Corniche Kennedy* (2008) şi *Naissance d'un pont*, câştigător al Premiului Médicis în 2010. A publicat, de asemenea, un volum de povestiri, *Ni fleurs ni couronnes* (2006), o nuvelă, *Tangente vers l'est,* câştigătoare a Premiului Landerneau în 2012, şi o carte-

omagiu dedicată lui Kate Bush şi Blondie şi intitulată *Dans les rapides* (2007). Cel de-al cincilea roman al autoarei, *Să-i reparăm pe cei vii (Réparer les vivants*, 2014), s-a bucurat de un succes uriaş, câştigând 10 premii literare în Franţa şi fiind nominalizat la Premiul Man Booker International. Cel mai nou roman al său este *Un monde à portée de main.* Maylis de Kerangal locuieşte în Paris.

MAYLIS DE KERANGAL

SĂ-I REPARĂM

PE CEI VII

Traducere din limba franceză şi note
LAURENŢIU MALOMFĂLEAN

Bucureşti **201**
9*Réparer les vivants* Maylis de Kerangal Copyright © 2014 Éditions Gallimard
Această carte a apărut cu sprijinul Programelor de susţinere a publicării ale Institutului Francez

Editura Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372 e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe *www.litera.ro*

Să-i reparăm pe cei vii Maylis de Kerangal

Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Ovidiu Şerban Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KERANGAL, MAYLIS DE
Să-i reparăm pe cei vii / Maylis de Kerangal; trad. din lb. franceză: Laurenţiu Malomfalean. - Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-4193-9 ISBN EPUB 978-606-33-5946-0 I. Malomfalean, Laurenţiu (trad.) 821.11

1„My heart is full"

Efectul razelor gama asupra crăiţelor, Paul Newman, 1972

Ce e inima lui Simon Limbres, inima asta de om, de când ritmul i s-a

accelerat în clipa naşterii când afară alte inimi accelerau la fel, salutând evenimentul, ce e inima asta, ce a facut-o să tresalte, ce a dezgustat-o, ce a facut-o să se umfle, să valseze uşor ca o pană sau să atârne greu precum o piatră, ce a ameţit-o, ce a facut-o să se înduioşeze - dragostea; nimeni nu ştie exact ce e inima lui Simon Limbres, ce anume a filtrat,

înregistrat, arhivat, cutie
neagră a unui corp de
douăzeci de ani, numai
o imagine în mişcare
creată cu ultrasunete ar
putea să îi facă auzit
ecoul, să îi scoată la
iveală bucuria ce dilată
şi tristeţea ce
strâmtează, numai
traiectoria de pe hârtie a
unei electrocardiograme
derulate de la început ar
putea să îi marcheze
forma, să îi descrie
consumul şi efortul,
emoţia ce dă năvală,

energia risipită pentru a se comprima de aproape o sută de mii de ori pe zi şi a face să circule în fiecare minut până la cinci litri de sânge, da, numai linia aceea ar putea să îi spună povestea, să îi contureze viaţa, viaţă de fluxuri şi refluxuri, viaţă de supape şi clapete, viaţă de pulsaţii, când ea, inima lui Simon Limbres, inima asta de om, scapă maşinilor, nimeni nu ar putea să

pretindă că ştie ce e cu ea, iar în noaptea aceea, noapte fără stele, în timp ce pe estuar şi în ţinutul Caux- era un ger de crăpau pietrele, în timp ce de-a lungul falezelor se rostogolea o hulă fără reflexe, în timp ce platoul continental pierdea teren, dezvăluindu-şi dungile geologice, auzeai ritmul regulat al unui organ care se odihneşte, al unui muşchi care se reîncarcă încet - un puls

probabil sub cincizeci de bătăi pe minut -, când la picioarele unui pat îngust s-a declanşat alarma unui telefon mobil, ecoul unui sonar înscriind cu bastonaşe luminescente cifrele 05:50 pe ecranul tactil, şi când, brusc, totul a scăpat de sub control.

în noaptea aceea, aşadar, o camionetă frânează într-o parcare pustie, se opreşte strâmb, uşile din faţă se trântesc în timp ce

culisează o deschidere
laterală, apar trei
siluete, trei umbre
decupate în beznă şi
cuprinse de frig - un
februarie îngheţat, nas
curgând lichid, dormit
îmbrăcat -, nişte băieţi,
se pare, care îşi încheie
hanoracele până la
bărbie, îşi trag căciula
pe ochi, îşi strecoară sub
lâna polară vârful cărnos
al urechilor şi, suflând în
mâinile făcute căuş,
merg să se orienteze cu
faţa spre mare, care

încă nu e decât zgomot la ora asta, zgomot şi întuneric.

Nişte băieţi, se vede acum. S-au aliniat în spatele micului zid ce desparte parcarea de plajă, bat pasul pe loc şi respiră greu, cu nările dureroase din cauza frecării cu iodul şi frigul, şi sondează întinderea întunecată unde nu se întrevede nici un ritm, în afară de vuietul valului care se rupe, vacarmul ce se sforţează în

prăbuşirea finală,
scrutează ceea ce
huieşte în faţa lor, acea
chemare ciudată unde
nu există nimic asupra
căruia să-ţi îndrepţi
privirea, nimic, în afară
poate de liziera
albicioasă, acoperită cu
muşchi, miliarde de
atomi catapultaţi unii în
ceilalţi într-un halou
fosforescent, şi
îmbufnaţi pe iarnă la
ieşirea din camion,
ameţiţi de noaptea
marină, cei trei băieţi îşi

vin în fire acum, îşi reglează vederea, auzul, evaluează ce îi aşteaptă, *swell*-ul, măsoară hula după ureche, îi estimează indicele de rostogolire, coeficientul de adâncime, şi îşi aduc aminte că valurile formate în larg înaintează totdeauna mai rapid decât navele cele mai iuţi.

Da, a murmurat cu voce joasă unul dintre cei trei băieţi, o să fie o partidă de surfing

excelentă, ceilalţi doi au zâmbit, după care, încet, toţi trei s-au tras deodată înapoi, frecând pământul cu tălpile şi învârtindu-se pe loc, nişte tigri, şi-au înălţat privirea pentru a săpa în noapte spre capătul orăşelului, noaptea încă lăsată în spatele falezelor, şi atunci cel care a vorbit s-a uitat la ceas, încă un sfert de oră, băieţi, şi s-au urcat înapoi în camion să aştepte răsăritul nautic.

Christophe Alba, Johan Rocher şi el, Simon Limbres. Alarmele sunau când au dat cearşaful la o parte şi s-au dat jos din pat pentru o partidă de surfing hotărâtă puţin înaintea miezului nopţii printr-un schimb de SMS-uri, o partidă cu semi-maree cum numeri două sau trei pe an - mare formată, hulă regulată, vânt slab şi nici ţipenie de om. Nişte blugi, o jachetă, s-au

strecurat afară fără să
mănânce nimic, nici
măcar un pahar cu
lapte, un pumn de
cereale, nici măcar o
bucată de pâine, s-au
aşezat la baza imobilului
(Simon), în faţa porţii
pavilionului (Johan), şi
au aşteptat camionul
care era de asemenea
punctual (Chris), şi ei
care, în ciuda somaţiilor
mamelor, niciodată nu
se trezesc duminica
înainte de prânz, ei
despre care se spune că

nu ştiu decât să umble
molâi între canapeaua
din camera de zi şi
scaunul din camera lor,
freamătă în stradă la
şase dimineaţa, cu
şireturile desfăcute şi
respiraţia urât
mirositoare - sub felinar,
Simon Limbres a privit
cum se împrăştie aerul
pe care îl expira pe
gură, metamorfozele
fuiorului alb ce se înălţa,
compact, dizolvându-se
apoi în sus, până când
dispărea, şi-a amintit

cum, copil fiind, îi plăcea
să se joace de-a
fumatul, îşi întindea
arătătorul şi degetul cel
mare în faţa buzelor,
inspira adânc scobindu-
şi obrajii şi sufla ca un
bărbat -, ei, fie *The*
Three Caballeros-, fie
Big Waves Hunters, fie
Chris, John şi Sky, nu pe
post de porecle, ci ca
pseudonime, fiindcă şi le
creaseră pentru a se
reinventa drept surferi
planetari când ei erau
nişte liceeni de estuar,

astfel încât, invers, să le
pronunţi prenumele îi
reduce numaidecât într-
o configuraţie ostilă,
burniţa îngheţată,
clipocitul slab, falezele
ca nişte ziduri şi străzile
pustii la lăsarea serii,
reproşul părinţilor şi
reclamaţia de la şcoală,
plângerea iubitei
plăpânde trântite la
pământ, cea căreia şi de
data asta îi fusese
preferat *van*-ul, cea care
nu va avea niciodată

nici o putere asupra surfingului.

Sunt în *van* - niciodată nu spun camionetă, mai bine crapă. Umiditate soioasă, nisip ce granulează suprafeţele şi irită fesele precum glaspapirul, cauciuc sălciu, duhoare de estran şi parafină, plăci de surfing îngrămădite, un morman de costume - *shorties* sau integrale groase cu cagule încorporate -, mănuşi,

papuci, borcane cu ceară, *leashes-.* S-au aşezat toţi trei în faţă, strânşi umăr la umăr, şi-au frecat mâinile între coapse scoţând strigăte de maimuţă, drace, da frig e, după care au mestecat nişte batoane de cereale cu vitamine - n-ar trebui dat însă tot pe gât, devorezi după, după ce ai fost devorat ca la carte -, şi-au trecut sticla de Cola, tubul de lapte concentrat Nestlé, pachetele de Pépito şi

Chamonix, biscuiţi moi
şi dulci pentru băieţi, au
ridicat în cele din urmă
de sub banchetă ultimul
număr din *Surf Session*
şi l-au deschis peste
tabloul de bord,
alăturându-şi cele trei
capete deasupra
paginilor ce străluceau
în penumbră, cu hârtia
lucioasă precum o piele
hidratată de ambră
solară şi de plăcere,
pagini întoarse de mii de
ori pe care acum le
scrutează din nou, cu

globii oculari ieşiţi din orbite, cu gurile uscate: val care se sparge la Mavericks- şi *point break*- în Lombok-, lame la Jaws în Hawaii, tuburi în Vanuatu, unde la Margaret River-, cele mai bune ţărmuri ale planetei desfaşoară pe foi splendoarea surfingului. îşi îndreaptă înflăcăraţi degetul arătător înspre imagini, acolo, acolo, se vor duce acolo într-o zi, poate chiar vara următoare, ei

trei în camion pentru un *surf trip* de legendă, vor porni după cel mai frumos val format vreodată pe Pământ, vor hoinări în căutarea acelui loc sălbatic şi secret pe care-l vor inventa la fel cum Cristofor Columb a inventat America şi vor fi singuri în *line-up*- când se va ivi în sfârşit valul pe care îl aşteptau, unda venită din fundul oceanului, arhaică şi perfectă, frumuseţea

însăşi, atunci mişcarea şi viteza îi vor urca pe placă într-un zvâcnet de adrenalină când pe întregul corp şi până în vârful genelor li se va prelinge o bucurie teribilă, şi vor călări valul, vor uni pământul cu tribul surferilor, umanitatea aceea nomadă cu părul decolorat de sare şi de vara nesfârşită, cu ochii spălăciţi, băieţi şi fete neavând altă îmbrăcăminte decât

şorturile imprimate cu flori de tiaré sau cu petale de hibiscus, tricourile turcoaz ori portocaliu sângeriu, neavând altă încălţăminte decât şlapii de plastic, tinereţea aceea lustruită de soare şi libertate: urma-vor muchia până la ţărm.

Paginile revistei se luminează pe măsură ce afară cerul păleşte, îşi divulgă nuanţele de albastru printre care un cobalt pur ce răneşte

ochii, şi tonuri de verde
atât de intense încât ai
spune c-au fost trasate
cu vopsea acrilică, ici-
colo apare dâra lăsată
de un surf, dungă albă
minusculă pe zidul de
apă fenomenal, băieţii
clipesc, murmură pfoai
ce nebunie, pfoai ce
ţicneală, apoi Chris se
îndepărtează pentru a-şi
consulta mobilul, lumina
ecranului îi albăstreşte
faţa şi, luminându-l de
dedesubt, îi scoate în
evidenţă osatura

chipului - arcada sprâncenelor ieşită, maxilarul proeminent, buzele mov - în timp ce citeşte cu voce tare informaţiile zilei: Petites Dalles- today, hulă ideală sud-vest / nord-est, valuri între un metru cincizeci şi un metru optzeci, cea mai bună partidă de surfing din an; după care subliniază, solemn: o să ne distrăm pe cinste, *yes,* o să fim *kingsl* - engleza incrustată în

franceza lor, mereu,
pentru cel mai mic
lucru, engleza ca şi cum
ar trăi într-o melodie
pop sau într-un serial
american, ca şi cum ar fi
nişte eroi, nişte străini,
engleza care
diminuează cuvintele
enorme, „viaţă" şi
„iubire" devenind *life* şi
love, rarefiate, şi într-un
final engleza ca o sfială -
şi John şi Sky au dat din
cap a încuviinţare fără
sfârşit, yeah, *big wave
riders, kings.*

E timpul. Se crapă de ziuă, acum informul ia formă: elementele se organizează, cerul se separă de mare, se vede linia orizontului. Cei trei băieţi se pregătesc, metodici, respectând o ordine precisă care este încă un ritual: îşi ung placa, verifică legăturile *leash*-ului, îşi pun lenjeria specială din polipropilen înainte să îmbrace costumele contorsionându-se în parcare - neoprenul se

lipeşte de piele, o irită şi câteodată chiar o arde -, coregrafie de paiaţe din cauciuc ce presupune întrajutorarea, le pretinde să se atingă, să se manipuleze; apoi botoşii, cagula, mănuşile, şi închid camionul. Acum, coboară spre mare, cu surful sub braţ, uşori, traversează plaja cu paşi mari, plaja unde galeţii li se afundă sub tălpi într-un vacarm infernal, şi odată ajunşi

pe ţărm, când totul li se
conturează în faţă,
haosul şi distracţia, îşi
trec *leash*-ul în jurul
gleznei, îşi potrivesc
cagula, reduc la nimic
spaţiul de piele
dezvelită din jurul
gâtului prinzând la spate
cordonul pe care îl ridică
până la cele din urmă
găuri ale închizătorii-
fulger - e vorba de a
asigura cea mai bună
etanşeitate posibilă
pielii lor tinereşti, o piele
adesea acoperită de

coşuri în partea de sus a spatelui, pe omoplaţi, în timp ce el, Simon Limbres, afişează un tatuaj maori pe umăr -, iar gestul acesta, cu braţul întins brusc în aer, înseamnă că partida de surfing începe, *let's goi* - astfel că poate acum inimile se excită, se zbat încet în cutiile toracice, poate că masa şi volumul lor cresc şi pulsul li se intensifică, două secvenţe distincte în

aceeaşi bătaie, două lovituri, întotdeauna aceleaşi: spaima şi dorinţa.

Intră în apă. Nu urlă aruncându-şi înainte corpurile, pe care se mulează membranele flexibile ce conservă căldura cărnii şi impetuozitatea elanurilor, nu scot nici un strigăt, ci străbat strâmbându-se peretele de pietricele care se rostogolesc, şi marea adâncindu-se repede,

fiindcă la cinci-şase metri de mal deja nu mai ating fundul, se răstoarnă în faţă, lungindu-se pe burtă pe plăci, cu braţele tăind apa cu putere, trec de zona de resac şi înaintează în larg.

La două sute de metri de ţărm, marea nu mai e decât o tensiune ondulatorie, se lasă şi se bombează, înălţată ca un cearşaf aruncat peste o somieră. Simon Limbres se dizolvă în

mişcarea ei, vâsleşte spre *line-up*, zona din larg unde surferul aşteaptă valul să pornească, asigurându-se de prezenţa lui Chris şi a lui John, aşezaţi în stânga, mici flotoare negre pe care abia le mai poţi vedea. Apa e întunecată, marmorată cu vinişoare, de culoarea bronzului, încă nici un luciu, nici o sclipire, numai particulele albe pudrând suprafaţa, ca zahărul,

iar apa e îngheţată, cel mult 9-10 °C, Simon nu va putea nicicum lua mai mult de trei-patru valuri, ştie, surfingul în apă rece sleieşte organismul, într-o oră va fi terminat, trebuie să facă o selecţie, să aleagă valul cel mai bine format, cel a cărui creastă va fi înaltă fără să fie prea ascuţită, cel a cărui spirală se va deschide cu suficientă amploare pentru ca el să intre înăuntru, şi care

va dura până la capăt, păstrându-şi la finalul cursei forţa necesară pentru a se învolbura pe prund.

Se întoarce spre coastă cum îi place să facă întotdeauna înainte să se îndepărteze mai mult: pământul e acolo, întins, crustă neagră în licăriri albăstrii, şi e o altă lume, o lume de care s-a rupt. Faleza ridicată în secţiune sagitală îi înfaţişează straturile timpului, dar

acolo unde se află
timpul nu mai există, nu
mai există istorie, numai
unda care îl duce şi îl
învârte la întâmplare.
Privirea lui întârzie
asupra vehiculului
mascat în *van*
californian ce
staţionează în parcarea
din faţa plajei -
recunoaşte caroseria
acoperită cu stickere
strânse de-a lungul
partidelor de surfing,
ştie numele etalate
foarte aproape unul de

altul, Rip Curl, Oxbow, Quiksilver, O'Neill, Billabong, fresca psihedelică amestecând într-o aceeaşi dezordine halucinată campioni de surfing şi staruri rock, totul asezonat cu un număr însemnat de fete cambrate în maiouri strâmte, cu păr de sirenă, *van-ul* acesta care e opera lor comună şi anticamera valului - după care se uită ţintă la farurile din spate ale unei maşini ce urcă

platoul pentru a
dispărea în pământuri,
se desenează profilul lui
Juliette dormind, e
culcată ghemuit sub
codiţa ei de puştoaică,
pare îndărătnică până
şi-n somn, şi subit
Simon schimbă foaia, îşi
întoarce privirile dinspre
continent, i se smulge, o
tresărire, câteva zeci de
metri, apoi încetează să
mai vâslească.

Cu braţe care se
odihnesc dar picioare ce
ţin cârma, cu mâinile

agăţate de marginile
surfului şi pieptul uşor
ridicat, cu bărbia sus,
Simon Limbres pluteşte.
Aşteaptă. Totul oscilează
în jurul lui, bucăţi întregi
de mare şi de cer se
ivesc şi dispar în fiecare
mişcare a suprafeţei
molcome, greoaie,
lemnoase, o pastă
bazaltică. Zorii abrazivi
îi ard faţa şi pielea i se
întinde, genele i se
întăresc aidoma unor
fire de vinii, cristalinele
din spatele pupilelor

îngheaţă ca şi cum ar fi
fost uitate în fundul unui
congelator, inima începe
să îi încetinească,
reacţionând la frig, când
brusc îl vede venind,
vede cum înaintează,
energic şi omogen, valul
promis, şi din instinct se
poziţionează pentru a-i
găsi intrarea şi a se
infiltra, strecurându-se
cum se strecoară un hoţ
într-o bancă pentru a
sparge seiful - aceeaşi
cagulă, aceeaşi precizie
milimetrică a gestului -,

pentru a i se introduce
în scobitură, în acea
torsiune a materiei unde
interiorul se dovedeşte
mai vast şi mai profund
încă decât exteriorul, e
acolo, la treizeci de
metri, se apropie cu
viteză constantă, şi
dintr- odată,
concentrându-şi forţa în
antebraţe, Simon se
năpusteşte vâslind din
toate puterile, ca să
prindă numaidecât
viteza valului, ca să fie
luat în panta lui, şi acum

e momentul de *take off*\
fază ultrarapidă când
lumea întreagă se
concentrează şi se
avântă, flash temporal
când trebuie să inspire
adânc, să-şi ţină
respiraţia şi să-şi
îndrepte corpul într-o
singură acţiune, să-i dea
impulsul vertical ce îl va
ridica pe planşă, cu
tălpile depărtate,
stângul înainte, *regular,*
cu picioarele îndoite şi
spatele drept aproape
paralel cu surful, cu

braţele deschise
echilibrând tot, şi
secunda asta e cea pe
care Simon o preferă
înainte de toate, cea
care îi permite să
cuprindă laolaltă din nou
frânturile existenţei
sale, şi să-i pună
elementele în acord, să
se simtă viu, şi odată în
picioare pe surf - din
ochi distanţa dintre bază
şi creastă măsoară
acum peste un metru şi
jumătate -, să întindă
spaţiul, să lungească

timpul, să epuizeze
până la capătul cursei
energia fiecărui atom
din mare. Să devină
revărsare, să devină val.
Face primul *ride*
scoţând un strigăt, şi un
răstimp atinge o stare
de graţie - vertijul
orizontal, e pe buza
lumii, şi ca şi cum s-ar
trage direct din ea, una
cu fluxul -, spaţiul îl
invadează, îl zdrobeşte
cu totul pe cât de mult îl
eliberează, îi saturează
fibrele musculare,

bronhiile, îi oxigenează
sângele; valul se
desface într-o
temporalitate tulbure,
lentă sau rapidă, nu ştii,
suspendă una câte una
fiecare secundă până
când sfârşeşte
pulverizat, morman
organic lipsit de alt sens
şi, incredibil, însă după
ce a fost tăbăcit de
pietriş în iureşul final,
Simon Limbres a făcut
cale întoarsă pentru a
porni aţă din nou, fără
măcar să atingă

pământul, fără măcar să
întârzie asupra figurilor
trecătoare ce se
formează în spumă când
marea se poticneşte de
uscat, suprafaţă la
suprafaţă, s-a întors în
larg, vâslind şi mai tare,
gonind înspre pragul
unde începe totul, unde
se pune în mişcare totul,
li s-a alăturat celor doi
camarazi care vor
scoate curând acelaşi
strigăt în coborâre, iar
şirul de valuri ce îi
blindează dinspre

orizont, exploatându-le corpurile, nu le lasă nici un răgaz.

Nici un alt surfer nu a venit să li se alăture la faţa locului, nimeni nu s-a apropiat de parapet să-i privească făcând surfing, nici nu i-a văzut ieşind o oră mai târziu din apă, frânţi, terminaţi, clătinându-se pe picioare, împleticindu-se în timp ce traversau din nou plaja pentru a ajunge în parcare şi a deschide iar

camionul, nimeni nu le-a
văzut picioarele şi
mâinile la fel de livide,
strivite, învineţite chiar
şi sub unghii, nici
leziunile care le crestau
acum chipul, crăpăturile
de la colţul gurii când
bieţii dinţi le clănţăneau
de zor, un tremur
continuu de falei
suprapus peste acela al
corpurilor, pe care nu îl
puteau calma; nu a
văzut nimeni nimic, iar
după ce s-au îmbrăcat
înapoi, izmene de lână

trecute pe sub
pantaloni, straturi de
pulovere, mănuşi de
piele, nimeni nu i-a
văzut frecându-şi unul
altuia spatele, fără să-şi
poată spună altceva
decât ptiu, drace, 'ai de
puia mea, când le-ar fi
plăcut aşa de mult să
vorbească, să descrie
cursele călare pe val, să
le consemneze legenda,
şi dârdâind astfel, s-au
închis în camion, Chris a
găsit una-două puterea

să pornească motorul, a călcat-o şi duşi au fost.

Conduce Chris - ca întotdeauna, *van*-ul îi aparţine tatălui său şi nici Johan nici Simon nu au permis. Din Petites Dalles, îţi trebuie cam o oră să ajungi în Le Havre luând-o, din Etretat, pe drumul vechi ce coboară spre estuar prin Octeville-sur-Mer, vâlceaua Ignauval şi Sainte-Adresse.

Băieţii s-au oprit din tremurat, încălzirea

camionetei e dată la
maximum, muzica la fel,
şi fără îndoială căldura
produsă înăuntru este
încă un şoc termic
pentru ei, fără îndoială
simt oboseala, cască şi
se leagănă, căutând
cum să se ghemuiască
pe spătarul scaunelor,
înfofoliţi în vibraţiile
vehiculului, cu nasul
vârât sub eşarfa, şi fără
îndoială se toropesc
totodată, pleoapele li se
închid cu intermitenţă, şi
atunci, după Etretat,

când drumul a devenit
drept, poate Chris a
accelerat fără să-şi dea
măcar seama, cu umerii
căzuţi, dar apăsând greu
pe volan, da, poate şi-a
zis bun, e liber, şi
dorinţa de a scurta
timpul de întoarcere
pentru a se duce să se
întindă, a pune punct
urmărilor partidei de
surfing, violenţei sale, a
sfârşit prin a apăsa
pedala de acceleraţie,
astfel încât s-a tot dus,
tăind platoul şi

câmpurile negre,
întoarse, câmpurile
cuprinse şi ele de somn,
şi fără îndoială
perspectiva autostrăzii -
un vârf de săgeată
cufundată în faţa
parbrizului ca pe ecranul
unui joc video - a sfârşit
prin a-l hipnotiza ca un
miraj, astfel încât s-a
ţinut agăţat de ea fără
să mai fie atent, când
fiecare îşi aminteşte că
în noaptea aceea
îngheţase, iarna
acoperind peisajul ca o

peliculă de hârtie de
copt, fiecare ştie de
porţiunile cu polei
formate peste bitum,
invizibile sub cerul opac
însă făcând
impracticabile marginile
şoselei, şi fiecare
ghiceşte straturile de
ceaţă care planează,
compacte, la intervale
neregulate, apa
evaporându-se din noroi
pe măsură ce se face
ziuă, nişte pungi
periculoase care
filtrează spaţiul de-afară

ştergând orice reper, da,
bine, şi mai ce, altceva
ce? Un animal trecând
strada? O vacă pierdută,
un câine care se târâse
lângă un gard, o vulpe
cu coada de foc, ba
chiar o siluetă umană
ivită fantomatic în liziera
din pantă, pe care a
trebuit s-o evite în
ultima clipă, dintr-o
mişcare de volan? Ori un
cântec? Da, poate că
fetele în bikini care
acopereau caroseria
van-ului s-au însufleţit

brusc pentru a veni să se târască pe capotă şi a invada parbrizul, lascive, cu părul lor verde dând drumul vocilor inumane, sau prea umane, şi atras în capcana lor Chris şi-a pierdut capul, sesizând acel cântec din altă lume, acel cântec de sirene, acel cântec ucigaş? Ori poate Chris a făcut o mişcare greşită, da, asta e, un gest greşit, aşa cum ratează jucătorul de

tenis o lovitură uşoară,
aşa cum face schiorul o
greşeală de muchie,
ceva prostesc, poate nu
a întors volanul atunci
când şoseaua, fără să-i
pese, descria un viraj,
ori până la urmă, fiindcă
şi ipoteza asta trebuie
luată în considerare,
poate Chris a adormit la
volan, a ieşit din câmpia
anostă pentru a intra în
tubul unui val, în spirala
uluitoare şi dintr-odată
clară ce i se desfăşură în
faţa surfului, întorcând

cu susul în jos lumea împreună cu ea, lumea şi azurul lumii.

Ajutoarele au sosit la faţa locului pe la 9.20 - SAMU—, jandarmeria - şi imediat pe drum au fost instalate panouri în amonte şi în aval pentru a devia circulaţia pe străduţele colaterale şi a proteja astfel zona de intervenţie. Partea esenţială a fost scoaterea trupurilor celor trei băieţi, încarcerate în vehicul,

amestecate cu cele ale fetelor-sirene care zâmbeau pe capotă, sau se schimonoseau, deformate, strivite unele în altele, coapse, funduri, sâni, totul făcut zob.

S-a stabilit cu uşurinţă că micul camion se deplasa repede, cu o viteză estimată la 92 km/h, astfel încât depăşea cu 22 km/h viteza maximă admisă pe acel segment de drum, şi s-a stabilit

de asemenea că, din motive necunoscute, acesta deviase la stânga fără să mai revină pe axa lui, că nu frânase - nu existau urme de cauciucuri pe asfalt -, şi că intrase în stâlp frontal; s-a constatat absenţa airbagurilor, modelul camionetei fiind prea vechi, şi că dintre cei trei pasageri aşezaţi în faţă, doar doi purtau centură de siguranţă, aceştia fiind aşezaţi la uşă, în locul şoferului şi

în cel al pasagerului; în sfârşit, s-a stabilit că al treilea individ, care stătea pe mijlocul banchetei, fusese propulsat înainte sub violenţa impactului, cu craniul izbind parbrizul, douăzeci de minute au fost necesare pentru a-l scoate din fiarele contorsionate, era inconştient la sosirea celor de la SAMU, cu inima încă bătând, şi găsindu-i-se legitimaţia de cantină în buzunarul

jachetei, s-a stabilit că numele său e Simon Limbres.

în dimineaţa aceea, Pierre Revol a intrat în gardă la ora opt. Şi-a prezentat legitimaţia magnetică la intrarea în parcare când noaptea bătea în cenuşiu - un cer spălăcit, bătând în nuanţa turturelei, în orice caz destul de departe de coregrafiile grandilocvente ce consemnaseră reputaţia picturală a norilor din

estuar -, a condus încet prin domeniul spitalicesc, deplasându-se sinuos printre clădirile mai mult sau mai puţin legate între ele după un plan complex, s-a strecurat până în locul care îi era rezervat, şi-a parcat maşina cu faţa, o Laguna— albastru petrol, un vehicul hodorogit însă confortabil încă, interior de piele şi sistem audio beton, cu alte cuvinte

modelul preferat al baronilor taximetrelor spune el zâmbind, apoi a intrat în spital, a străbătut coridorul imens de sticlă în direcţia holului din nord şi, mergând repede, a ajuns la departamentul de Reanimare medico-chirurgicală şi Medicină hiperbară de la parter.

A trecut prin intrarea de serviciu împingând uşa cu palma întinsă, astfel încât aceasta se mai bălăngăneşte de

câteva ori în gol după
trecerea sa, iar cei care
au fost de noapte,
bărbaţi şi femei în halat
alb sau verde, la fel de
rupţi, ciufuliţi, cu gesturi
bruşte şi ochi
strălucitori, cu rânjete
nervoase pe chipurile
încordate - nişte piei de
tamburină -, unii râzând
prea tare, sau tuşind de
parcă şi-ar fi înghiţit
limba, afoni, câţiva se
intersectează cu el pe
culoar, îl ating în treacăt
sau dimpotrivă îl văd

venind de departe, aşa că aruncă o privire asupra ceasului şi îşi muşcă buzele, se gândesc asta e, gata, în zece minute o ştergem, în zece minute am plecat, şi imediat trăsăturile li se relaxează, îşi schimbă culoarea, se fac albi ca varul, şi dintr-odată se sapă cearcănele, linguriţe de bronz sub pleoapele care clipesc.

Cu paşi calmi şi viteză constantă, Revol

ajunge la birou fără să devieze de la traiectorie, ca să răspundă la semnul care deja i se face, la hârtiile care deja i se prezintă, la rezidentul care deja se ţine după el şi îl roagă ceva; îşi scoate cheia în faţa unei uşi banale, intră, şi efectuează gesturile care îl pregătesc de lucru: îşi agaţă haina în cuierul fixat în spatele uşii - un trenci fistichiu -, îşi pune halatul, porneşte

cafetiera, computerul,
bate maşinal cu palma
hârtiile care îi acoperă
biroul, verifică din nou
clasificarea pe teancuri,
se aşază, se conectează
la internet, triază
mesajele din inbox, scrie
unul sau două
răspunsuri - nu tu bună
ziua, nu tu nimic,
cuvinte golite de vocale
şi nici un semn de
punctuaţie - apoi se
ridică şi trage adânc aer
în piept. E în formă, se
simte bine.

E un tip de statură înaltă, costeliv, cu toracele scobit şi abdomenul rotund - singurătatea -, braţe lungi, picioare lungi, poartă nişte Repetto albi cu şireturi, are ceva fin şi incert racordat unei înfăţişări tinereşti, iar halatul îi e deschis mereu, astfel încât atunci când se deplasează pulpanele se umflă, se îndepărtează, nişte aripi, dezvelind o pereche de blugi şi o

cămaşă, de asemenea albă, şi şifonată.

Micul led se luminează în roşu pe soclul cafetierei în timp ce se răspândeşte mirosul acru al plăcii electrice care merge în gol, zaţul se încălzeşte în vasul de sticlă. Deşi minuscul - cinci, şase metri pătraţi cel mult -, acest spaţiu privat este un privilegiu în spital şi cu toate astea te miri descoperindu-l atât de impersonal, dezordonat,

de o curăţenie
îndoielnică: fotoliu
pivotant destul de
confortabil în ciuda
bazei înalte, birou pe
care se îngrămădesc
formulare de toate
felurile, hârtii, caiete,
blocnotesuri şi stilouri
publicitare plasate de
laboratoare în punguliţe
de plastic prevăzute cu
sigle, o sticlă deschisă
de San Pellegrino şi,
înrămată, fotografia
unui peisaj de pe
muntele Aigoual în timp

ce, scoţând în evidenţă haosul, dispuse în triunghi isoscel, un glob de sticlă de Murano, o ţestoasă din piatră, un borcănaş cu creioane ţin poate de o intenţie personală; lipită de peretele din fund, o etajeră metalică adăposteşte cutii cu arhive numerotate pe ani şi dosare amestecate, un strat gros de praf şi câteva cărţi ale căror titluri le poţi citi dacă te apropii

să vezi mai bine: cele două volume din *Uhomme devant la mort* de Philippe Aries, *La sculpture du vivant* de Jean Claude Ameisen, din colecţia Points Sciences, o carte de Margaret Lock cu copertă în două culori ilustrată cu un creier, *Twice Dead. Organ Transplants and the Reinvention of Death*, un număr al *Revue neurologique* din 1959 şi romanul poliţist al lui

Mary Higgins Clark
Clopoţelul n-are limbă -
o carte care lui Revol îi
place mult, vom înţelege
pe urmă de ce. Altfel
nici o fereastră, neon
puternic, lumină de
bucătărie la trei
dimineaţa.

În sânul spitalului,
reanimarea este un
spaţiu aparte unde sunt
primite vieţile
tangenţiale, comele
impenetrabile, morţile
anunţate, oferind
găzduire acelor corpuri

situate exact între viaţă şi moarte. Un sector plin de coridoare, de camere, de săli, în care domneşte o stare de tensiune. Revol evoluează acolo, în răspăr cu lumea diurnă, cea a vieţii continue şi stabile, cea a zilelor care ies la lumină înspre proiecte viitoare, lucrează în adâncul acelui teritoriu ca şi cum ai scotoci în interiorul unui palton larg, în cutele lui întunecate, în

cavităţi. Pentru toate astea, îi plac gărzile, duminicile şi nopţile, i-au plăcut de când era la rezidenţiat - ţi-l poţi imagina pe Revol tânăr stagiar longilin sedus de ideea gărzii înseşi, cu sentimentul acela că e necesar, la post şi autonom, mobilizat să asigure continuitatea breslei medicale într-un perimetru dat, învestit cu vigilenţă şi dotat cu responsabilitate. Îi place intensitatea lor

alveolară, temporalitatea lor specifică, oboseala ca excitant ilicit care urcă treptat în corp, îl accelerează şi îl conturează, toată acea erotică tulbure; îi place tăcerea lor vibratilă, lumina clarobscurului - aparate ce pâlpâie în penumbră, ecrane de computer albăstrii sau lampă de birou ca flacăra unei lumânări într-un tablou de La Tour, *Noul născut* de

exemplu -, şi mai ales acel fizic de gardă, climatul de enclavă, etanşeitatea, serviciul ca o navă spaţială lansată în găurile negre, un submarin în picaj în abisul cel mai adânc, în groapa Marianelor. Insă de mult timp Revol îşi ia de aici altceva: conştiinţa nudă a existenţei sale. Nu sentimentul de putere, exaltarea megalomană, ci tocmai contrariul: influxul de luciditate

care îi reglează gesturile şi îi filtrează deciziile. Un shot de sânge-rece.

Reuniune de secţie: predarea ştafetei. Echipele de înlocuire sunt acolo, fac cerc, lumea stă în picioare, se reazemă de perete, cu un pahar de plastic în mână. Şeful clinicii care a coordonat garda anterioară este un tip la treizeci de ani, spătos, cu păr des şi braţe zdravene. Extenuat, străluceşte. Expune în

detaliu situaţia pacienţilor prezenţi în secţie - şi, de exemplu, absenţa unei evoluţii notabile la bărbatul de optzeci de ani, în continuare inconştient după şaizeci de zile de reanimare, în timp ce, în schimb, starea neurologică a tinerei admise în urmă cu două luni după o supradoză s-a agravat -, înainte să expună mai amănunţit cazul noilor intraţi: o femeie de cincizeci şi

şapte de ani, fără domiciliu stabil, atinsă de o ciroză avansată, admisă după ce fusese cuprinsă de convulsii în centrul unde era găzduită şi a cărei stare hemodinamică rămâne instabilă; un bărbat la patruzeci de ani, admis de cu seară după un infarct masiv şi prezentând un edem cerebral - amator de jogging, alerga pe promenada de la malul mării în direcţia capului

Heve, cu nişte pantofi sport de lux în picioare, cu o bandană portocaliu-fluorescentă pe frunte, când s-a prăbuşit în dreptul cafenelei Estacade, şi, chiar dacă înfaşurat într-o pătură termoizolantă, era vânăt când fusese admis, leoarcă de sudoare, cu faţa scofâlcită. Cum stăm cu el? Revol pune întrebarea pe un ton neutru, rezemat de geam. O infirmieră ia

cuvântul, precizează că toate constantele (pulsul, tensiunea, temperatura, rata respiratorie) sunt normale, diureza e slabă, CVP- ul (cateter venos periferic) a fost pus. Revol nu o cunoaşte pe fată, se interesează despre bilanţul sangvin al pacientului, aceasta îi răspunde că este în curs. Revol se uită la ceas, bine, se poate

pleca. Asistenţa se împrăştie.

Infirmiera care a vorbit întârzie în încăpere, îl opreşte pe Revol şi îi întinde mâna: Cordelia Owl, sunt nouă, eram în blocul operator înainte. Revol dă din cap, ok, bine-ai venit - dacă s-ar uita însă mai bine la ea, ar vedea că are o faţă ciudată, cu ochii la locul lor însă cu nişte semne pe gât, ai zice că sunt urmele unor buze, şi gura prea roşie

deşi nevopsită, buzele
umflate, noduri în păr,
vânătăi pe genunchi,
poate s-ar întreba de
unde vine surâsul acela
şovăielnic, surâsul acela
de Giocondă care nu o
părăseşte nici măcar
atunci când se apleacă
deasupra pacienţilor
pentru a se ocupa de
ochii şi gura lor,
instalează sondele de
intubare, verifică
parametrii vitali,
administrează
tratamentele, şi până la

urmă poate ar ghici că
îşi revăzuse iubitul în
noaptea aceea, că o
sunase după săptămâni
de tăcere, porcul, şi ea
apăruse la întâlnire, pe
nemâncate şi frumoasă
foc, plină de zorzoane,
cu pleoapele smoky,
părul lucios şi sânii
fierbinţi, hotărâtă să
rămână la o distanţă
amicală, în timp ce
făcea pe comediana mai
curând mediocră,
murmurând din
depărtare eşti bine? mă

bucur să te revăd, când
corpul îi transmitea
până la ultima fibră
tulburarea, îi întreţinea
emoţia, o flacără, astfel
încât băuseră o bere şi
apoi două, abordaseră
subiecte care nu duceau
la nimic, atunci ea ieşise
să fumeze, repetându-şi
acum trebuie să plec, e
o prostie trebuie să plec,
dar el i se alăturase
afară, nu vreau să stau
mult, nu vreau să mă
culc târziu, o
prefăcătorie, după care

îşi scosese bricheta
pentru a-i aprinde
ţigara, ea ferise cu
mâinile flacăra
înclinându-şi capul,
câteva şuviţe de păr îi
alunecaseră de pe chip
ameninţând să se
transforme într-un fitil,
el i le reaşezase în
spatele urechii cu un
gest mecanic, buricul
degetelor atingându-i în
treacăt tâmpla, atât de
mecanic încât ea s-a
muiat, cu scobitura
genunchilor fleşcăită,

totul de altfel tocit,
învechit precum
drumurile, şi, zbang,
câteva secunde mai
târziu, cei doi se
trânteau la pământ sub
un portic vecin, la
adăpostul întunericului
şi al mirosului de
poşircă, se izbeau de
pubele, înşirau zonele
de piele albă, partea de
sus a coapselor ivită din
blugi sau ciorapi, burţile
apărute la ridicarea
cămăşilor, la
descheierea curelei,

fundurile, totul în acelaşi timp arzător şi îngheţat, şi îşi ciocneau dorinţa reciprocă şi violentă - da, dacă Revol s-ar uita mai bine la ea, ar vedea în Cordelia Owl o fată ţinându-se curios de bine pe picioare, chiar dacă îşi începea garda cu o noapte albă în spate, o fată mult mai în formă decât el, şi pe care avea să se poată baza.

Avem pe cineva pentru dumneavoastră.

Un apel la zece şi douăzeci. Neutre, informative, cuvintele curg. Bărbat, un metru optzeci şi trei, şaptezeci de kilograme, în jur de douăzeci de ani, accident pe drum, traumatism cranian, în comă - ştim cine este cel prezentat aşa, îi cunoaştem numele: Simon Limbres. Apelul abia s-a încheiat, că echipa SAMU intră pe neaşteptate la reanimare, uşile de

incendiu se deschid, targa alunecă, se deplasează spre axul central al secţiei, lumea se îndepărtează din calea ei. Apare Revol - tocmai examinase pacienta admisă pe timpul nopţii după nişte convulsii şi e pesimist: femeia nu a primit masaj cardiac la timp, scannerul a scos la iveală faptul că unele celule din ficat au murit după oprirea inimii, semn că sunt atinse cele

din creier -, a fost alertat şi îşi spune dintr-odată, văzând sosind căruciorul la capătul coridorului, că va fi o duminică de gardă grea.

Medicul SAMU vine după targă. Are fizicul unui alpinist de cursă lungă, chel, puţin peste cincizeci de ani, slab-slab, ca o aşchie, dezvelind nişte dinţi ascuţiţi atunci când spune cu voce tare: Glasgow 3! Apoi detaliază în atenţia lui

Revol: examenele neurologice au arătat o absenţă de reacţie spontană la stimulii auditivi (chemări), vizuali (lumină) sau tactili; pe lângă asta există tulburări oculare (mişcări asimetrice ale ochilor) şi tulburări vegetative de ordin respirator; l-au intubat direct. închide ochii trecându-şi palma dinspre frunte spre ceafa; suspiciune de hemoragie cerebrală în

urma unui traumatism cranian, comă areactivă, Glasgow 3 - foloseşte limba pe care o împărtăşesc, o limbă ce elimină prolixitatea drept pierdere de vreme, exclude vorbăria şi puterea de seducţie a cuvintelor, abuzează de substantive, coduri şi acronime, o limbă pentru care să vorbeşti înseamnă mai întâi să descrii, altfel spus să dai informaţii despre un corp, să pui în ordine

parametrii unei situaţii pentru a permite să fie pus un diagnostic, să fie cerute investigaţii, să se ofere îngrijiri şi să se salveze o viaţă: putere a lucrurilor spuse succint. Revol înregistrează fiecare informaţie, prevede o scanare corporală.

Cordelia Owl se ocupă de luarea în primire a tânărului, îl instalează în salon, în pat, după care cei de la SAMU pot părăsi secţia,

luându-şi echipamentul cu ei - targă, aparat mobil pentru respiraţie artificială, butelie de oxigen. Acum trebuie să se pună un cateter arterial, nişte electrozi pe torace, o sondă urinară şi să se pornească osciloscopul unde vor fi consemnaţi parametrii vitali ai lui Simon - apar linii suprapuse, de culori şi forme diferite, linii drepte sau frânte, derivaţii haşurate,

ondulaţii ritmate: alfabetul Morse al medicinei. Cordelia lucrează împreună cu Revol, gesturile îi sunt sigure, mişcările fluide, fireşti, corpul său pare să fi scăpat de spleenul vâscos care ieri încă îi încleia gesturile.

O oră mai târziu, moartea se prezintă, moartea se anunţă, pată mişcătoare cu circumferinţa neregulată întunecând o formă mai limpede şi mai vastă,

iat-o, e ea. Străfulgerare uscată ca iasca, însă Revol nu clipeşte, concentrat asupra negativelor scanării corporale pe care le zăreşte pe ecranul computerului, imagini labirintice prevăzute cu legende aidoma hărţilor geografice pe care le roteşte în toate direcţiile şi le dă zoom, culege repere, măsoară distanţe, în timp ce pe birou, aflată la îndemână, o mapă

cartonată cu antetul spitalului conţine copiile pe hârtie ale imaginilor numite „pertinente" furnizate de serviciul de radiologie care a pus sub scanner creierul lui Simon Limbres - pentru a construi aceste reprezentări, capul băiatului a fost aşadar supus explorării cu un fascicul de raze X şi, printr-o tehnică de analiză numită tomografică, datele au fost înregistrate „fâşii",

„secţiuni" de grosime milimetrică pe care le poţi analiza în toate planurile spaţiului, plan frontal, axial, sagital sau oblic. Révol ştie să citească imaginile astea, ceea ce spun ele despre starea subiectului şi ceea ce prevestesc în legătură cu evoluţia lui, recunoaşte formele, petele, halourile, interpretează aureolele lăptoase, decriptează loviturile negre, descifrează legende şi

coduri; compară, verifică, începe din nou, îşi face investigaţia până la capăt, dar nu, a văzut tot, s-a terminat: creierul lui Simon Limbres este pe cale să fie distrus, se îneacă în sânge.

Leziuni difuze, dilatare cerebrală majoră precoce şi nici un gest care să poată controla presiunea intracraniană, deja mult prea mărită. Révol se întinde pe fotoliu.

Privirea îi adastă pe
birou în timp ce mâna i
se adânceşte sub
maxilar, examinează în
treacăt dezordinea,
notiţele mâzgălite,
circularele
administrative,
fotocopia unui articol
difuzat de Espace
éthique / AP-HP—
asupra prelevărilor
efectuate „după ce
inima s-a oprit", se uită
de sus la obiectele
mărunte aşezate acolo,
inclusiv ţestoasa

sculptată în jad, cadou
de la o tânără pacientă
care suferea de un astm
sever, întârzie brusc
asupra pantelor mov ale
muntelui Aigoual cutate
în şiroaie şi fără îndoială
că Révol se gândeşte
iar, într-un flashback, la
acea zi de septembrie
când fusese iniţiat în
peyotl în casa lui din
Valleraugue - Marcel şi
Sally veniseră la sfârşit
de săptămână într-o
berlină de culoarea
smaraldului cu

cauciucurile pline de
noroi uscat, vehiculul
frânase puternic în
curtea din cătun, iar
Sally îşi agitase mâna pe
geam hei suntem noi!,
părul alb ca zăpada îi
zbura de colo colo
înăuntru, dezvelindu-i
cerceii de lemn, două
cireşe stacojii şi
lucioase; mai târziu,
după cină, când se
lăsase deja noaptea
peste podişul de calcar,
cu o ploaie de stele ca
nişte felinare, ieşiseră în

grădină şi mâinile lui Marcel scoseseră dintr-un ambalaj de hârtie câţiva mici cactuşi verzi bătând în gri, rotunzi şi fără ţepi, pe care cei trei prieteni i-au rostogolit în palme, înainte să le inspire mirosul amărui; fructele acelea veneau de departe, Marcel şi Sally fuseseră după ele într-un deşert minier din nordul Mexicului, le introduseseră în ţară ilegal şi le aduseseră cu precauţie până în

Cévennes, iar Pierre, care studia plantele halucinogene, era nerăbdător să le încerce: combinaţia de alcaloizi tari conţinuţi în peyotl, din care o treime era mescalină, provoca viziuni ivite de niciunde, fără legătură cu amintirile, viziuni ce jucau un rol major în folosirea ritualică a respectivilor cactuşi pe care indienii îi consumau cel mai adesea în timpul ceremoniilor şamanice;

dar şi mai mult încă, Pierre se interesa de sinestezia ce se manifesta în timpul halucinaţiilor: era de aşteptat ca intensitatea psihosenzorială să crească în prima fază a ingerării, spera să vadă gusturi, să vadă mirosuri şi sunete, senzaţii tactile, şi ca traducerea simţurilor în imagini să îl ajută să înţeleagă, ba chiar să desluşească, misterul durerii. Revol se gândeşte la noaptea

aceea scăpărătoare,
când bolta cerească se
sfâşiase deasupra
munţilor, eliberând
spaţii nebănuite în care
încercaseră să se
piardă, culcaţi în iarbă
cu spatele pe pământ, şi
e străbătut brusc de
ideea unui univers în
expansiune, în perpetuă
devenire, un spaţiu în
care moartea celulară ar
fi operatoarea
metamorfozelor, în care
moartea ar stârni viaţa
aşa cum liniştea

stârneşte zgomotul, întunericul lumina sau staticul mobilul, o intuiţie fugitivă ce persistă pe retina lui chiar şi în timp ce ochii săi privesc iarăşi în gol ecranul computerului, dreptunghiul de 16 inchi luminat în negru pe care se anunţă încetarea oricărei activităţi mintale în creierul lui Simon Limbres. Nu reuşeşte să conecteze chipul tânărului cu moartea, şi simte un

nod în gât. De aproape treizeci de ani se mişcă însă în preajma ei, treizeci de ani de străbătut zona.

Pierre Revol s-a născut în 1959. Războiul Rece, victoria Revoluţiei cubaneze, primul vot al elveţiencelor în cantonul Vaud, se filmează *Cu sufletul la gură* de Godard, apare *Prânzul dezgolit* de Burroughs şi opusul mitic al lui Miles Davis, *Kind of Blue* - fără îndoială cel mai bun

album de jazz din toate timpurile, cum spune Revol, căruia îi place să facă pe interesantul, lăudându-şi venirea pe lume. Altceva? Da - adoptă un ton detaşat pentru a pregăti terenul, ţi-l imaginezi evitând să-şi privească interlocutorul şi făcând orice altceva, scotocind prin buzunare, compunând un număr de telefon, descifrând un mesaj -, e anul când a fost redefinită

moartea. Şi în clipa asta, nu e nemulţumit de amestecul de stupoare şi groază pe care îl observă pe chipurile celor care îl înconjoară. Apoi adaugă, ridicând capul şi zâmbind vag: ceea ce, oricum ai lua-o, pentru un anestezist de la reanimare e departe de-a fi lipsit de urmări.

De fapt, în 1959, mai mult decât să fie sugarul acela nepăsător cu bărbie triplă de senator

de provincie, înfofolit
într-un costumaş cu
închidere complicată,
mai mult decât să
doarmă două treimi din
timp într-un coş de paie
deschis la culoare cu
garnitură vichy—, Revol
îşi spune adesea că i-ar
fi plăcut să se afle în
sală, în timpul celei de-a
23-a Reuniuni
internaţionale de
Neurologie, în ziua când
Maurice Goulon şi Pierre
Mollaret au urcat la
tribună să îşi comunice

lucrările; ar fi pus mare preţ să îi vadă prezentându-se în faţa comunităţii medicale, altfel spus în faţa lumii înseşi, pe ei, cei doi bărbaţi, neurologul şi specialistul în boli infecţioase, undeva la patruzeci, respectiv şaizeci de ani, în costume închise la culoare şi cu pantofi negri lustruiţi, mai curând la papion; ar fi adorat să observe ceea ce transpărea din relaţia

lor, respectul reciproc pe care îl stârnea diferenţa de vârstă, instaurând acel fel de ierarhie tăcută caracteristică adunărilor ştiinţifice, stimate coleg, stimate coleg - însă cine s-a exprimat primul? cui i-a revenit privilegiul să încheie?; da, pe măsură ce Révol se gândeşte la asta, îşi repetă că i-ar fi plăcut să se afle în faţa lor, să se aşeze printre pionierii reanimării în ziua aceea, în primul

rând bărbaţi, agitaţi şi concentraţi, să fie unul dintre ai lor în locul acela, spitalul Claude-Bernard - un spital predestinat: în 1954, Pierre Mollaret a creat acolo prima unitate modernă de reanimare din lume, a format o echipă, a transformat pavilionul Pasteur pentru a instala în el aproape şaptezeci de paturi, a adus faimoasele Engstrôm 150, nişte ventilatoare

electrice puse la punct pentru a răspunde epidemiilor de poliomielită ce făceau ravagii atunci în nordul Europei, şi care au înlocuit „plămânii de oţel" în funcţiune din anii treizeci -; şi, pe măsură ce Révol se concentrează, îşi desfaşoară în minte scena, scena originară pe care nu a trăit-o nicicând, îi aude pe cei doi profesori care schimbă câteva cuvinte

cu voce joasă, îşi
aranjează foile pe
pupitru şi îşi dreg vocea
în faţa microfoanelor,
aşteptând, impasibili, să
înceteze gălăgia şi să se
facă linişte, pentru a-şi
începe în sfârşit
comunicarea cu
limpezimea rece proprie
celor care, conştienţi de
importanţa
fundamentală a ceea ce
au venit să rostească, se
abţin să mai adauge
altceva şi se mulţumesc
să descrie, să descrie,

să descrie, lăsându-şi concluziile să cadă cum laşi să cadă un careu de aşi la poker; şi enormitatea anunţului lor îl înmărmureşte încă, îi explodează în faţă. Fiindcă lucrurile pe care Goulon şi Mollaret au venit să le spună stau într-o frază în formă de bombă cu fragmentare lentă: oprirea inimii nu mai este semnul morţii, de-acum înainte încetarea funcţiilor cerebrale e ceea ce o

atestă. Cu alte cuvinte: *dacă nu mai gândesc, nu mai exist*. Destituire a inimii şi încoronare a creierului - o lovitură de stat simbolică, o revoluţie.

Cei doi bărbaţi s-au prezentat aşadar în faţa adunării, au descris semnele dovedite a ceea ce numesc mai nou „coma depăşită", au detaliat mai multe cazuri de pacienţi care, conectaţi la ventilator, îşi păstrau în mod

mecanic funcţiile cardiacă şi respiratorie fără să mai prezinte vreo activitate cerebrală - pacienţi care, fără perfecţionarea aparatelor şi tehnicilor de reanimare ce permiteau să le fie irigat creierul, ar fi intrat doar în moarte cardiacă; din acel moment, au stabilit că dezvoltarea reanimării medicale îşi schimbase datele, că progresele disciplinei conduceau la formularea

unei noi definiţii a morţii, asumându-şi de asemenea faptul că un asemenea gest ştiinţific, de o însemnătate filosofică nemaiauzită, ar avea drept consecinţă inclusiv autorizarea şi permiterea prelevărilor de organe, respectiv a grefelor.

Comunicarea lui Goulon şi a lui Mollaret a fost urmată de publicarea în *Revue neurologique* a unui articol fundamental care

expunea douăzeci şi trei de cazuri de „comă depăşită" - şi fiecare îşi aduce aminte de câteva cărţi aşezate pe etajera din biroul lui Révol, printre care acea revistă din anul 1959, şi fiecare ghiceşte că e vorba exact de numărul acela, un document pe care Révol îl căutase pe eBay, îl cumpărase fără să negocieze şi îl ridicase într-o seară de noiembrie din staţia Lozère-Ecole

polytechnique, de pe
linia RER
B - bătuse mult pasul pe
loc în frig pândindu-şi
vânzătorul, apărut sub
forma unei doamne
scunde purtând pe cap
un turban de culoarea
topazului, care a venit
cu paşi mărunţi pe
peron, iar apoi,
ajungând în dreptul său,
a băgat banii în
buzunar, a smuls revista
dintr-o paporniţă ecosez
şi, vicleană, a încercat
să-l înşele.

Revol, ţintuit din nou în ecranul computerului, ia act de ceea ce se arată, închide ochii, îi deschide iar, şi brusc, de parcă şi-ar fi luat avânt, se ridică, e douăsprezece fără douăzeci când sună la recepţie, Cordelia Owl răspunde, Revol o întreabă dacă familia lui Simon Limbres a fost anunţată, iar tânăra îi spune că da, jandarmeria a sunat-o pe mamă, e pe drum.

Marianne Limbres pătrunde în spital pe intrarea principală şi se îndreaptă direct la recepţie, acolo se află două femei, aşezate în spatele unor ecrane de computer, două femei în bluză verde pal vorbind cu voce joasă. Una dintre ele poartă părul într-o coadă groasă pe umăr şi înalţă capul spre Marianne: bună ziua! Marianne nu răspunde imediat, nu ştie spre care sector să se

orienteze - urgenţe, reanimare, chirurgie traumatologică, neurobiologie -, se chinuie să descifreze lista secţiilor înşirate pe un panou întins fixat pe perete, ca şi cum literele, cuvintele, rândurile s-ar fi încălecat fără ca ea să reuşească să le pună în ordine, să le confere un sens, până la urmă îngaimă: Simon Limbres. Pardon? Femeia încruntă sprâncenele - groase şi

negre la rândul lor, atingându-se într-un mănunchi de păr peste încheietura nasului -, Marianne îşi revine, reuşeşte să compună o frază: îl caut pe Simon Limbres, este fiul meu. Hm. În cealaltă parte a tejghelei, femeia se apleacă peste computer şi, ca o pensulă chinezească, vârful cozii îi atinge tastatura: ce nume? Limbres, 1, i, m, b, r, e, s, Marianne silabiseşte apoi se

întoarce spre hol, imens,
înalt cât o catedrală şi
cu pardoseală de
patinoar - acustica,
luciul şi urmele -, stâlpi
risipiţi, e tăcut aici,
puţină lume, un tip cu
capot şi şlapi de piscină
merge în cârjă spre un
telefon de perete, o
femeie în scaun cu rotile
e împinsă de un bărbat
care poartă o pălărie de
pâslă cu pană portocalie
- Robin Hood
neurastenic -, iar în
depărtare, aproape de

chioşc, în faţa uşilor
aliniate în penumbră,
trei femei în alb s-au
strâns laolaltă, cu câte-
un pahar de plastic în
mână, nu dau de el,
când a fost admis?
Femeia rămâne cu ochii
în ecran şi apasă pe
mouse, azi-dimineaţă, a
şoptit Marianne
răspunsul, femeia înalţă
capul, hm, poate-i o
urgenţă atunci?
Coborând pleoapele,
Marianne încuviinţează,
femeia se trage între

timp înapoi, îşi dă coada în spate şi printr- un gest al mâinii îi indică lifturile din capătul holului, apoi traseul de urmat pentru a ajunge la serviciul de urgenţe fără să trebuiască să iasă afară în frig şi să mai înconjoare clădirile, Marianne mulţumeşte şi îşi continuă drumul.

Adormise la loc atunci când telefonul sunase, cufundată într-o înlănţuire de vise şterse ce filtrau lumina zilei şi

stridenţa vocilor
sintetizate ale unui
desen animat japonez
de la televizor - mai
târziu, va căuta zadarnic
semne în asta: cu cât
stârnea mai abitir
amintirea, cu atât
reveria se dizolva mai
mult, nu ajungea la
nimic tangibil, nimic
care să poată conferi un
sens zdruncinăturii ce se
producea la treizeci de
kilometri depărtare, în
acelaşi moment, în
noroaiele de pe drum -,

şi nu ea a răspuns, ci
Lou, de şapte ani,
intrată în camera ei
alergând pentru că nu
voia să rateze vreo
imagine din ceea ce
urmărea în camera de
zi, şi care pur şi simplu a
pus telefonul la urechea
mamei sale înainte de a
ieşi la fel de repede, aşa
încât vocea din mobil se
întreţesea cu visele lui
Marianne, creştea,
insistentă, şi într-un final
doar la auzul cuvintelor
vă rog, spuneţi-mi:

sunteţi mama lui Simon Limbres? Marianne s-a ridicat în capul oaselor în pat, cu creierul deşteptat dintr-odată de frică.

A trebuit să strige tare, în orice caz îndeajuns de tare pentru ca micuţa să apară din nou, înceată şi serioasă, cu ochii mari, şi să încremenească la intrarea în cameră, cu capul sprijinit de tocul uşii, cu privirea fixată asupra mamei sale care

nu o vede însă gâfâie ca
un câine, cu gesturi
precipitate şi faţa
convulsionată, formează
numărul lui Sean care
nu răspunde - răspunde,
răspunde naibii -, mama
ei care-şi trage pe ea
hainele în grabă, cizme
călduroase, palton lung,
fular, năpustindu-se pe
urmă în baie pentru a-şi
stropi faţa cu apă rece,
dar nici o cremă, nimic,
când, ridicându-şi capul
din chiuvetă, îşi
întâlneşte privirea în

oglindă - irişi îngheţaţi
sub pleoapele umflate,
ca învineţite de-o
lovitură, ochi Signoret,
ochi Rampling, cu raza
verde în prelungirea
genelor -, uluită astfel
că nu se recunoaşte, ca
şi cum desfigurarea sa
ar fi început, ca şi cum
ar fi fost deja altă
femeie: o bucată din
viaţa ei, o bucată
masivă, caldă încă,
densă, se rupe de
prezent pentru a se
scufunda într- un timp

trecut, pentru a cădea în
el şi a dispărea.
Discerne surpări,
alunecări de teren, falii
care îi secţionează
pământul de sub
picioare: ceva se
închide, ceva devine de
neatins de acum - un
fragment de faleză se
separă de platou şi se
prăbuşeşte în mare,
încet o peninsulă
îngustă se smulge de
continent şi pleacă în
derivă în larg, solitară,
intrarea într-o peşteră

minunată e brusc
blocată de-o stâncă;
trecutul s-a mărit brusc
dintr-odată, un căpcăun
mâncător de viaţă, iar
prezentul nu e decât un
prag subţire-subţire, o
linie dincolo de care nu
mai există nimic
cunoscut. Soneria
telefonului a spart
continuitatea timpului, şi
înaintea oglinzii unde i
se fixează imaginea, cu
mâinile prinse de
chiuvetă, Marianne

împietreşte sub forţa şocului.

Luându-şi poşeta, se întorsese şi dăduse peste micuţa care nu se mişcase, of, Lou, copila se lăsase îmbrăţişată fără să înţeleagă, dar totul în ea îi întreba mama care s-a eschivat, încalţă-te, ia-ţi un pulover, hai, şi trântind uşa pe palier, subit Marianne s-a gândit - o tăietură îngheţată - că, data viitoare când va introduce din nou cheia

în broască, va şti precis, în privinţa lui Simon. Cu un etaj mai jos, Marianne a sunat la uşa unui apartament, a insistat - duminică dimineaţa, dorm -, apoi a venit să deschidă o femeie, căreia Marianne i-a murmurat cuvintele spital, accident, Simon, e grav, iar cealaltă, holbând ochii, a dat din cap, a şoptit cu blândeţe, am eu grijă de Lou, iar fetiţa în pijama a intrat în apartament, i-

a făcut mamei sale un mic semn cu mâna prin uşa întredeschisă, dar s-a răzgândit brusc, s-a repezit în casa scării, strigând: mama! Atunci Marianne a urcat treptele înapoi în viteză, a îngenuncheat până la înălţimea fetei sale, a strâns-o la piept, după care, privind-o adânc în ochi, i-a repetat litania rece, Simon, surf, accident, mă întorc, mă întorc repede, copila nu a clipit, şi-a pupat mama

pe frunte, a intrat la vecini.

După care trebuise să scoată maşina din garaj, să bage în marşarier în subsolul unei parcări şi, speriată cum era, fusese nevoită să acţioneze de două ori pentru a ieşi din locul ei, să manevreze la milimetru până la rampa înclinată ce dădea în stradă. De cum a basculat uşa, a închis ochii pe jumătate, orbită. Lumina zilei era

albă, fainoasă, dilua cenuşiul iernii, era un cer de ninsoare din care nu ningea, o porcărie, şi atunci, făcând apel la puterile ei şi la raţiune, s-a concentrat asupra drumului pe care îl avea de făcut, deplasându-se direct spre est prin oraşul de sus, urmând artere la fel de drepte precum nişte sonde penetrând spaţiul pe orizontală, a luat-o pe rue Felix-Faure, apoi pe rue du 329e şi pe rue

Salvador-Allende, nume care se înlănţuiau pe aceeaşi axă pe măsură ce ajungeai în suburbiile din Le Havre, nume întreţesute în romanul municipal - vile luxoase dominând cloaca oraşului de jos, grădini întinse aerisite perfect, instituţii private şi limuzine întunecate, totul mişcându-se în imobile ce şi-au pierdut strălucirea, în mici pavilioane mărite prin verande sau grădiniţe,

curticele acoperite cu ciment unde băltea apa de ploaie şi lâncezeau motorete ori lăzi de bere, iar acum pe trotuarele acelea prea strâmte pentru ca două persoane să poată umbla alături se strecurau vehicule utilitare şi rable modificate; a mers de-a lungul fortului Tourlaville, a trecut de firmele de pompe funebre din faţa cimitirului, de plăcile de

marmură expuse în spatele geamurilor înalte, a reperat o brutărie luminată sus în Graville—, o biserică deschisă - şi-a făcut cruce.

În oraş nu era nici o mişcare, însă Marianne îi resimţea presiunea ameninţătoare - teama unui marinar în faţa mării de ulei. Ba chiar i s-a părut că spaţiul din jurul ei s-ar fi bombat uşor în aşa fel încât să conţină fenomenala

energie ascunsă în materie, acea putere interioară ce se putea schimba într-o forţă distructivă nemaivăzută dacă s-ar fi reuşit să i se scindeze atomii; însă cel mai ciudat, s-a gândit ea venindu-i în minte mai târziu, e că nu s-a întâlnit cu nimeni în dimineaţa aceea, nu văzuse nici o altă maşină, nici o altă fiinţă umană şi nici cel mai mic animal - câine, pisică, şobolan, insectă

-, lumea era pustie, oraşul părăsit ca şi cum locuitorii s-ar fi refugiat în case pentru a se proteja de o catastrofa, ca şi cum războiul ar fi fost pierdut şi aceştia ar fi stat înghesuiţi în spatele geamului pentru a vedea trecând trupele duşmane, ca şi cum fiecare s-ar fi îndepărtat repede din calea unei nenorociri contagioase - angoasa alungă, o ştim cu toţii -, obloanele metalice erau trase în

faţa vitrinelor, jaluzelele coborâte, numai pescăruşii risipiţi peste estuar salutau goana lui Marianne, rotindu-se deasupra maşinii sale care, văzută din văzduh, era singura entitate însufleţită din întreg peisajul, capsulă mobilă părând să strângă la un loc puţinul de viaţă ce mai exista pe Pământ, pornită drept înainte precum bila de oţel sub sticla pinballului - neclintită, singuratică,

scuturată de spasme. Universul exterior se dilata încet, tremura chiar, şi pălea cum tremură şi păleşte aerul deasupra pământului deserturilor, deasupra asfaltului străzilor încălzite la soare, se preschimba într-un decor efemer, îndepărtat, se albea, pe punctul de a se şterge, în timp ce înăuntru Marianne conducea cu o mână, cealaltă ştergând tot ceea ce îi curgea pe

chip, lacrimile acelea, şi se uita ţintă la drum, silindu-se să înlăture intuiţia care prindea rădăcini în ea de când cu apelul telefonic, intuiţia care o ruşina, care o chinuia, apoi a venit coborârea spre Harfleur, ieşirea din Le Havre, nodurile drumurilor expres unde şi-a sporit vigilenţa, o pădure nemişcată, împrejmuită, spitalul.

A oprit motorul în parcare, apoi a încercat

din nou să sune. Crispată, a ascultat zăngănitul rapid şi regulat pe care îl produce apelul şi i-a vizualizat traseul: sunetul se ducea înspre sudul oraşului, propagat de una dintre undele radio pe care le alcătuia materia invizibilă a aerului, traversa spaţiul de la o antenă la alta pe o frecvenţă mereu diferită de următoarea, atingea în zona portuară un perimetru industrial

în paragină situat înspre
Darse de l'océan—,
cotea pe urmă de-a
lungul clădirilor în curs
de reabilitare pentru a
ajunge într- un final în
hangarul îngheţat unde
Marianne nu mai
mergea de multă vreme;
a urmărit apelul care o
lua la goană printre
paleţii şi grinzile de
lemn, printre plăcile din
pal şi panourile din
placaj, se făcea una cu
zgomotul vântului ce
năvălise acolo prin

ochiurile de geam crăpate, se combina cu vârtejurile de praf şi rumeguş ce zburau de colo colo prin colţuri, se insinua în emanaţiile de clei poliuretan, de răşină sau de lac marin, străpungea fibra tricourilor de lucru îngrămădite, şi pe aceea, groasă, a mănuşilor de piele, se năpustea în cutii de conserve transformate în vas pentru pensule, în scrumieră, în sertar de

bucătărie - nimerindu-le ca într-un joc de bâlci -, se lupta cu vibraţiile continue ale fierăstrăului circular, cu cele ale cântecului din vechiul radiocasetofon portabil - Rihanna, „Stay" -, cu tot ceea ce trepida, palpita, fluiera, inclusiv cel care lucra acolo, Sean, aplecat în clipa aceea peste un cavalet prevăzut cu şină de aluminiu şi proptele reglate să taie şipci de aceeaşi lăţime, un

bărbat suplu, masiv, cu mâini lipsite de strălucire, care se deplasa încet, gravându-şi amprentele pe podeaua plină de praf; avea mască şi purta pe cap o cască împotriva zgomotului, şi fluiera aşadar, cum fluieră un zugrav pe scara lui, o melodie ascuţită care se ondula în aer ca un şiret colorat sub tăişul foarfecii; a ascultat apelul ce a pătruns până în buzunarul interior al

unei geci parka atârnate acolo şi a declanşat o sonerie în cutia unui telefon - sunetul ploii la suprafaţa apei, un sunet pe care bărbatul îl descărcase cu o săptămână în urmă şi pe care nu avea să-l audă.

Zăngănitul a încetat, pe urmă s-a activat mesageria, precedată de un zdrăngănit oribil. Şi-a închis ochii, a văzut hangarul şi, brusc, etajate pe nişte suporturi metalice fixate

de-a lungul pereţilor,
splendide, castaniu-
aurii, s-au detaşat
taonga—, comorile lui
Sean: iolele cu înveliş
suprapus din valea
Senei, caiacul din piele
de focă făcut într-un
tupik— din nord-vestul
Alaskăi, şi toate canoele
de lemn pe care le
confecţiona el acolo -
cea mai mare dintre ele
prezenta o pupă
sculptată fin precum
cele ale *waka*, pirogile
maori cu velă utilizate în

procesiunile rituale; cea mai mică era suplă şi uşoară, cu coca din scoarţă de mesteacăn şi interiorul acoperit cu plăcuţe de lemn deschis la culoare, leagănul lui Moise când i s-a dat drumul pe Nil pentru a i se salva viaţa, un cuib. Sunt Marianne, sună-mă repede.

Marianne se repede pe hol. E lungă traversarea asta, interminabilă, cu fiecare pas îngreunat de

urgenţă şi teamă, până
la urmă pătrunde în liftul
prea mare, coboară la
subsol, palier larg, pe
jos sunt plăci mari de
gresie albă, nu se
întâlneşte cu nimeni dar
aude voci de femei care
se cheamă, culoarul
face un cot apoi scoate
la iveală o mulţime de
oameni care vin şi
pleacă, în picioare,
aşezaţi, culcaţi pe
canapele mobile ce
staţionează lângă pereţi,
o activitate difuză în

care se întreţes tânguiri şi murmure, vocea unui bărbat care îşi pierde răbdarea, de-o oră aştept, gemetele unei bătrâne cu văl negru, plânsetele unui copil în braţele mamei.

O uşă e deschisă, e un birou cu pereţii de sticlă. Din nou, o tânără aşezată în faţa unui computer îşi ridică spre ea chipul rotund, pătrunzător, maximum douăzeci şi cinci de ani, infirmieră stagiară,

Marianne bâiguie sunt mama lui Simon Limbres, tânăra se încruntă, dezorientată, pe urmă se adresează brusc rotindu-se pe scaun cuiva din spatele ei: Simon Limbres, un tânăr, intrat în dimineaţa asta, ştii de el? Bărbatul se întoarce, scutură din cap, nu, şi zărind-o pe Marianne i se adresează infirmierei: ar trebui sunat la reanimare. Tânăra ridică receptorul, se

informează, închide,
încuviinţează, bărbatul
iese atunci din birou,
mişcare ce declanşează
o descărcare de
adrenalină undeva în
pântecul lui Marianne,
care se încălzeşte subit,
îşi desface eşarfa şi îşi
deschide paltonul, îşi
şterge sudoarea ce i se
prelinge pe frunte, te
sufoci acolo, bărbatul îi
întinde mâna, e mic şi
firav, un gât de puişor
jigărit într-o cămaşă roz
spălăcită cu gulerul prea

larg, cu halatul curat şi
încheiat la toţi nasturii,
purtând ecusonul cu
numele său la locul lui
pe piept. Marianne îi
întinde şi ea mâna, dar
nu se poate împiedica
să nu se întrebe dacă
aşa se obişnuieşte sau
dacă gestul acela, totuşi
banal, arată o intenţie,
amabilitate sau altceva,
motivată de starea lui
Simon, ea care nu vrea
să audă însă nimic, să
ştie nimic, nimic, nu
încă, nu vrea să asculte

nici o informaţie ce ar veni să altereze afirmaţia „fiul dumneavoastră este în viaţă".

Medicul o conduce pe coridor în direcţia lifturilor, Marianne îşi muşcă buzele în timp ce el continuă: nu se află la noi, ci a fost de fapt primit direct la reanimare - vocea sa nazală striveşte „a"-urile şi „o"-urile, tonul e neutru, Marianne se opreşte, are ochii ficşi,

glasul tăiat: e la reanimare? Da. Medicul se deplasează fără zgomot, cu paşi mici în papucii lui cu talpă de crep, pluteşte în halatul său alb, nasul de ceară îi străluceşte în lumină, şi Marianne, care îl întrece cu un cap, îi distinge pielea craniului pe sub părul rar. Bărbatul îşi pune mâinile la spate: nu vă pot spune nimic, dar veniţi, o să vi se explice tot, fără îndoială că starea lui a trebuit să

facă necesară primirea
sa în această secţie.
Marianne închide ochii şi
strânge din dinţi, brusc
totul în ea se contractă,
dacă tânărul continuă va
urla, sau se va năpusti
asupra lui să-i acopere
cu palma gura aia ce nu
se mai opreşte din
îndrugat, să tacă odată
vă implor pentru
Dumnezeu, şi atunci, ca
prin magie, bărbatul îşi
lasă fraza neterminată,
descumpănit, şi
încremeneşte în faţa ei,

cu capul clătinându-i-se
peste gulerul cămăşii
roz, tare, ca de carton,
mâna i se înalţă cu
palma deschisă înspre
tavan, gest vag ce
cuprinde imprevizibilul
vieţii, fragilitatea
existenţei umane, pe
urmă îi cade înapoi de-a
lungul piciorului: cei de
la reanimare au fost
anunţaţi de venirea
dumneavoastră, o să
vină înaintea
dumneavoastră. Au
ajuns în faţa lifturilor şi

întrevederea se
sfârşeşte; medicul îi
arată capătul coridorului
cu o mişcare a bărbiei,
şi încheie, calm însă
ferm, trebuie să plec, e
duminică, la urgenţe
suntem întotdeauna
încărcaţi duminicile,
oamenii nu prea ştiu ce
să facă, apasă pe buton,
uşile metalice se
îndepărtează încet, şi
brusc, în timp ce mâinile
li se strâng din nou, îi
zâmbeşte lui Marianne,
un zâmbet din fundul

prăpastiei, la revedere doamnă, fiţi tare, şi se întoarce în direcţia de unde se aud strigătele.

A spus fiţi tare, Marianne îşi repetă cuvintele în timp ce urcă mai sus cu un etaj - e lung drumul până la Simon, nesuferite mai sunt spitalele astea, labirinturi în toată regula -, liftul e plin de anunţuri şi foi sindicale, să fie tare, a spus, tare, ochii i-au devenit lipicioşi, mâinile îi sunt umede,

iar porii din piele i se deschid sub efectul căldurii, o dilatare cutanată care îi dă peste cap trăsăturile, să fie tare pe naiba, s-o ia naiba de încălzire, chiar nu este aer aici?

Secţia de reanimare ocupă întreaga aripă dreaptă de la parter. Accesul e controlat, pe uşi sunt afişate nişte însemne ce limitează intrarea numai pentru personalul spitalului, astfel încât Marianne

aşteaptă pe palier, se
reazemă până la urmă
de un perete şi se lasă
încet să alunece,
ghemuită, cu capul
mişcându- i-se de la
dreapta la stânga fără
să i se dezlipească de
zid, chinuie peretele, îl
scobeşte uşor din ceafa,
cu faţa ridicată înspre
tuburile de neon care se
înşiră pe tavan, cu ochii
închişi, ascultă, aceleaşi
voci grăbite care dispar
îndărătul uşilor sau cer
lămuriri de la un capăt

la altul al coridorului, aceleaşi picioare cu tălpi de cauciuc, în balerini de gimnastică sau tenişi ordinari, aceleaşi clinchete metalice, aceleaşi sunete de alarmă, acelaşi uruit de cărucioare, acelaşi du-te- vino continuu. îşi verifică telefonul: Sean nu a sunat. Se hotărăşte să se mişte, trebuie să meargă acolo, se apropie de uşa de incendiu cu canat dublu tivită cu cauciuc negru,

se înalţă pe vârful picioarelor pentru a privi prin ochiul de geam. E liniştită. împinge uşa şi intră.

A ştiut numaidecât că e ea - aer buimac, privire pierdută, obraji roşi pe dinăuntru - în aşa fel încât n-a întrebat-o dacă ea e mama lui Simon Limbres, ci i-a întins mâna dând din cap: Pierre Revol, sunt medicul de serviciu, eu l-am primit pe fiul

dumneavoastră în
aceasta dimineaţă,
haideţi cu mine.
Instinctiv, ea păşeşte cu
capul plecat pe
linoleum, fără să
privească în lături
căutându-şi băiatul în
fundul vreunei încăperi
obscure, douăzeci de
metri cot la cot pe
coridorul albastru
lavandă şi apoi vine o
uşă obişnuită pe care se
află o etichetă de
formatul unei cărţi de

vizită şi un nume pe care nu îl descifrează.

în acea duminică, Revol a evitat Sala de vizită, care nu prea îi place, şi o primeşte pe Marianne în birou. Aceasta rămâne ţeapănă în picioare, până la urmă se aşază pe marginea scaunului în timp ce el înconjoară mobila pentru a se strecura în fotoliu, cu pieptul scos în afară şi coatele depărtate. Pe măsură ce Marianne îl

priveşte, figurile
întâlnite de când a ajuns
la spital se şterg -
femeia de la recepţie cu
sprâncenele
împreunate, tânăra
infirmieră stagiară de la
urgenţe, medicul cu
guler roz -, ca şi cum ele
nu s-ar fi perindat decât
pentru a o conduce la
acel chip, suprapuse
unele peste celelalte
până la a nu mai forma
decât unul singur, pe al
tipului aşezat în faţa ei,
pregătit să vorbească.

Doriţi o cafea? Marianne tresare, acceptă. Revol se ridică şi, întorcându-i spatele, ia cafetiera pe care ea nu o văzuse, toarnă cafeaua în nişte pahare de plastic albe, ies aburi, gesturile lui sunt ample şi tăcute, zahăr? Trage de timp, îşi ticluieşte vorbele, ea ştie, acompaniază acest ritm, îi simte ciudata tensiune ce face ca timpul să se scurgă precum cafeaua din

cafetieră în vreme ce, cu toate astea, totul se reduce la urgenţa situaţiei, la caracterul său radical, la limită, iar acum Marianne a închis ochii, bea, concentrată asupra arsurii lichide din gât, aşa de mult se teme de cel dintâi cuvânt al celei dintâi propoziţii - maxilarul mişcându-se, buzele deschizându-se şi lărgindu-se, dinţii scoşi la iveală, uneori câte-o porţiune din limbă -,

propoziţia catastrofală
pe care o ştie pe punctul
de-a se forma, totul în
ea dă înapoi şi se
dezbară, coloana i se
împinge în spătarul
scaunului - şchiop -,
capul se trage în spate,
ar vrea să plece de-
acolo, s-o taie spre uşă
şi să o şteargă un-doi,
sau să dispară într-o
trapă ce s-ar deschide
subit sub picioarele
scaunului, paf!, o gaură,
o temniţă subterană - să
fie uitată-n acel loc şi

gata, să n-o poată găsi
nimeni şi să nu mai ştie
de nimic altceva decât
de bătăile inimii lui
Simon -, ar vrea să
părăsească încăperea
prea strâmtă, lumina
verzuie, să fugă din
calea veştii, nu are
curaj, nu, se răsuceşte
în ea însăşi, se-ndoaie
ca o năpârcă, ar da tot
ce are ca să fie calmată
şi să fie minţită, să i se
spună o poveste plină
de suspans, evident, dar
cu happy-end spumos, e

de-o laşitate crasă, dar
se ţine tare: fiecare
secundă ce trece e o
pradă de război, fiecare
secundă ce se deschide
frânează marşul
destinului, şi observând
mâinile agitate,
picioarele încrucişate
sub scaun, pleoapele
aproape închise,
îngroşate, întunecate de
fardul din ajun - un khol
cărbune pe care ea şi-l
aplică pe pleoapă cu
vârful degetelor, dintr-
un singur gest -, ce

atinge transparenţa
înceţoşată a irisurilor -
un jad tulbure şi acvatic
-, tremurul genelor
ample, Révol ştie că ea
a-nţeles, ştie că ea ştie,
şi cu o blândeţe infinită
consimte să lungească
timpul care îi va precede
cuvintele, pune mâna pe
globul de sticlă de
Murano şi îl învârte în
podul palmei: acesta
sclipeşte în lumina rece
a neonului, smălţuieşte
pereţii, tavanul, în ape,
ajunge pe faţa lui

Marianne, care deschide ochii, iar pentru Révol e semnalul că poate începe.

- Fiul dumneavoastră se află într-o stare gravă.

La cele dintâi cuvinte rostite - timbru clar, cadenţă calmă -, Marianne îşi cufundă privirea - uscată - în cea a lui Révol care face la fel, în timp ce fraza lui se pune-n mişcare, în timp ce ea se compune la prezent, limpede fără

să fie brutală -
semantica unei precizii
frontale, *largo* urzit în
tăcere, încetiniri care
însoţesc desfăşurarea
sensului -, îndeajuns de
lentă pentru ca
Marianne să îşi poată
repeta în sinea ei fiecare
dintre silabele auzite, să
şi le înscrie în minte: în
urma accidentului, fiul
dumneavoastră a suferit
un traumatism cranian,
scannerul arată o
leziune serioasă la
nivelul lobului frontal -

îşi duce o mână la cap în spatele frunţii, ilustrându-şi spusele -, iar această comoţie violentă a provocat o hemoragie cerebrală, Simon era în comă când a ajuns la spital.

Cafeaua se răceşte în paharul de plastic, Révol bea încet în timp ce, în faţa lui, Marianne e de-acum o statuie de piatră. În încăpere sună telefonul, o dată, de două, de trei ori, însă Révol nu răspunde,

Marianne îl fixează, efectiv îi soarbe chipul - carnaţie de un alb mătăsos, cearcăne mov sub nişte lentile mari de contact de un cenuşiu transparent, pleoape grele, zbârcite ca nişte coji de nucă, o figură prelungă şi frământată - şi tăcerea se adânceşte, până când Révol reia: sunt îngrijorat - îl surprinde glasul său, e inexplicabil de tare, ca şi cum tonalitatea i s-ar fi dereglat -, efectuăm în

acest moment nişte
investigaţii ale căror
prime rezultate nu sunt
bune - degeaba produce
glasul său un sunet
necunoscut urechii lui
Marianne, şi îi
accelerează numaidecât
respiraţia, acesta nu e
învăluitor, nu sună
precum acele glasuri
dezgustătoare care
pretind că aduc alinare
în vreme ce te împing
spre pierzanie,
dimpotrivă, acesta
indică un loc pentru

Marianne, un loc şi o linie.

- Este vorba despre o comă profundă.

Secundele ce urmează deschid un spaţiu între ei, un spaţiu gol şi silenţios, la marginea căruia stau clipe bune. Marianne Limbres începe să învârtă încet cuvântul comă în cap în timp ce Revol se apucă din nou de partea întunecată a muncii sale, globul de sticlă i se roteşte în

continuare în podul palmei, soare tulbure şi solitar, şi nimic nu i s-a părut vreodată mai violent, mai complex, decât să vină alături de femeia aceea pentru a pătrunde împreună în acea zonă fragilă a limbii unde se declară moartea, ca să înainteze în ea, deodată. Ii spune: Simon nu mai reacţionează la stimulii dureroşi, au apărut tulburări oculare şi vegetative, mai cu

seamă tulburări
respiratorii, cu un
început de congestie
pulmonară, iar pe de
altă parte primele
ecografii nu sunt bune -
fraza sa e lentă,
punctată de reluări ale
suflului, mod de a-şi
înscrie în ea corpul, de
a-l face prezent în
cuvintele sale, de a face
din sentinţa clinică un
lucru empatic, vorbeşte
de parcă ar şlefui un
material, şi acum sunt
ochi în ochi, se privesc

în faţă, atât, nimic altceva, un un schimb de priviri absolut, şi acest fapt se împlineşte fără greş, de parcă a vorbi şi a se privi ar fi faţa şi reversul aceluiaşi gest, de parcă ar însemna la fel de mult să se privească în faţă pe cât să privească la ceea ce se profilează într-una dintre camerele spitalului.

Vreau să îl văd pe Simon - îngrozită vocea, privirea care se pierde,

mâinile ce se înmoaie. Vreau să îl văd pe Simon, e tot ce a spus, în timp ce mobilul îi vibra pentru a n-a oară în fundul buzunarului de la palton - vecina care are grijă de Lou, părinţii lui Chris, cei ai lui Johan, dar în continuare nici un semn de la Sean, unde o fi? Îi scrie un mesaj: sună-mă.

Revol a ridicat capul: vreţi să-l vedeţi acum, chiar acum? Aruncă un ochi la ceas - 12.30 -, şi

răspunde, calm, nu este posibil pentru moment, o să trebuiască să aşteptaţi puţin, îi acordăm îngrijiri, însă imediat ce terminăm vă veţi putea bineînţeles vedea fiul. Şi, punând în faţa lui o foaie de hârtie gălbuie, continuă: dacă binevoiţi, aş avea nevoie să vorbim puţin despre Simon. Să vorbească despre Simon. Marianne se încordează. Ce vrea să spună prin „să

vorbească despre Simon"? Să-i treacă în revistă corpul cum completezi un formular? Să semnalizeze operaţiile pe care le-a suferit? - polipi, apendicită, altfel nimic; fracturile pe care le-a avut? - un radius rupt căzând de pe bicicletă în vara când împlinise zece ani, atât; alergiile ce îi complică viaţa de zi cu zi? - nu, nimic; infecţiile pe care le-a contractat? - stafilococul auriu din

vara când împlinise cinci ani de care le spunea tuturor, aureolat de raritatea pe care i-o conferea acest nume fabulos, mononucleoza de la şaisprezece, boala sărutului, boala îndrăgostiţilor, şi el surâdea câş atunci când era luat peste picior, purta pe atunci o pijama ciudată, amestec de bermude hawaiiene şi hanorac moltonat. Să-i enumere bolile copilăriei? Să vorbească

despre Simon. Imaginile se îngrămădesc, Marianne e copleşită: pojarul unui bebeluş în scutec tricotat în punct leneş, varicela unui copil de trei ani, crustele maronii de pe pielea capului, în spatele urechilor, şi febra aceea care îl deshidratase şi îl lăsase vreme de zece zile cu albul ochiului galben şi cu părul unsuros. Marianne vorbeşte monosilabic în timp ce Révol ia câteva

note - data şi locul naşterii, greutate, înălţime -, şi de altfel nu prea pare să-i pese de bolile copilăriei din moment ce a trecut pe hârtie doar că Simon nu are antecedente deosebite, nici boli grave, alergii rare sau malformaţii pe care mama sa le-ar putea cunoaşte şi dezvălui - auzindu-i vorbele, Marianne se tulbură, o răbufnire de memorie, o excursie la munte cu

clasa în Les Contamines-Montjoie, Simon are zece ani şi o durere violentă de burtă, medicul staţiunii care îl ascultă îl palpează în stânga lângă şold şi, presupunând o criză de apendicită, pune diagnosticul de „anatomie inversată", altfel spus inima în dreapta şi totul în acord cu asta, o expresie pe care nimeni nu o pusese la îndoială, iar această anomalie bizară făcuse

din el un personaj foarte special până la sfârşitul excursiei.

Vă mulţumesc, după care, netezind foaia de hârtie cu dosul mâinii, o pune la loc în dosarul lui Simon, o învelitoare verde pal. îşi înalţă capul către Marianne, vă veţi putea vedea fiul imediat ce vom fi terminat investigaţiile. Ce investigaţii? Vocea lui Marianne drept înainte prin birou şi ideea nedesluşită că dacă

există nişte investigaţii în curs atunci nimic nu e bătut în cuie. Strălucirea din ochii ei îl alertează pe Révol, care se străduieşte să ţină situaţia sub control şi să ucidă în faşă orice speranţă: starea lui Simon evoluează, iar evoluţia aceasta nu merge în direcţia bună. Marianne resimte lovitura, răspunde, ah, înspre ce evoluează starea lui Simon? Vorbind aşa, ştie că se

expune, că îşi ia un risc, iar Révol se grăbeşte să-i răspundă.

- Leziunile lui Simon sunt ireversibile.

Are senzaţia neplăcută că trage cuiva un pumn, impresia că face să explodeze o bombă. După care se ridică, vă sunăm de cum va fi posibil, apoi adaugă, pe un ton mai ridicat: tatăl lui Simon a fost anunţat? Marianne îl ţintuieşte cu privirea, va fi acolo la începutul

după-amiezii - dar Sean nu sună, tot nimic, iar Marianne e cuprinsă brusc de panică, îşi spune că poate nu e în hangar, nici măcar acasă, ci plecat să livreze o iolă la Villequier, Duclair sau Caudebec-en-Caux, sau într-un club de canotaj la marginea Senei, şi poate chiar în momentul când el încerca ambarcaţiunea împreună cu cumpărătorul, şi

vâsleau, aşezaţi pe nişte banchete culisante, observându-i comportamentul pe care îl comentau cu voce joasă, folosind un vocabular de experţi, şi încet- încet Marianne a văzut cum cursul fluviului se îngustează între maluri stâncoase înalte căptuşite cu muşchi din belşug, acoperite de plante crescute pe orizontală, coada-mâţei-de-baltă, ferigi uriaşe şi liane

groase, ierburi de un
verde ţipător încurcate
unele-ntr-altele de-a
lungul pereţilor abrupţi
sau curbându-se înspre
râu în cascade vegetale,
apoi lumina s-a
diminuat, relieful
nemailăsând deasupra
bărcii decât o dâră
subţire de cer de un alb
ca laptele, apa a devenit
grea, plată şi-nceată,
suprafaţa înţesată de
insecte - libelule cu
irizaţii turcoaz, ţânţari
transparenţi -, a căpătat

culoarea bronzului, un
mat cu reflexe argintii, şi
brusc, îngrozită,
Marianne şi-a imaginat
că Sean se întorsese în
Noua Zeelandă, şi că
urca pe fluviul
Whanganui, dinspre
strâmtoarea Cook,
plecat din alt estuar şi
din alt oraş, afundându-
se în ţinuturile acelea,
singur în canoea lui,
absolut calm, calm aşa
cum îl cunoscuse, cu
privirea atentă; se mişca
în voie, trecea pe lângă

satele maori de-a lungul
malurilor râpoase,
aborda cascadele pe jos,
cu ambarcaţiunea
uşoară luată în spate, şi
înainta tot mai departe
spre nord, înspre platoul
central şi vulcanul
Tongariro de unde izvora
râul sacru, refăcând
drumul migraţiei în
ţinuturile noi, l-a văzut
întocmai pe Sean, ba
chiar i-a auzit suflul
amplificat în canion ca
într-o cameră de ecou,
domnea o linişte

sufocantă acolo - Revol se uită la ea, îngrijorat de chipul său înspăimântat, însă trebuie să încheie, ne vedem aşadar cu el atunci, Marianne dă din cap, de acord.

Frecuş de scaune pe parchet, scârţâit de uşă, se duc spre capătul coridorului acum, şi odată aflaţi pe palier, fără să mai adauge vreo propoziţie bietului lor dialog, Marianne se învârte şi se

îndepărtează încet fără
să ştie încotro să o ia,
trece prin faţa sălii de
aşteptare, cu scaunele
drepte şi masa joasă
doldora de reviste uzate
din care zâmbesc femei
mature cu dinţi sănătoşi,
cu părul strălucitor, în
formă, şi iat-o curând
înapoi sub imensa boltă
de sticlă şi beton, pe
gresia cu mii de urme,
merge de-a lungul
chioşcului - pungi de
chipsuri în toate culorile,
bomboane şi gumă de

mestecat aşezate pe
suporturile lor, pizza şi
burgeri imprimaţi
simplist pe mici afişe
aliniate după înălţime,
sticle cu apă şi cu
băuturi răcoritoare
culcate în frigidere cu
uşi de sticlă -, se
opreşte brusc, ezită,
Simon e întins acolo pe
undeva, cum să îl lase în
urmă? Ar vrea să facă
stânga-mprejur dar îşi
reia elanul, trebuie să
iasă şi să-l găsească pe

Sean, să dea de el cu orice preţ.

Se îndreaptă spre uşa principală, ce se deschide încet în depărtare, patru siluete îi trec pragul şi vin în direcţia sa, nişte siluete care se desprind curând din ceaţa unde îi îndepărtează ochii ei miopi: sunt părinţii celorlalţi doi *caballeros*, ai lui Christophe şi ai lui Johan, aliniaţi, şi mereu aceleaşi paltoane de iarnă care apasă pe

umeri, aceleaşi fulare
înfaşurate ca un corset
pentru a susţine
capetele ce cad,
aceleaşi mănuşi. O
recunosc, încetinesc,
apoi unul dintre cei doi
bărbaţi iuţeşte pasul
pentru a ieşi din rând şi
odată ajuns în faţa lui
Marianne o strânge în
braţe, după care ceilalţi
trei o îmbrăţişează pe
rând. Cum e? A vorbit
tatăl lui Chris; cât cei
patru o privesc, ea
împietreşte. Murmură: e

în comă, încă nu se ştie. Ridică din umeri şi gura i se deformează: voi? băieţii? Mama lui Johan ia cuvântul: Chris, fractură la şoldul stâng şi la peroneu; Johan, fracturi la amândouă încheieturile mâinilor şi la claviculă, zdrobire a cutiei toracice, dar nici un organ nu a fost perforat - e sobră, o sobrietate excesivă, destinată să îi aducă lui Marianne la cunoştinţă faptul că sunt toţi patru

conştienţi de şansa lor,
de norocul lor chior,
deoarece în cazul lor nu
sunt decât nişte rupturi,
copilul lor avea pusă
centura, a fost protejat
de şoc, iar dacă femeia
aceasta le
minimalizează în aşa
măsură neliniştea,
abţinându-se de la orice
comentariu, e şi pentru
a-i da lui Marianne
asigurări că sunt la
curent, în ce-l priveşte
pe Simon, ştiu că e grav,
chiar foarte grav, un

zvon care se va fi scurs
de la reanimare până la
secţia de chirurgie
ortopedică şi
traumatologică unde se
află fiii lor, şi pe care nu
va avea indecenţa să îl
adauge la cele spuse, şi
până la urmă o frământă
ceva, o opreşte o vină,
fiindcă faza cu centura
se decisese între cei doi
fii ai lor, Chris trebuind
automat să conducă,
Johan ar fi putut aşadar
foarte bine să se aşeze
la mijlocul banchetei şi

atunci ea ar fi în locul lui Marianne în clipa asta, întocmai în locul ei, în faţa aceleiaşi prăpăstii a nenorocirii, la fel de desfigurată, şi doar la acest gând o ia ameţeala, picioarele i se înmoaie şi ochii îi intră în cap, astfel încât simţind că se clatină soţul ei se apropie de ea, îşi trece un braţ sub al ei ca s-o sprijine, iar Marianne, uitându-se la femeia aceea care se prăbuşeşte, observă şi

ea prăpastia dintre ele două, dintre ei şi ea, abisul acela, care-i desparte acum, mulţumesc, trebuie să plec, ne dăm veşti mai târziu.

îşi dă brusc seama că nu vrea să se întoarcă acasă, încă nu e timpul să o revadă pe Lou, să îşi sune mama, să-i anunţe pe bunicii lui Simon, pe prieteni, nu e timpul să îi audă cum se panichează şi suferă, unii vor ţipa în telefon,

nu, dumnezeule, ce, nu-i adevărat, unii vor izbucni în lacrimi, iar alţii o vor sâcâi cu întrebări, vor pronunţa nume de investigaţii medicale de care nu va avea habar, îi vor spune despre cazul unei cunoştinţe care a scăpat fiind crezută pierdută şi vor aduna laolaltă tot ce ţine de remisiuni spectaculoase în cercul lor de cunoştinţe şi dincolo de el, vor aduce în discuţie spitalul,

diagnosticul,
tratamentul, ba chiar
vor cere numele
medicului care o luase
în primire, ah, uite, nu
ştiu, ah, de ăsta n-am
auzit, oh, sigur că-i
foarte bun, şi vor insista
să noteze mai degrabă
numărul acelui mare
profesor care nu
primeşte pe nimeni mai
repede de doi ani, se vor
oferi chiar ei să îl sune,
dacă va fi cazul, fiindcă
îl cunosc ori au un
prieten care, şi poate că

se va găsi până şi
cineva într-atât de
stupid sau complet dus
cu pluta să îi semnaleze
că e posibil, atenţie, să
se confunde o comă
depăşită cu alte stări ce
îi seamănă, coma etilică,
de exemplu, supradoza
de sedative,
hipoglicemia sau
hipotermia, şi atunci,
amintindu-şi partida de
surfing în apă rece din
acea dimineaţă, îi va
veni să vomite apoi îşi
va reveni pentru a-i

aduce aminte celui care
o chinuie că a avut loc
un accident de o
violenţă extremă, şi
degeaba va rezista,
repetându-le tuturor că
Simon e luat în grijă, că
trebuie să aştepte, ei
vor dori să îşi arate
afecţiunea copleşind-o
cu vorbe, nu, acel timp
încă nu a venit, ceea ce
vrea e un loc unde s-
aştepte, un loc unde să
consume timpul, vrea un
adăpost, ajunge în
parcare şi brusc începe

să fugă înspre maşină,
se năpusteşte în ea,
apoi nişte lovituri de
pumn în volan, şi părul
care îi flutură peste
tabloul de bord, gesturi
atât de împrăştiate încât
introduce cu greu cheia-
n contact, iar când
porneşte în cele din
urmă motorul, îşi
potriveşte aiurea viteza,
cauciucurile scârţâie în
parcare, apoi merge
drept înainte, spre vest,
spre soare apune, unde
cerul e întotdeauna mai

luminos în oraşul acela, în timp ce întors în birou Révol nu se aşază ci face lucrul la care îl obligă legea atunci când se declară o moarte cerebrală într-o secţie de reanimare: ridică telefonul, formează numărul centrului de prelevări de organe şi ţesuturi, şi îi răspunde Thomas Rémige.

A fost însă cât pe ce să rateze apelul, cât pe ce să n-audă, şi numai după ce şi-a tras sufletul

la capătul unei lungi fraze furtunoase - o polifonie vocală, un zbor de păsări, Benjamin Britten, *A Ceremony of Carols* op. 2 8 - a desluşit piuitul aparatului, în jurul căruia se înfăşură acela, strălucitor şi delicat, al unui sticlete în colivie.

în acea dimineaţă de duminică, într-o garsonieră situată în dreptul unei grădini de pe rue du Commandant-Charcot, Thomas

Rémige împinge lamelele unui stor veneţian; e singur, dezbrăcat şi cântă. S-a aşezat în mijlocul încăperii - în acelaşi loc dintotdeauna -, cu greutatea corporală repartizată în mod egal pe cele două picioare, spatele drept, umerii uşor daţi înapoi, cutia toracică amplă pentru a elibera pieptul şi gâtul, odată stabilizat a efectuat nişte mişcări circulare încete din cap

pentru a-şi mlădia
vertebrele cervicale, a
repetat aceleaşi rotaţii
cu fiecare umăr, după
care s-a străduit să
vizualizeze coloana de
aer ce îl susţine, de la
scobitura din burtă
până-n gâtlej, conducta
internă ce propulsează
suflul şi îi va face corzile
vocale să vibreze; îşi
pune la punct postura.
în cele din urmă
deschide gura, un
cuptor - întru câtva
curios acum, pe undeva

ridicol -, îşi umple cu aer plămânii, îşi contractă centura abdominală, apoi expiră cum îţi deschizi drum, şi face să dureze cât mai mult posibil acţiunea, mobilizându-şi diafragma şi zigomaticii - un surd l-ar fi putut asculta doar punându-şi mâinile pe el. Observând scena, ai putea vedea o legătură cu salutul soarelui sau cu slăvirea matinală a călugărilor şi

călugăriţelor, un lirism al zorilor; ai putea vedea un ritual corporal ce urmăreşte întreţinerea şi conservarea trupului - să bei un pahar cu apă rece, să te speli pe dinţi, să desfaşori un covor din cauciuc pe jos în faţa televizorului ca să faci un pic de gimnastică -, în timp ce pentru Thomas Rémige este vorba de cu totul altceva: o explorare a sinelui - vocea precum o sondă infiltrată în trupul

său şi repercutând în afară tot ceea ce îl însufleţeşte, vocea precum un stetoscop.

Are douăzeci de ani când părăseşte ferma familiei, un teren normand împrejmuit şi bogat pe care îl vor prelua sora şi cumnatul său. Sfârşite autocarul de transport şcolar şi noroiul din curte, mirosul de fân umed, mugetul izolat al unei vaci de lapte cerând să fie mulsă şi bariera de

plopi crescuţi strâns pe
un taluz ierbos, de acum
locuieşte într-o
garsonieră minusculă pe
care părinţii i-o
închiriază în centrul
Rouenului, calorifer
electric şi canapea
extensibilă, conduce o
Honda 500 din 1971, a
început şcoala de
infirmieri, îi plac fetele, îi
plac băieţii, nu ştie, şi
dând o raită prin Paris
pătrunde într-o seară
într-un bar de karaoke
din Belleville, sunt mulţi

chinezi, cu părul de vinii
şi obrajii lucioşi, nişte
obişnuiţi veniţi să îşi
perfecţioneze prestaţia,
mai ales cupluri, care se
admiră şi se filmează,
repetând gesturi şi
posturi din emisiuni
televizate, şi brusc,
cedând sub presiunea
celor care îl însoţesc,
iată-l alegând o bucată,
o chestie scurtă, o
chestie simplă - cred că
era „Heartache" al lui
Bonnie Tyler -, odată
venit rândul său urcă pe

scenă, moment în care
încet se transformă:
corpul său abulic îşi
găseşte puţin câte puţin
locul, o voce îi iese din
gură, o voce care e a lui
dar pe care nu o
cunoaşte, timbru,
textură şi registru
nemaiauzite, ca şi cum
corpul său ar fi locuit de
alte versiuni ale lui
însuşi - un sălbatic
vărgat, o faleză vie, o
bucurie de fată - când
DJ-ul nu s-a înşelat
nicidecum, când el

cântă şi basta, şi atunci, punând stăpânire pe vocea lui ca pe semnătura sa corporală, punând stăpânire pe vocea lui ca pe forma singularităţii sale, se dedică proiectului de a vrea să se cunoască, şi începe să cânte.

Descoperind cântecul, îşi descoperă corpul, aşa se petrec lucrurile astea. Precum un sportiv amator a doua zi după o şedinţă intensă - cursă, ciclism,

gimnastică -, îl încearcă
tensiuni până atunci
necunoscute, noduri şi
curenţi, puncte şi zone,
ca şi cum ar ieşi la
iveală, din persoana lui,
nişte potenţialităţi
neexplorate ale sale.
începe să recunoască
tot ceea ce îl
alcătuieşte, să
imagineze anatomia
precisă, forma
organelor, varietatea
muşchilor, resursele lor
nebănuite; îşi
explorează sistemul

respirator, şi cum anume actul de a cânta îl adună laolaltă şi îl ţine, îl ridică la rangul de fiinţă umană şi poate şi mai mult, la acela de corp care cântă. E o a doua naştere.

Timpul şi resursele pe care le consacră cântecelor cresc în mod exagerat de- a lungul anilor, sfârşind prin a ocupa o parte însemnată din viaţa lui de zi cu zi şi dintr-un salariu pe care îl umflă

gărzile de la spital: face vocalize în fiecare dimineaţă, studiază în fiecare seară, de două ori pe săptămână urmează un curs cu o cântăreaţă lirică având un fizic în formă de bec - un gât de girafa şi braţe ca trestia, bust puternic şi pântec plat, bazin proporţional, voluminos, totul adăpostit sub un păr unduind până la genunchi, ducându-se jos de-a lungul fustelor de flanelă -, noaptea

urmăreşte pe net cutare
recital, cutare operă,
cutare nouă înregistrare,
descarcă tot, piratează,
copiază, arhivează, vara
străbate Franţa pentru a
ajunge aici sau dincolo,
la câte-un festival de
artă lirică, doarme în
cort sau împarte un
bungalow cu alţi amatori
care îi seamănă, îl
întâlneşte pe Ousmane,
muzician gnawa— şi
bariton cu reflexe, şi
brusc vara trecută vine
călătoria în Algeria şi

achiziţionarea unui sticlete din valea Collo pe care cheltuie întreaga moştenire a bunicii - trei mii de euro bani gheaţă făcuţi sul într-o batistă.

Primii ani ca infirmier la reanimare îl cam zdruncină: pătrunde în cu totul altă lume, un spaţiu subteran sau paralel, la marginea lumii cunoscute şi tulburat de aflorimentul lor limitrof şi continuu, o lume în care se

cuibăresc somnurile a mii de oameni şi unde el nu doarme niciodată. La început, străbate secţia în lung şi-n lat cum îţi trasezi propria hartă interioară, conştient că pătrunde aici în cealaltă jumătate a timpului, în noaptea cerebrală, în inima reactorului - vocea i se limpezeşte, câştigă în nuanţă, atunci studiază primul său *lied,* de fapt un cântec de leagăn de Brahms, cu o formă simplă şi fără

îndoială că prima dată îl cântă la căpătâiul unui pacient agitat, o melodie ca un calmant tactil. Program flexibil, sarcini grele, neajunsuri mereu: secţia delimitează un spaţiu închis, ascultând de propriile sale reguli, iar Thomas are senzaţia că încetul cu încetul se rupe de lumea exterioară, că locuieşte într-un loc unde graniţa noapte/zi nu mai afectează nimic din el.

Uneori simte că-i fuge pământul de sub picioare. Pentru a lua câte-o gură de aer, îşi înmulţeşte stagiile din care iese frânt dar încărcat cu o privire tot mai pătrunzătoare şi cu o voce tot mai plină, lucrând fără să-şi precupeţească vreodată energia despre care începe să se cam vorbească în reuniunile din secţie, efectuând cu brio intervenţii echilibrate în toate

stadiile adormirii, inclusiv în faza de trezire, manevrând cu precauţie aparatele de supraveghere şi de suplinire, interesându-se de preluarea în sarcină a durerii. Şapte ani în ritmul ăsta după care dorinţa de a se mişca altfel în acelaşi perimetru. Devine unul dintre cei trei sute de infirmieri coordonatori de prelevări de organe şi ţesuturi din ţară, intră în spitalul din Le Havre,

are douăzeci şi nouă de ani, e nemaipomenit. Când e întrebat în legătură cu noua orientare, despre care se bănuieşte că ar fi presupus o formaţie suplimentară, Thomas răspunde: relaţii cu rudele, psihologie, drept, dimensiune colectivă a demersului, tot ceea ce abundă în meseria de infirmier, desigur, desigur, există însă altceva, altceva mai complex, şi dacă se

simte încrezător, dacă alege să nu se grăbească, va vorbi despre orbecăiala unică de la graniţa vieţii, despre o chestionare a corpului omenesc şi a folosirii lui, despre o abordare a morţii şi a reprezentărilor sale - pentru că despre asta e vorba. Ii ignoră pe cei care îl înconjoară şi îşi bat joc de el - şi dacă electroencefalograma nu funcţionase cum trebuie, o oprire subită,

o cădere de tensiune, o
problemă electrică, hm,
şi băiatul nu era chiar
mort, lucrurile astea se
întâmplă, nu? Auzi la el,
joci şah cu moartea
Tom, eşti ciudat rău, eşti
dark - molfăie zâmbind
al nu ştiu câtelea chibrit,
şi îşi plăteşte
consumaţia în seara
când obţine un maşter
în filosofie la Sorbona cu
menţiune - specialist
grandios al traficului
gărzilor între colegi,
reuşise să îşi găsească

înlocuitori pentru cele cinci jumătăţi de zi în care lipsise de pe rue Saint-Jacques, o stradă pe care i-a plăcut să coboare până la Sena, ascultând zgomotul oraşului, cântând uneori.

Imposibil să prevadă ceva pentru azi, Thomas Rémige e consemnat la domiciliu, poate primi un apel de la reanimare în orice moment în următoarele douăzeci şi patru de ore, asta-i

regula. Ca de fiecare dată, trebuie să se împace cu orele astea în acelaşi timp libere dar indisponibile - orele astea paradoxale care sunt poate celălalt nume al plictiselii -, să organizeze latenţa, şi de altfel de multe ori freacă menta, nereuşind nici să se odihnească, nici să pună în valoare acest timp liber, menţinut în expectativă, paralizat de tergiversări - se pregăteşte să iasă, până

la urmă rămâne; începe o prăjitură, un film, o arhivare a sunetelor în format electronic - cântecele sticletelui -, până la urmă renunţă, dă înapoi, o lasă baltă şi amână, vede el mai târziu, însă mai târziu nu există niciodată, mai târziu e un flux de timp încărcat pe care îl pun la cale nişte orare nesigure. Astfel că, zărind numărul spitalului ce apare pe ecranul telefonului, Thomas

simte în acelaşi timp o dezamăgire dureroasă şi o uşurare.

Coordonarea spitalicească pe care o animă funcţionează precum o celulă independentă a spitalului deşi situată între pereţii acestuia, însă Révol şi Rémige se cunosc, iar tânărul ştie exact ceea ce se pregăteşte să-i spună Révol, ar putea chiar să rostească în locul său propoziţia aceea care

standardizează drama pentru mai multă eficienţă: un pacient din secţie se află în moarte cerebrală. O constatare ce sună ca o sentinţă finală, când pentru Thomas, nu, ea aduce un sens diferit, desemnând dimpotrivă începutul unei mişcări, declanşarea unui proces.

- Un pacient din secţie se află în moarte cerebrală.

Vocea lui Révol înlănţuie întocmai formula aşteptată. Bine pare să răspundă Rémige care nu deschide gura însă încuviinţează din cap, revăzând imediat în minte cursul hipercalibrat pe care se pregăteşte să îl pună în mişcare într-un cadru juridic în acelaşi timp dens şi strict, o mişcare de înaltă precizie desfaşurată conform unei temporalităţi

precise, de altfel iată-l uitându-se la ceas - un gest pe care îl va face de multe ori în orele ce urmează, un gest pe care îl fac toţi, îl repetă fără încetare, până la sfârşit.

începe un dialog, rapid, alternanţă de fraze enunţate lângă trupul lui Simon Limbres, Rémige descosându-l pe Révol în privinţa a trei puncte: contextul diagnosticului de moarte cerebrală -

unde s-a ajuns? -, evaluarea pacientului din punct de vedere medical - cauza decesului, antecedente, posibilitatea realizării unei grefe - şi în cele din urmă legătura cu rudele - brutalitatea evenimentului a îngăduit să se vorbească familiei? aceasta e de faţă? La ultima întrebare Révol răspunde negativ după care adaugă, tocmai am vorbit cu mama. Ok, mă

pregătesc, Rémige tremură, îi este frig - e dezbrăcat, să nu uităm.

Câteva clipe mai târziu, cu cască, mănuşi, cizme, cu jacheta încheiată până sus şi eşarfa berberă indigo înfăşurată în jurul gâtului, Thomas Rémige îşi încalecă motocicleta, porneşte înspre spital - înainte să-şi pună casca pe cap, îşi va fi ascultat ecoul paşilor pe strada tăcută, atent la impresia aceea de canion, de mic

defileu sonor. O singură mişcare din încheietură a fost de ajuns pentru a porni motorul, după care goneşte şi el spre est luând-o pe drumul drept ce taie oraşul de jos - un drum paralel cu cel pe care o luase Marianne cu puţin timp înaintea sa -, năpustindu-se pe rue René-Coty, rue du Maréchal-Joffre, rue Aristide-Briand - nume cu mustaţă şi cioc, nume cu burţi revărsate şi ceasuri de buzunar,

nume cu pălării moi -, rue de Verdun şi tot aşa până la intrarea pe autostradă, la ieşirea din oraş. Casca lui completă nu îi permite să cânte, şi totuşi, în unele zile, pradă unui fel de preaplin ce ţine de frică şi de euforie, se îmbată în fundul coridoarelor urbane, cu viziera ridicată, şi face spaţiul din corzile sale vocale să vibreze.

Mai târziu, la spital. Thomas cunoaşte pe

dinafară holul de
dimensiuni oceanice,
golul prin care trebuie
să îşi croiască un drum
drept efectuând o
diagonală până la
capătul traseului pentru
a ajunge la scara ce
duce la biroul său,
Celula de coordonare a
prelevărilor de organe şi
ţesuturi, la etajul întâi.
În acea dimineaţă însă,
intră acolo ca un străin,
la fel de precaut ca şi
când ar fi provenit din
afara structurii, vine

cum merge în alte
spitale din teritoriu -
stabilimente neabilitate
să facă prelevări.
Accelerează trecând prin
faţa tejghelei unde,
tăcuţi, aşteaptă doi
bărbaţi cu ochii roşii, în
blugi şi geci de puf
negre largi, o salută
printr-un gest al mâinii
pe femeia cu
sprâncenele
împreunate, iar aceasta,
văzând cum dă buzna
când îl ştie consemnat
la domiciliu, bănuieşte

că vreun pacient de la reanimare tocmai a devenit un posibil donator, se mulţumeşte să îi răspundă la salut cu o privire - sosirea infirmierului coordonator în stabiliment reprezintă întotdeauna un moment delicat: rudele pacientului, neştiind ce li se pregăteşte, ar putea să îl audă spunându-le unor terţi motivele prezenţei lui, să facă legătura cu starea copilului, fratelui,

iubitului lor şi să primească vestea din plin, ceea ce nu ar anunţa nimic bun pentru viitoarele discuţii.

în vizuina lui, Révol, aflat în picioare în spatele biroului, îi întinde lui Thomas dosarul medical al lui Simon Limbres înălţându-şi sprâncenele - ochii i se măresc, fruntea i se încreţeşte -, şi i se adresează ca şi cum ar continua dialogul de la telefon: un puşti

de nouăsprezece ani,
examen neurologic
areactiv, nu mai
răspunde la durere, nu
mai arată nici un reflex
al nervilor cranieni,
pupile fixe, stare
hemodinamică stabilă,
m-am întâlnit cu mama,
tatăl ajunge în două ore.
Infirmierul aruncă un
ochi la ceas, două ore?
Acelaşi zaţ din cafetieră
face ploc-ploc într-un
pahar de plastic ce
scârţâie. Révol continuă:
tocmai am cerut primul

EEG (electroencefalogramă), acum se face, cuvinte care sunt ca împuşcătura de la startul unei curse deoarece, prescriind această examinare, înseamnă că Révol a declanşat procedura legală destinată să constate moartea tânărului - dispune pentru acest lucru de două tipuri de protocoale, fie angiografia prin

scanner, unde, în caz de moarte cerebrală, imaginea radio va confirma absenţa de pătrundere a lichidului în cutia craniană, fie efectuarea a două EEG de treizeci de minute, făcute în interval de patru ore, şi prezentând acea linie dreaptă ce indică dispariţia oricărei activităţi a creierului. Thomas receptează semnalul şi spune: o să putem începe evaluarea completă a organelor.

Révol încuviinţează din cap, *I know.*

Odată ajunşi pe coridor, se despart. Révol urcă înapoi înspre sala de trezire ca să îi vadă din nou pe pacienţii primiţi dimineaţa, în timp ce Rémige se întoarce în biroul său, unde, fără să mai aştepte, deschide dosarul verde. Se lasă absorbit de acesta, întorcând cu atenţie paginile documentelor - informaţiile oferite de

către Marianne, relatarea celor de la SAMU, analizele şi scanările de peste zi, memorează cifrele şi compară datele. încetul cu încetul, îşi formează o idee exactă despre starea corpului lui Simon. Un fel de teamă pune stăpânire pe el: cunoscând etapele şi traseul demersului pe care îl porneşte, ştie şi în ce măsură acesta diferă de un mecanism meschin bine uns,

angrenaj de propoziţii prefabricate şi bife în diagonală pe un *checklist.* E o *terra incognita.*

După care îşi drege vocea şi sună la Agenţia de biomedicină, din Saint- Denis. Am ajuns aici.

Strada e tăcută şi ea, tăcută şi lipsită de culoare ca tot restul lumii. Catastrofa s-a răspândit asupra elementelor, locurilor, lucrurilor, a făcut

prăpăd, ca şi cum totul
s-ar fi conformat la ceea
ce avusese loc în acea
dimineaţă, în spatele
falezelor, camioneta
vopsită în culori
ţipătoare izbită din plin
în stâlp şi tânărul acela
propulsat cu capul drept
în parbriz, de parcă
impactul accidentului ar
fi fost absorbit în
exterior, replicile
înghiţite, cele din urmă
vibraţii înăbuşite, ca şi
cum unda de şoc ar fi
scăzut în intensitate,

întinsă, slăbită până la a deveni o linie dreaptă, o simplă linie care înainta în spaţiu să se amestece cu toate celelalte, se alătura miliardelor de miliarde de alte stele ce alcătuiau violenţa lumii, ghemul de tristeţe şi degradare, şi cât vezi cu ochii, nimic, nici rază de lumină, nici luciu de culoare vie, galben-auriu, roşu carmin, nici cântec ieşit printr-o fereastră deschisă - bucată de rock săltăreţ

ori melodie al cărei
refren îl reluăm râzând,
fericiţi şi pe undeva
ruşinoşi că îi ştim pe
dinafară cuvintele atât
de sentimentale -, nici
miros de cafea, parfum
de flori sau de mirodenii,
nimic, nici un copil cu
obraji roşii alergând
după o minge sau
ghemuit cu bărbia pe
genunchi şi urmărind din
ochi o bilă turtită
rotindu-se pe trotuar,
nici un strigăt, nu tu voci
omeneşti chemându-se

sau murmurându-şi
cuvinte drăgăstoase, nu
tu plânset de nou-
născut, nici o singură
fiinţă vie prinsă în
succesiunea zilelor,
ocupată cu lucrurile
simple, fără importanţă,
dintr-o dimineaţă de
iarnă: nimic nu vine să
insulte durerea lui
Marianne, care
avansează ca un
automat, cu paşi
mecanici şi înfaţişare
nesigură. În ziua asta
atât de tristă. îşi repetă

cuvintele cu voce joasă,
nu ştie de unde ies, le
spune fixându-şi vârful
cizmelor, ca şi cum i-ar
însoţi mersul tiptil, un
sunet regulat care o
face să uite că pentru
moment are un singur
lucru de făcut: un pas
apoi altul apoi altul apoi
să se aşeze, şi să bea.
Se îndreaptă încet
înspre cafeneaua pe
care o ştie deschisă
duminica, un adăpost în
care ajunge la capătul
puterilor. în ziua asta

atât de tristă, ţie mă rog, Doamne. Şopteşte întruna cuvintele, despărţind silabele ca pe boabele unui rozariu, oare de cât timp n-a mai rostit o rugăciune cu voce tare? Nu ar vrea să se mai oprească vreodată din mers.

A împins uşa. înăuntru e întuneric, urme ale unor derive nocturne, emanaţii de cenuşă răcită. Bashung. *Voleur d'amphores au fond des criques—.* Se

apropie de tejghea, se apleacă pe deasupra barului, îi e sete, nu vrea să aştepte, e cineva? Dintr-o bucătărie apare un tip, enorm, cu un pulover strâmt de bumbac purtat direct pe piele şi nişte blugi mulaţi, având un păr ciufulit de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat, da, da, e cineva, şi odată în faţa ei continuă grav aşadar ce bei don'şoară? Un gin - vocea lui Marianne abia

se aude, un gâfâit. Bărbatul îşi netezeşte părul în spate cu cele două mâini doldora de inele, după care clăteşte un pahar în timp ce se zgâieşte la femeia pe care ştie c-a mai văzut-o pe-acolo: ce faci, don'şoară? Marianne se uită în altă parte, o să m-aşez. Marea oglindă pătată din fundul încăperii îi trimite înapoi un chip pe care nu îl recunoaşte, îşi întoarce capul.

Să nu închidă ochii, să asculte cântecul, să numere sticlele de sub tejghea, să studieze forma paharelor, să descifreze micile afişe, *Où subsiste encore ton écho—.* Să se amăgească, să se abată din calea violenţei. Să pună stavilă imaginilor cu Simon ce se formează în mare viteză şi se aruncă asupra ei în valuri succesive, în razii, să le îndepărteze, cu lovituri aprige din picior

dacă trebuie, în timp ce deja se organizează în amintiri, nouăsprezece ani de secvenţe păstrate în memorie, o grămadă. Să ţină totul cât mai departe de ea. Frânturile de amintire ivite când îl evoca pe Simon în cămăruţa lui Révol i-au iscat în piept o durere pe care se vede neputincioasă în a o controla, în a o reduce, pentru asta ar trebui să îşi fixeze memoria în creier, să injecteze în el

un fluid paralizant, acul seringii condus de un computer de înaltă precizie, însă nu ar găsi acolo decât motorul acţiunii, capacitatea de a-şi aminti, fiindcă în ce priveşte memoria, aceasta ţine de întreg trupul, ceea ce Marianne habar nu are. *J'ai fait la saison dans cette boîte crânienne—.*

Trebuie să se gândească, să pună totul în ordine şi să poruncească, să îi poată

rosti o frază clară lui Sean când acesta va veni, menajat. Să înlănţuie propoziţiile în mod inteligibil. în primul rând: Simon a avut un accident. în al doilea: e-n comă - o gură de gin. *Dresseur de loulous, dynamiteur d'aqueducs —,* în al treilea: situaţia este ireversibilă - înghite gândindu-se la cuvântul acesta pe care va fi nevoită să îl articuleze, ireversibilă, şase silabe ce îngheaţă starea

lucrurilor şi pe care nu le pronunţă niciodată, susţinând mişcarea continuă a vieţii, posibilitatea răsturnării oricărei situaţii, nimic nu e ireversibil, nimic, are ea obiceiul să strige în gura mare la tot pasul - ia un ton uşor atunci, îşi unduieşte fraza aşa cum îl zgâlţâi cu blândeţe pe cel care se descurajează, nimic nu e ireversibil, în afara morţii, a handicapului, şi poate că atunci se

învârte, se roteşte în jurul său, poate că începe să danseze. Dar cu Simon, nu. Cu Simon, lucrurile sunt ireversibile.

Pe telefon, în fundalul ecranului, îi apare chipul lui Sean - ochii aceia migdalaţi sub pleoapele indiene. Marianne, m-ai sunat. Izbucneşte numaidecât în lacrimi - chimie a durerii -, incapabilă să articuleze vreo vorbă în timp ce el pronunţă din nou:

Marianne? Marianne?
Trebuie să se fi gândit
probabil că ecoul mării
strâmtorate în bazinul
portuar îi bruiază
semnalul, trebuie să fi
confundat zumzăitul din
semnal cu saliva, mucii,
lacrimile în timp ce ea
îşi muşca dosul mâinii,
înlemnită sub efectul
groazei pe care i-o
inspira dintr- odată
glasul acela atât de
iubit, familiar, cum doar
un glas poate să fie, dar
devenit brusc străin,

oribil de străin, deoarece se ivise dintr-un spaţiu-timp unde accidentul lui Simon nu avusese loc niciodată, o lume intactă situată la ani-lumină de acea cafenea goală; şi acum glasul acesta provoca o disonanţă, distrugea orchestraţia lumii, îi sfâşia creierul: era glasul vieţii dinainte. Marianne îl aude pe bărbatul care o sună şi plânge, străbătută de emoţia pe care o simţi

uneori în faţa a ceea ce,
în timp, a supravieţuit
fără să fie atins, şi
declanşează durerea
imposibilelor întoarceri -
într-o zi va trebui să ştie
în ce direcţie curge
timpul, dacă e liniar sau
descrie inelele rapide
ale unui cerc hula hoop,
dacă formează bucle, se
încolăceşte ca nervura
unei cochilii, dacă poate
lua forma tubului care
îndoaie valul, aspiră
marea şi universul
întreg în reversul său

întunecat, da, ar trebui să înţeleagă din ce e făcut timpul care trece. Marianne strânge telefonul în mână: se teme să vorbească, se teme să nu distrugă vocea lui Sean, se teme că nu îi va mai fi niciodată dat să o audă aşa cum e, că nu îi va mai fi dat niciodată să treacă prin acel timp dispărut când Simon nu se afla într-o situaţie ireversibilă, ştiind cu toate astea că trebuie

să pună capăt
anacronismului acelei
voci pentru a resădi
acolo, în prezentul
dramei, ştie că trebuie
să o facă, iar când
reuşeşte până la urmă
să se exprime, nu e nici
concretă, nici precisă, ci
incoerentă, astfel încât
pierzându-şi calmul,
întrucât e cuprins la
rândul său de spaimă -
s-a întâmplat ceva, ceva
grav -, exasperat, Sean
începe să îi pună
întrebări, Simon? ce-i cu

Simon? ce surf?
accident? unde? Din
textura sonoră i se
desprinde chipul, la fel
de precis ca în fotografia
de pe fundalul ecranului.
îşi imaginează că el ar
putea deduce un înec,
se corectează, cuvintele
monosilabice devin
propoziţii care încet-
încet se organizează şi
formează un sens, în
curând aruncă tot ceea
ce ştie în ordine,
închizând ochii şi
lipindu-şi telefonul de

stern când aude strigătul lui Sean. După care, venindu-şi în fire, îi spune în grabă că, da, viaţa i se află în pericol, că e în comă dar viu, iar Sean, desfigurat la rândul său, desfigurat ca şi ea, răspunde ajung, sunt acolo în două minute, unde eşti? - iar vocea sa e fugară acum, i s-a alăturat lui Marianne, a străpuns membrana fragilă ce îi desparte pe fericiţi de damnaţi: aşteaptă-mă.

Marianne a găsit forţa să îi indice numele cafenelei, una dintre numeroasele Balto de oraş portuar a cărei locaţie i-o precizează - ploua cu găleata în ziua când intrase acolo pentru întâia oară, era în octombrie, în urmă cu patru luni, lucra la un articol, o comandă de la Agenţia Patrimoniului, ţinuse să revadă biserica Saint-Joseph, Vulcanul— lui Oscar Niemeyer,

Apartamentul-tip Perret —, tot betonul acela a cărui mişcare şi radicalitate plastică o iubea, însă carnetul începuse să i se ude şi odată ajunsă la bar, cu apa şiroind pe ea, dăduse pe gât un whisky sec: Sean începuse să doarmă în hangar, părăsise apartamentul fără să ia nimic cu el.

Ii distinge silueta în oglinda din fund, apoi chipul, cel pe care îl va revedea după tot acest

timp, după această
acumulare de tăcere, şi
se gândise mult la clipa
aceea, promiţându-şi să
fie foarte frumoasă
atunci, frumoasă cum
mai putea fi încă, iar el
să fie uimit dacă nu
mişcat, însă lacrimile
uscate i-au întins pielea,
uscată ca şi cum ar fi
fost acoperită cu o
mască de argilă, iar
pleoapele umflate nu au
ventilat decât slab
verdele acela prea

spălăcit în care îi place lui să se cufunde.

Goleşte dintr-o înghiţitură paharul de gin, şi atunci el e acolo, în picioare în faţa ei, palid şi răvăşit, minuscule particule de lemn îi pudrează părul, i se încrustează în pliurile hainelor, în ochiurile puloverului. Ea se ridică, o mişcare bruscă, scaunul i se răstoarnă în spate - trosnet pe jos -, dar nu se întoarce, stă în picioare în faţa lui, cu o

mână întinsă pe masă
ce asigură un punct de
sprijin corpului său care
se clatină, cu cealaltă
atârnându-i de-a lungul
corpului, se privesc o
fracţiune de secundă,
apoi fac un pas şi se
îmbrăţişează, o
îmbrăţişare de o forţă
nebună, ca şi cum s-ar
strivi unul într-altul, cu
capetele presate mai să
îşi crape craniul, cu
umerii zdrobiţi sub
greutatea toracelui, cu
braţele dureroase din

cauza strânsorii, se
amestecă în eşarfa,
geacă şi palton, genul
de îmbrăţişare pe care o
dai pentru a te preface
în stâncă în faţa
ciclonului, pentru a te
preface în piatră înainte
de a sări în gol, ceva de
sfârşit de lume în orice
caz, când, în acelaşi
timp, exact în acelaşi
timp, e şi un gest care îi
reconectează unul la
celălalt - buzele li se
ating -, le subliniază şi
anulează distanţa, iar

când se descarcerează, când se relaxează într-un final, buimăciţi, istoviţi, sunt ca nişte naufragiaţi.

Odată aşezat, Sean miroase paharul lui Marianne. Gin? Marianne surâde - maimuţăreală -, îi arată tabla cu meniul şi începe să îi citească tot ce ar putea comanda de mâncare în acea duminică, de exemplu *croque-monsieur—, croque-madame—*, salată perigurdină—,

eglefin cu cartofi,
omletă natur, tartină
provensală, cârnaţi
prăjiţi, cremă de
caramel, cremă de
vanilie, tartă cu mere, şi
dacă ar putea, ar citi
tabla în totalitate şi ar
lua-o mereu de la capăt
pentru a întârzia
momentul în care va
îmbrăca penajul de
pasăre cobitoare,
penajul de întuneric şi
lacrimi. Privind-o fără să
spună nimic, el nu o
întrerupe, după care,

cedând în faţa nerăbdării, o înşfacă de încheietura mâinii, încătuşând pielea fină şi apăsând artera, te rog încetează. Cere şi el un gin.

Atunci, Marianne s-a înarmat cu curaj - înarmat, da, exact asta e, simte o agresivitate nudă ce nu încetează să crească de când s-au îmbrăţişat şi cu care se blindează, cum te protejezi fluturând înainte-ţi lama

pumnalului - şi, ţeapănă pe banchetă, a înşirat cele trei propoziţii pe care şi le pregătise - ochii îi sunt ficşi. Când o aude pe ultima - „ireversibil" -, Sean scutură din cap, iar faţa i se agită, încleştată, nu, nu, nu, apoi se ridică, greoi, mişcă de la loc masa - ginul dă pe dinafară -, se îndreaptă spre uşă, cu braţele de-a lungul corpului şi pumnii strânşi ca şi cum ar căra nişte greutăţi, umbletul

unui bărbat care iese să
spargă faţa cuiva, care
deja îl caută, şi odată
aflat afară în pragul uşii,
se răzgândeşte brusc,
se întoarce la masa
unde stăteau, înaintează
în raza de lumină
descrisă pe podea, iar
silueta lui bătută de
soare e aureolată de o
peliculă cenuşie:
rumeguşul ce îl acoperă
e pulverizat în spaţiu de
fiecare dată când
piciorul său loveşte
podeaua. Corpul său

fumegă. De altfel îşi năpusteşte bustul înclinat înainte ca şi cum ar urma să încarce. Odată ajuns la masă, înşfacă paharul de gin, pe care îl goleşte dintr-o înghiţitură la rândul său, apoi îi spune repezit lui Marianne, care deja îşi reînnoadă eşarfa, hai.

Camera se scaldă în lumina slabă, podeaua reflectă cerul de culoarea laptelui prins dintre jaluzele şi, într-adevăr, trebuie să îţi

acomodezi vederea pentru a distinge maşinile, mobilele şi corpurile dinăuntru. Simon Limbres se află aici, întins pe spate pe-un pat, un cearşaf alb dublu îi ajunge până la nivelul pieptului. Este plasat sub asistenţă respiratorie. Cearşaful se ridică încet la fiecare inspiraţie, o mişcare slabă însă perceptibilă, ai zice că doarme. Rumoarea din secţie nu pătrunde aici decât

înăbuşită, iar vibraţiile necontenite ale aparatelor electrice nu fac decât să accentueze liniştea pe care o sfredelesc în başi continui. Ar putea fi camera unui bolnav, da, ai putea crede asta dacă nu ar exista umbra filtrată, impresia de retragere, ca şi cum locul acesta ar fi situat în afara spitalului, o alveolă depresurizată unde nu se mai află nimic în joc.

Nu îşi spuseseră nimic în maşină, nimic, nu era nimic de spus deocamdată. Sean îşi lăsase maşina parcată în faţa barului - un break la capătul puterilor unde erau vârâte iolele pe care le fabrica şi plăcile de surfing pe care Simon le aduna, le culegea de ici şi colo, *shortboards* sau *fishes* -, a urcat în a lui Marianne, una clasa întâi, şi ea a condus cu antebraţele paralele şi ţepene ca

nişte chibrituri, în timp ce Sean stătea cu faţa întoarsă spre geam, pronunţând din când în când câte un comentariu cu privire la circulaţie, fluid - un flux care era aliatul lor, îi purta în grabă la căpătâiul fiului lor însă un flux care, de la cele dintâi sunete ale telefonului, îi purta la fel de repede în direcţia nenorocirii fără să i se poată sustrage: nimic nu venea să le împiedice

ori să le întârzie drumul spre spital. Evident, ideea unei lovituri de teatru i-a străbătut şi pe unul şi pe celălalt în acelaşi moment - o inversiune în imaginile scanărilor, o atribuire defectuoasă a filmelor, o eroare de interpretare, o greşeală de dactilografiere în rezultate, un virus la computere, aşa ceva se putea întâmpla, da, la fel cum se întâmpla uneori ca doi bebeluşi să

fie schimbaţi într-o maternitate, sau ca pacientul condus în blocul operator să nu fie cel aflat în aşteptarea intervenţiei chirurgicale, spitalul nu era un loc perfect - fără să se poată încrede cu totul în ea, fără să se poată mai ales deschide unul în faţa celuilalt, în timp ce clădirile cu suprafeţe netede, pline de geamuri, se măreau sub ochii lor până la a invada parbrizul, iar

acum bâjbâie în încăperea asta.

Marianne se apropie de Simon, cât mai aproape de acest corp care nu i s-a părut niciodată aşa de lung, şi pe care nu l-a văzut aşa de aproape de atâta timp - pudoarea lui Simon închis în baie, cerând scos din minţi ca de acum înainte să i se bată în uşa camerei, sau străbătând apartamentul înfăşurat în şerveţele de hârtie ca

un bonz tânăr. Marianne se apleacă deasupra gurii copilului său pentru a-i dibui răsuflarea, îşi aduce un obraz în dreptul pieptului pentru a-i auzi inima. Respiră, simte; inima îi bate, o aude - oare se gândeşte atunci la primele bătăi cardiace desluşite la centrul ecografic Odeon într-o după-amiază de toamnă, cursa nebunească de la început când pe ecran se iveau petele

luminoase? Se ridică. Un bandaj încoronează capul lui Simon, faţa îi este intactă, da, însă chipul său se mai află oare acolo? întrebarea pune stăpânire pe ea în timp ce examinează fruntea copilului său, ieşitura arcadei, linia sprâncenelor, forma ochilor sub pleoape - mica porţiune de piele din colţul interior al ochiului, netedă şi concavă -, în timp ce recunoaşte nasul mare,

buzele desenate, cărnoase, gropiţele din obraji, bărbia acoperită cu o barbă fină, da, toate astea sunt prezente, dar chipul lui Simon, tot ce trăieşte şi gândeşte în el, tot ce îl însufleţeşte, toate astea o să se întoarcă? Se clatină, picioarele i se înmoaie, se agaţă de patul cu rotile, perfuzia se mişcă, spaţiul se leagănă în jurul ei. Silueta lui Sean se înceţoşează ca în

spatele unui geam biciuit de ploaie. A înaintat în cealaltă parte a patului, s-a aşezat la acelaşi nivel ca Marianne, iar acum îşi prinde fiul de mână în timp ce din scobitura îngheţată a burţii până la marginea buzelor abia întredeschise îi formează chinuit prenumele: Simon. Suntem aici, suntem cu tine, mă auzi, Simon, *my boy*, suntem aici. îşi pune fruntea pe cea a

tânărului întins, pielea îi
este caldă încă şi are
mirosul lui, miros de
lână şi de bumbac,
miros de mare, şi
probabil începe să
murmure cuvinte doar
pentru ei, cuvinte pe
care nimeni nu le poate
înţelege şi pe care nu le
vom şti niciodată,
gângurit arhaic din
insulele Polineziei, sau
cuvinte-mana ce s-ar fi
înălţat din adâncimile
limbajului fără să se
altereze, pietricele

lucind roşiatic de la un
foc intact, materia
aceea densă şi lentă,
inepuizabilă,
înţelepciunea aceea,
lucrul acesta durează
două-trei minute, apoi
Sean se ridică, privirea i
se intersectează cu cea
a lui Marianne şi mâinile
li se ating uşor peste
pieptul copilului lor, gest
care face să alunece
cearşaful de pe torsul
tânărului, dezvelind
tatuajul maori pe care
nu l-au atins niciodată,

grafie vegetală pornită
din umăr apoi
răspândită în scobitura
claviculei şi pe omoplaţi
- Simon îşi însemnase
pielea în vara când
împlinise cincisprezece
ani, în timpul unei
tabere de surfing în Ţara
Bascilor, un fel de a
spune dispun de corpul
meu, iar dacă Sean,
calm, tatuat el însuşi pe
toată suprafaţa spatelui,
îl întrebase cu privire la
semnificaţia, alegerea şi
locul unui asemenea

desen, încercând să înţeleagă dacă face referire la ceea ce avea metis în sânge, Marianne primise rău vestea, Simon era atât de tânăr, îi spusese nervoasă tatuajul tău, acolo, ştii că e pentru totdeauna? Şi, ca un bumerang, îi vine iar în minte cuvântul: ireversibil.

Révol tocmai a intrat în încăpere. Sean se întoarce şi i se adresează: îi aud inima

bătând - se pare că bâzâitul maşinilor se amplifică în clipa asta - apoi din nou, insistent: inima îi bate, nu? Da, Révol aprobă, inima îi bate, mulţumită maşinilor. Mai târziu, când se pregăteşte să iasă din încăpere, Sean îl opreşte din nou: de ce nu a fost operat la sosire? Medicul simte tensiunea agresivă, disperarea ce o dă în mânie şi pe de altă parte tatăl a băut,

detectează asta în izul
de alcool din respiraţie,
aşa că îi explică precaut:
n-a fost posibil să-l
operăm, domnule,
hemoragia era prea
mare, prea avansată,
scanarea cerută de
urgenţă la primirea lui
Simon o arată clar, era
prea târziu. Certitudine
rostită în mijlocul
catastrofei, calm
imperturbabil frizând
aroganţa chiar în timp
ce zguduiturile se
intensifică, însă Sean

ridică brusc tonul, izbucneşte: n-aţi încercat nimic! Révol se strâmbă fără să crâcnească, ar vrea să aibă o replică dar îşi dă seama că nu poate decât să tacă, de altfel cineva bate la uşă, şi fără să aştepte vreun răspuns Cordélia Owl pătrunde în încăpere.

Tânăra şi-a dat cu un pic de apă pe faţă, a băut o cafea, e frumoasă cum sunt unele fete a doua zi

după o noapte albă. Ii salută pe Marianne şi pe Sean cu un zâmbet fugar, după care, concentrată, se apropie de pat. O să vă iau temperatura. I se adresează lui Simon. Révol încremeneşte. Marianne şi Sean cască ochii, uluiţi. Tânăra le întoarce spatele, şopteşte, da, e bine, apoi verifică tensiunea pe osciloscop şi spune o să mă uit la sonda dumneavoastră urinară

acum, să văd dacă aţi făcut pipi - arată o blândeţe aproape insuportabilă. Révol surprinde privirea înmărmurită pe care şi-o aruncă Marianne şi Sean Limbres, ezită să o întrerupă pe infirmieră, să îi ordone să iasă, până la urmă alege să se mişte: ar trebui să mergem să vorbim la mine în birou, haideţi cu mine vă rog. Tresărire a lui Marianne care se împotriveşte, nu vrea să

părăsească încăperea, rămân cu Simon - şuviţe de păr îi spânzură peste figură, îi însoţesc du-te-vino- ul capului care i se clatină în gol -, iar Sean începe să bată pasul pe loc împreună cu ea în timp ce Révol insistă, haideţi, fiul dumneavoastră trebuie să primească îngrijiri, vă veţi putea întoarce să îl vedeţi pe urmă.

Din nou labirintul, coridoarele ieşind unul din altul, din nou

siluetele aflate la
muncă, ecoul,
aşteptarea, perfuziile
verificate, tratamentele
administrate, tensiunile
luate, îngrijirile oferite -
curăţări, escare -,
camerele aerisite,
cearşafurile schimbate,
podelele spălate, şi din
nou Révol şi călcătura
lui deşelată, din nou
pulpanele halatului alb
ce îi plutesc în spate,
biroul minuscul şi
scaunele reci, din nou
fotoliul şi globul de sticlă

răsturnat în podul
palmei exact în
momentul în care
Thomas Rémige bate la
uşă şi fără să aştepte
intră în încăpere, se
prezintă părinţilor lui
Simon Limbres, îşi
anunţă profesia - sunt
infirmier, lucrez în
cadrul secţiei -, apoi se
aşază lângă Révol, pe
un taburet împins acolo.
Acum, aşadar, sunt
patru aşezaţi în
cămăruţa asta, iar Révol
simte că trebuie să se

grăbească fiindcă te sufoci acolo. Astfel că are grijă să îi privească unul după unul, pe bărbat şi pe femeie, părinţii lui Simon Limbres - din nou, privirea ca un angajament al cuvântului - în timp ce afirmă: creierul lui Simon nu mai arată nici o activitate, electroencefalograma de treizeci de minute care tocmai a fost efectuată prezintă o

linie dreaptă, Simon este de- acum într-o comă profundă.

Pierre Révol şi-a reluat în stăpânire corpul, şi-a îndreptat spatele şi a înălţat gâtul, o contracţie a muşchilor ca şi cum ar fi trecut la o viteză superioară, ca şi cum s-ar fi îndemnat în acel moment ok, gata cu şmecheriile, trebuie să plec, şi fără îndoială mişcarea asta îi permite să nu ţină seama de tresărirea lui Marianne şi

de exclamaţia lui Sean, care recunosc amândoi termenul „profundă", înţeleg că deznodământul este aproape, iar iminenţa veştii e insuportabilă. Sean închide ochii, îşi înclină capul, îşi ciupeşte cu degetul mare şi arătătorul colţul interior al pleoapelor, şopteşte aş vrea să fiu sigur că s-a făcut totul, iar Révol, blând, îl asigură: şocul accidentului a fost prea

violent, starea lui Simon era disperată la primirea sa azi-dimineaţă, am transmis rezultatele scanării la neurochirurgi experţi care din nefericire au confirmat faptul că o intervenţie chirurgicală nu poate schimba nimic, aveţi cuvântul meu. A spus „era disperată", iar părinţii privesc în pământ. Totul crapă şi se surpă în ei, când, brusc, ca pentru a întârzia propoziţia finală,

Marianne intervine: da, însă te trezeşti din comă, se întâmplă să te trezeşti, chiar şi după câţiva ani, e plin de cazuri din astea, nu? Chipul ei e transfigurat de această idee, o revărsare de lumină, iar ochii i se măresc, da, când vine vorba de comă nimic nu e vreodată decis, o ştie, poveştile cu cei care se trezesc după ani de zile abundă, circulă pe bloguri, pe forumuri,

sunt uluitoare. Révol îşi opreşte privirea într-a ei şi, ferm, răspunde: nu - silaba care ucide. O ia de la capăt: funcţiile de relaţie, altfel spus conştiinţa, sensibilitatea, mobilitatea fiului dumneavoastră sunt abolite, şi la fel, funcţiile vegetative, respiraţia şi circulaţia sângelui nu mai sunt asigurate decât de maşini - Révol expune, expune, ca şi cum ar acţiona prin

acumulare de probe,
cuvintele sale enumeră,
se opresc după fiecare
informaţie, în timp ce
ea, intonaţia, se ridică,
un mod de a spune că
veştile rele se adună, că
se îngrămădesc în
corpul lui Simon, până
când fraza îşi pierde
puterea, se opreşte în
cele din urmă,
desemnând dintr-odată
golul întins înaintea ei,
precum o disoluţie a
spaţiului.

- Simon este în moarte cerebrală. A decedat. A murit.

Evident, după ce ai debitat aşa ceva, trebuie să îţi recapeţi suflul, să faci o pauză, să stabilizezi oscilaţiile urechii interne pentru a nu te prăbuşi la pământ. Privirile se despart. Révol ignoră bipul ce i se declanşează la brâu, deschide mâna, scrutează globul de cristal portocaliu ce i se încălzeşte în palmă. E

palid. I-a anunţat pe acest bărbat şi pe această femeie că fiul lor e mort, nu şi-a dres vocea, n-a coborât glasul, a pronunţat cuvintele, cuvântul „decedat", şi mai ales cuvântul „murit", cuvinte ce încremenesc o stare a corpului. Insă corpul lui Simon Limbres nu era încremenit, tocmai asta-i problema, şi contravenea prin aspectul său ideii pe care ţi-o faceai despre

un cadavru, fiindcă până la urmă era cald, cu carnaţia vie, şi mişca în loc să fie rece, albastru şi imobil.

Uitându-se pieziş, Révol îi observă pe Marianne şi pe Sean - ea îşi frige irisurile în tubul de neon galben fixat pe tavan, în timp ce el îşi sprijină antebraţele pe coapsele ei şi îşi îndreaptă privirea înspre podea, cu capul băgat între umeri; ce au putut vedea în camera

copilului lor? ce au putut pricepe cu ochii lor ignoranţi când nu puteau stabili o legătură între interioritatea distrusă a lui Simon şi exterioritatea sa liniştită, între înăuntru şi afară? Corpul copilului lor nu lăsa nimic vizibil, nu arăta nici un semn fizic, unul care să-ţi permită să pui diagnosticul ca pe o lectură a corpului - cum ar fi genialul „semn al lui Babinski", capabil să

depisteze patologii ale creierului pornind de la simpla stimulare a tălpii piciorului -, zăcea pentru ei de nepătruns, refuzând să vorbească, închis ca un cufăr. Lui Rémige îi sună mobilul, scuzaţi-mă, sare în picioare şi opreşte numaidecât aparatul, se aşază la loc, Marianne tresare în timp ce el, Sean, nu înalţă capul, nemişcat, cu spatele lat, încovoiat, negru.

Révol îi menţine în câmpul vederii sale, îi împresoară, cu privirea ca un obiectiv pe care îl plimbă asupra lor, cei doi sunt puţin mai tineri decât el, copii de la finalul anilor şaizeci, trăiesc într-un colţ de pe glob unde speranţa de viaţă, ridicată, nu încetează să crească în continuare, unde moartea este sustrasă privirilor, ştearsă din locurile de zi cu zi, evacuată la spital unde

se ocupă de ea profesioniştii. Au avut măcar de-a face cu vreun cadavru până acum? Au vegheat vreo bunică, au pescuit vreun înecat, au însoţit vreun prieten la sfârşitul zilelor? Au văzut vreun mort altundeva decât într-un serial american *Autopsia crimei, CSI - Crime şi Investigaţii, Sub Pământ S.R.L.* ? În ce îl priveşte pe Révol, lui îi place să-şi piardă din când în când vremea

prin morgile televizate
unde îşi fac veacul
medici de urgenţă,
legişti, ciocli,
tanatopractori şi ştabi ai
poliţiei ştiinţifice printre
care se număra un
număr însemnat de fete
sexy şi zvăpăiate - cel
mai adesea o creatură
gotică exhibând la tot
pasul un piercing pe
limbă sau o blondă cu
clasă dar bipolară,
mereu însetată de iubire
-, îi place să asculte
toată lumea aceea mică

trăncănind în jurul unui
leş întins pe toată
lungimea lui de-a
curmezişul imaginii
albăstrui, schimbând
confidenţe, agăţând fără
ruşine sau muncind,
formulând ipoteze cu un
fir de păr fluturat la
capătul unei pense, ori
un coş scrutat cu lupa,
ori o prelevare de
mucoasă bucală
analizată sub lentila
unui microscop, fiindcă
trebuie mereu ca ora să
se învârtă, ca noaptea

să se împlinească,
fiindcă întotdeauna e
urgent să elucidezi
urmele înscrise în piele,
să îţi încerci talentul la o
descifrare a cărnii ce ar
putea spune dacă
victima frecventa
barurile, sugea pastile
de catechu, abuza de
carne roşie, bea whisky,
se temea de întuneric,
îşi vopsea părul, umbla
cu produse chimice,
avea relaţii sexuale cu
mai mulţi parteneri; da,
câteodată lui Révol îi

place să se uite la
episoadele astea, însă
chiar şi aşa, după el,
serialele de acest fel nu
spun nimic despre
moarte, degeaba ocupă
cadavrul întreg câmpul
vizual, asfixiază ecranul,
observat, segmentat,
întors pe toate feţele, e
un simulacru, şi totul se
întâmplă ca şi cum, câtă
vreme nu îşi livrase
toate secretele, câtă
vreme rămânea o
potenţialitate - narativă,
dramaturgică -, ar fi

ţinut moartea la distanţă.

Sean şi Marianne nu au făcut încă nici o mişcare. Copleşire, curaj, demnitate, Révol nu ştie nimic, se aştepta însă ca ei să explodeze, să treacă pe sub birou, să-i facă reputaţia zob, să-i răstoarne fleacurile decorative, ba chiar să-l lovească şi să-l jignească - nemernicule, colecţionar de căcat ce eşti -, aveau de ce s-o ia razna, să se dea cu

capul de pereţi, să-şi urle furia, în loc de asta totul se întâmpla ca şi cum cei doi, încet, se separau de restul umanităţii, migrau înspre marginile scoarţei terestre, părăseau un timp şi un teritoriu pentru a începe o derivă siderală.

Cum ar fi putut până şi să conceapă moartea copilului lor când ceea ce era ceva absolut pur - moartea, absolutul cel mai pur în fond - se

regrupase, se recompusese, în diferite stări ale corpului? Pentru că nu mai exista ritmul acela ţinut în scobitura pieptului care să ateste viaţa - un soldat îşi scoate casca şi se apleacă să pună urechea pe toracele camaradului său întins în noroi în fundul tranşeei -, nu mai exista răsuflarea ieşită pe gură care să îl desemneze pe cel viu - un instructor de înot şiroind îi face

respiraţie gură la gură unei tinere cu ten verzui -, ci un creier electrificat, activat de undele cerebrale, de preferat unde beta. Cum şi-ar fi putut până şi să-şi închipuie moartea lui Simon, când tenul său e roz încă, şi suplu, când ceafa i se scaldă în hreniţa fragedă albastră şi stă întins cu picioarele în săbiuţe?— Révol recheamă în minte reprezentările de cadavre pe care le

cunoaşte, şi sunt mereu
imagini cu Cristos,
cristoşi pe cruce cu
trupuri livide, frunţi
julite de coroana de
spini, picioare şi mâini
bătute în cuie pe lemne
întunecate şi
strălucitoare, sau
cristoşi puşi în mormânt,
cu capetele date pe
spate şi pleoapele pe
jumătate închise, vineţi,
descărnaţi, cu şoldurile
încinse de un linţoliu
firav ca la Mantegna,
Trupul lui Cristos mort în

mormânt de Holbein cel Tânăr - un tablou de un asemenea realism încât Dostoievski le atrage creştinilor atenţia: privindu-l, riscă să-şi piardă credinţa -, regii, prelaţii, dictatorii îmbălsămaţi, cowboy-i de cinema prăbuşiţi pe nisip şi filmaţi în prim-plan, îşi aminteşte atunci de fotografia lui Che, cristică, tocmai, şi el tot cu ochii deschişi, expus de junta boliviană într-o punere în scenă

morbidă, însă nu găseşte nimic înrudit cu Simon, cu acel corp intact, acel corp ce nu sângerează, calm şi atletic, ce seamănă cu al unui zeu tânăr odihnindu-se, ce pare să doarmă, ce pare să trăiască.

Oare cât timp au rămas aşezaţi aşa după anunţ, lăsaţi pe marginea scaunelor, surprinşi într-o experienţă mentală despre care până atunci

corpurile lor nu aveau
nici cea mai mică idee?
De cât timp vor avea
nevoie pentru a se
aşeza în zodia morţii?
Deocamdată, ceea ce
simt nu reuşeşte să îşi
găsească o traducere
posibilă ci îi fulgeră într-
un limbaj ce precede
limbajul, un limbaj de
neîmpărtăşit, dinaintea
cuvintelor şi dinaintea
gramaticii, care este
poate celălalt nume al
durerii, nu i se pot
sustrage, nu îl pot

înlocui cu nici o descriere, nu îi pot reconstitui nici o reprezentare, sunt în acelaşi timp rupţi de ei înşişi şi rupţi de lumea din jur.

Thomas Rémige a rămas tăcut aşezat pe taburetul de fier lângă Révol, cu picioarele încrucişate sus, şi poate că se gândea la aceleaşi lucruri ca şi el, formându-şi aceleaşi imagini. Şi-a aşezat cutia cu chibrituri şi

aşteaptă împreună cu
ei, timpul se scurge,
terci de gânduri şi urlete
mute, apoi Révol se
ridică, imens şi livid,
chipul său lung cuprins
de mâhnire dând de
înţeles că trebuie să
părăsească încăperea,
sunt aşteptat, şi atunci
Thomas Rémige a rămas
singur cu soţii Limbres
care nu se ridicau dar se
apropiaseră unul de
altul, umăr la umăr, şi
plângeau în tăcere. A
aşteptat un moment,

după care i-a întrebat cu o voce plină de atenţie dacă voiau să meargă înapoi în camera lui Simon. S-au ridicat fără să răspundă, cu infirmierul urmându-i îndeaproape, însă odată ajunşi pe coridor Sean a scuturat din cap, nu, nu vreau să merg, nu pot, nu chiar acum, respira greu, umflându-şi plămânii şi înălţând pieptul, cu o mână la gură, Marianne i s-a strecurat sub umăr -

pentru a-l sprijini, pentru a-l proteja -, iar cei trei au încetat să mai înainteze. Thomas s-a apropiat de ei şi le-a zis: sunt aici pentru a vă însoţi, pentru a fi cu dumneavoastră; dacă aveţi întrebări, mi le puteţi pune. Sean s-a sufocat, după care - cum o fi găsit puterea să articuleze? - a spus dintr-un foc: ce-o să se întâmple acum? Infirmierul a înghiţit în gol în timp ce Sean îşi

continua elanul, cu vocea răvăşită de revoltă şi necaz: de ce-l mai ţineţi la reanimare dacă nu mai există nici o speranţă? Ce aşteptaţi? Nu înţeleg. Marianne, cu părul în ochi, privirea fixă, mirată, a părut că nu înţelege nimic, în timp ce Thomas căuta o ieşire, un răspuns pe care să-l formuleze: întrebarea lui Sean venea să pună punct duratei protocolului, gândită pentru a

contracara repeziciunea dramei şi brutalitatea anunţului, pentru a lăsa să treacă un timp, pentru a da timp. E un strigăt căruia trebuie să-i facă faţă. Se hotărăşte să le vorbească.

Cordelia Owl aranjează perna în jurul capului lui Simon, netezeşte cearşaful la nivelul pieptului, trage perdelele, închide după ea uşa camerei şi merge spre recepţie trasând arabescuri pe coridor -

blestemată să fie bluza asta strâmtă, ajustată, i-ar fi plăcut mai mult contur în clipa asta, să audă fâsâitul încreţiturilor, să le simtă atingerea pe genunchii proeminenţi pe care şi-i ştia supli şi savanţi. Pe drum, vârâ mâna în buzunar, înşfacă telefonul: nici un mesaj. Niet. Nada de nada. Trei fără douăzeci. Trebuie să doarmă, doarme. E întins undeva pe spate, cu pieptul gol,

abandonat. Ea zâmbeşte. Să nu îl sune.

îmbrăcaţi la loc, cu nasturii încheiaţi, cu cataramele curelelor potrivite din nou, au stat faţă în faţă pe trotuar, well, well, o să plec, ua e târziu, uh e devreme, nu?, da, bye, bye, un sărut pe obraz, un zâmbet de curtoazie, după care s-au despărţit făcând mişcările fine ce se impuneau - balans graţios, întinderea unui picior în spate,

întoarcere bruscă -—, se
îndepărtaseră urmând
aceeaşi linie, înainte să
dispară şi unul şi celălalt
în întuneric. Cordelia
mersese mai întâi încet,
cu tocurile sunându-i ca
unei starlete din anii
cincizeci într-o fustă
creion mulată, ţinându-
şi strâns gulerul
mantoului cu o mână
lipită de gât, nu se
întorsese, nu care
cumva, dar odată
depăşit colţul străzii, s-a
învârtit ca un titirez cu

capul dat pe spate spre cer şi vântul în gură, cu braţele îndepărtate pe orizontală precum un derviş rotitor, apoi îşi începuse din nou goana în direcţia bună, şi se năpustise cu toată viteza printre blocuri, riscând din când în când un pas mare săltat peste câte-un canal ca şi cum ar fi trebuit să treacă un râu, şi braţele i se unduiau ca nişte panglici, frigul nopţii îi biciuia faţa, aerul

îngheţat năvălea printre
pulpanele paltonului,
acum larg deschis, şi era
bine, se simţea
frumoasă, suplă, mai
înaltă cu cel puţin
douăzeci de centimetri
de când se trântiseră
lângă lăzile de gunoi, de
când chiloţii îi
lunecaseră pe jos iar el îi
cuprinsese sexul în
mână, cu palma făcută
căuş cât să o poată
ridica de-a lungul
zidului, de când se
înălţase pe vârful unui

picior, îndoise celălalt
genunchi până la nivelul
pieptului, trăgându-l
acum spre ea, cu sexul
în ea, cu limbile punând
stăpânire pe guri ca
focul pe cuptor, cu dinţii
sfârşind prin a muşca,
râdea în goana ei, carne
rece de fată isteaţă
jucând cu exces de zel
în văzul lumii eroina
solitară, amazoana
oraşelor care îşi asumă
dorinţa şi îşi controlează
acţiunile, urca
bulevardele bătute de

vânt, străzile
încremenite la cinci
dimineaţa, fugea,
indiferentă la maşina
care încetinea lângă ea,
la geamurile ce coborau
pentru a lăsa să
ţâşnească insulta
sexuală, urci stricato?,
devora spaţiul, era
numai o ardere, astfel
încât a fost cât pe ce să
treacă rue d'Etretat în
timp ce *van*-ul lui Chris
venea din stânga în
intersecţia Quatre-
Chemins, s-a oprit brusc

pe marginea trotuarului,
fresca de pe caroserie s-
a desfaşurat în faţa ei - i
s-a părut că surferiţele
californiene în bikini
triunghiulare îi fac cu
ochiul şi îi surâd ca unei
posibile surori -, şi după
câţiva paşi era acasă,
cufundată sub plapuma
din fulgi, cu ochii închişi
fără să reuşească să
doarmă, nu îi ceruse
nimic tipului care o
chinuia de atâta amar
de vreme, nu pusese

nici o întrebare - brave girl.

Pătrunde în biroul de sticlă asemănător unui acvariu, vede un scaun, se prăvăleşte pe el. Dintr-odată epuizată. Peşti clovn brăzdează ecranul computerului. îşi verifică iar telefonul. Nimic. Of course, nimic. Un consemn tacit pe care nu îl va încălca. Nici pentru tot aurul din lume. Ideea că, deşi pronunţat cu o voce rapidă şi pe un ton

proaspăt, cuvântul cel mai neînsemnat nu ar putea fi altfel decât vâscos, fals, greoi, şi că propoziţia cea mai neînsemnată i-ar scoate la iveală dublul fond anxios, sentimental cretin. Nu-ţi mişca urechea, dă pe gât o cafea, nişte fructe uscate, un flacon cu lăptişor de matcă, nu face vreo tâmpenie, închide telefonul. Sunt frântă, fir-ar să fie!

Pierre Révol intră atunci când ea îşi priveşte urmele mov de pe gât, răsucită în faţa ecranului aplicaţiei Photo Booth, şi văzând apărându-i faţa în imagine, aplecată peste umăr ca un cititor indiscret care profită de ziarul vecinului în metrou, scoate un ţipăt. Eşti începătoare în secţie ai spus? Révol stă nemişcat în spate, ea sare, se roteşte, întoarce capul, vede negru

înaintea ochilor, trebuia
să mănânc ceva, îşi
reaşază şuviţele de păr
înapoia urechilor pentru
a-şi elibera faţa
instabilă, da, am început
de două zile, iar cu o
mână fermă îşi
potriveşte gulerul
halatului. Trebuie să îţi
vorbesc despre ceva
important, ceva cu care
te vei confrunta aici.
Cordélia dă din cap, în
regulă, acum? Nu
durează mult, are
legătură cu ceea ce

tocmai s-a întâmplat în
cameră, însă fix în clipa
asta, bzzz, bzzz, mobilul
îi vibrează Cordéliei în
fundul buzunarului şi iat-
o încordându-se ca sub
efectul unei descărcări
electrice, o nu, nu, nu
cred, fir-ar să fie!, Révol
s-a lăsat pe marginea
unei mobile şi începe să
vorbească, se uită în
pământ, are braţele
încrucişate pe piept şi
picioarele tot aşa pe
călcâie, băiatul la care ai
fost e în moarte

cerebrală, bzzz, bzzz,
Révol se exprimă
limpede în timp ce
pentru Cordélia
cuvintele lui sună ca un
exerciţiu de fonetică
într-o limbă străină,
degeaba îşi îndreaptă
întreaga atenţie de care
e-n stare spre acel chip
şi îşi menţine creierul pe
axa acelei voci care îi
vorbeşte, totul se
petrece ca şi cum ar
înota împotriva
curentului, împotriva
acelui val cald ce îi

ţâşneşte de-a lungul
şoldului la intervale
regulate, bzzz, bzzz, ce i
se scurge în pliurile
coapsei, în scobitura din
pântec, luptă, ar vrea să
se întoarcă spre
bărbatul care pare să se
îndepărteze de ea ca şi
cum ar fi fost tocmai
îmbrâncit în vâltoare, şi
devine de neauzit pe
măsură ce îi explică:
uite, tânărul acela a
murit; or, pentru cei
apropiaţi este greu să
înţeleagă realitatea

acestei morţi,
înfaţişarea corpului face
afirmaţia asta să fie
confuză, înţelegi?
Cordelia se străduieşte
să asculte, pronunţă un
da cum ai sparge un
balon de săpun, înţeleg,
însă nu înţelege nimic,
zăpăcita, în capul său e
vraişte, bzzz, bzzz,
scuturăturile abia
simţite ale telefonului
aducând acum cu ele
partea lor de imagini
sexuale, fotograme
extrase din filmul nopţii

trecute - gura atât de
catifelată deschisă în
ceafa şi respiraţia caldă,
în timp ce fruntea,
obrazul ei, abdomenul şi
sânii i se ating în treacăt
de zid acum, roşii de la
frecuşul pe mortarul
grăunţos şi pietricelele
ascuţite în timp ce o lua
pe la spate, când l-a
prins cu mâinile de fese
pentru a- 1 trage şi mai
aproape, mai adânc, mai
puternic -, bzzz, ultima
pulsaţie, s-a terminat,
nu clipeşte, înghite în

sec înainte să răspundă cu glas rigid da, înţeleg perfect, astfel încât Revol îi aruncă o privire binevoitoare înainte să încheie, uite: când îi acorzi îngrijiri, nu îi poţi vorbi unui pacient în moarte cerebrală aşa cum ai facut-o, părinţii se aflau în încăpere, iar pentru ei acest lucru e un semnal contradictoriu într-o situaţie extremă, asemenea cuvinte rostite din perspectiva

îngrijirilor bruiază
mesajul pe care li-l dăm,
situaţia este oricum
destul de dură, ne-am
înţeles? Da - glasul
Cordeliei, chinuită,
neaşteptând decât un
lucru, ca Revol să plece,
hai cară-te, cară-te
acum, bine, am înţeles,
şi care, dintr-odată,
când nimic nu o lăsa să
se bănuiască,
protestează, înalţă
capul: nu m-aţi inclus în
preluarea pacientului, v-
aţi întâlnit singur cu

părinţii, nu se mai lucrează aşa. Revol se uită la ea, mirat: nu? şi cum se lucrează? Cordelia face un pas înainte şi dă răspunsul: se lucrează în echipă. Tăcerea se lungeşte, cei doi se uită unul la altul, apoi medicul se ridică în picioare: eşti tare palidă, ţi-au arătat oficiul? Găseşti acolo biscuiţi, ai grijă, douăsprezece ore la reanimare sunt o cursă de fond, fato, trebuie să păstrezi

distanţa. Da, da, în regulă. Revol catadicseşte în cele din urmă să-şi ia tălpăşiţa. Cordelia îşi bagă mâna în buzunar. închide ochii, se gândeşte la bunica din Bristol cu care vorbeşte în fiecare duminică seara, nu e ea, nu sună la ora asta îşi spune pentru a se convinge, ar risca bucuroasă testul unei superstiţii înainte să-şi ridice pleoapele şi să citească numărul afişat

Cordelia Owl s-a aşezat în mijlocul încăperii, a înălţat capul şi şi-a tras umerii în spate, a deschis încet palma, descoperind falangă după falangă numărul care o sunase. Necunoscut. Zâmbeşte, uşurată. Până la urmă, nu mai e atât de sigură că vrea ca el să se manifeste, atât de zorită să vrea să-l audă. Dintr-odată e crudă când se gândeşte la el, lucidă şi surâzătoare. Are

douăzeci şi cinci de ani. Anticipează cu dezgust oboseala tensiunii amoroase, muntele de oboseală - exaltare, nelinişte, nebunie, impulsivitate crasă -, se întreabă din nou de ce intensitatea aceea rămâne partea cea mai râvnită din viaţa ei, dar gândul îi zboară, se îndepărtează de întrebarea asta la fel cum îţi tragi în ultima clipă vârful piciorului din mlaştina mocirloasă

unde urma să intre, să se împotmolească, fără să cunoască vreodată odihna, acum trebuie să prelungească noaptea trecută, să se pătrundă de ea ca de o sărbătoare. Să îşi păstreze graţia şi ironia de fată. Ajunsă în micul oficiu, a luat din dulap un pachet de napolitane cu cremă de zmeură, a desfăcut ambalajul ce fâşâia ca mătasea sub micile ei degete lacome şi, încet, a halit tot.

Révol se întoarce pe coridor, îi ignoră pe cei care i se adresează, îi întind fişe şi umblă cu paşi mărunţi când el înaintează, trei minute, vreau trei minute la naiba, bombăne printre dinţi, cu degetul mare, arătătorul şi mijlociul întinse în aer în timp ce vocea accentuează „trei" cu autoritate, iar cei din secţie îi cunosc gestul, ştiu că odată rămas singur în birou anestezistul va gravita

în fotoliul care se
leagănă ca o barcă în
toate direcţiile, se va
uita la ceas, va începe o
numărătoare inversă -
trei minute, un ou fiert
moale, măsura ideală -
şi profitând de acest
răgaz de singurătate ca
de un sas, îşi va lipi
obrazul de cotul îndoit
direct pe birou, exact
aşa cum îşi fac siesta
copiii de grădiniţă în
sălile de clasă, după ce
merg la cantină, şi se va
cufunda în această

cavitate a somnului pentru a înăbuşi ceea ce tocmai s-a întâmplat, pentru a dormi poate. Istovit, îşi sprijină capul pe braţele încrucişate şi adoarme. Se înţelege că îşi dă seama când au trecut cele trei minute: trebuie ca, după atâţia ani - douăzeci şi şapte - petrecuţi adormindu-i pe alţii, să fi rafinat pentru el însuşi o tehnică de microsiestă foarte eficientă, deşi de durată sensibil inferioară celei

preconizate în mod obişnuit pentru reîncărcarea unui corp omenesc. Se ştie de mult că Révol şi-a pierdut celălalt somn, cel nocturn, cel orizontal, cel profund. În apartamentul în care locuieşte, pe rue de Paris, nu mai există o cameră cu o astfel de destinaţie, numai o mare încăpere unde patul de două persoane joacă rol de masă joasă, acolo îşi ţine colecţia de

viniluri - integrala Bob Dylan şi Neil Young -, tot felul de hârtii, şi lungile ghivece care conţin experienţele sale botanice cu plante psihotrope - o fac la modul profesionist, le spune el celor, puţini, care se întâmplă să intre acolo, miraţi să vadă răsaduri de cânepă crescând la vedere, dar şi mac-de-grădină, lavandă, mac-de-câmp, şi *Salvia divinorum*, „jalea ghicitorilor", o

iarbă halucinogenă ale
cărei virtuţi curative le-a
descris în articole
publicate în reviste de
farmacologie.

Noaptea trecută,
singur în apartamentul
de pe rue de Paris, a
văzut prima dată filmul
lui Paul Newman *Efectul
razelor gama asupra
crăiţelor* - titlul prezicea
tocmai o fantezie
botanică fiind însă vorba
despre un cinema de o
cu totul altă forţă, care
trasa un drum între

halucinaţie şi ştiinţă, ceea ce îl captivase pe Révol din start. Impresionat, pus pe gânduri, şi-a format ideea, de ce nu, să reproducă în salonul său experienţa Matildéi, tânăra eroină din film, care proiecta diferite doze de radiu asupra crăiţelor pentru a le observa creşterea, forma ce li se diferenţia de-a lungul zilelor sub influenţa razelor, unele devenind enorme, altele

rahitice şi zbârcite, iar
altele pur şi simplu
frumoase, şi fetiţa
singuratică pricepea
treptat câte ceva din
infinita varietate a vieţii,
în acelaşi timp îşi ocupa
locul în lume, afirmând
la serbarea şcolară, pe
scena teatrului, că e
posibil ca într-o zi o
mutaţie miraculoasă să
transforme şi să facă
mai bună specia umană.
După care, visător, şi-a
făcut nişte ochiuri la
capac, cu gălbenuşurile

la fel de intense ca petalele unor crăiţe, şi-a desfăcut o bere blondă luată de pe uşa frigiderului, a dat încet totul pe gât, apoi s-a învelit într-o pilotă din pene de gâscă, rămânând cu ochii deschişi.

Révol doarme. Are un caiet aşezat la îndemână ca să poată nota când se va trezi, să descrie imaginile întrezărite, acţiunile, înlănţuirile de

evenimente şi chipurile, şi poate că al lui Simon va fi consemnat acolo - şuviţele negre întărite în sângele coagulat, pielea mată, umflată, bolţile albe ale pleoapelor, fruntea şi tâmpla dreaptă cuprinse de o aureolă naivă, pata roşie mortală - sau dacă nu cel al lui Joanne Woodward, alias Beatrice Hunsdorfer, mama borderline a Matildéi, apărută în sala de teatru odată

serbarea terminată, ivindu-se din umbră în mare ţinută de seară, cu paiete şi pene negre, împleticindu-se pe picioare, beată, cu ochii sticloşi, spunând cu glas tulbure şi o mână dusă la piept: *my heart isjull, my heart isfull.*

S-au ţinut de mână pentru a-l urma pe Thomas Rémige, iar în fond, dacă l- au însoţit, dacă s-au conformat încă unui tur prin reţeaua de coridoare şi

sasuri, dacă au fost de acord să treacă prin toate ecluzele, să deschidă şi să ţină cu umărul toate uşile, în ciuda meteoritului negru ce tocmai îi izbise din plin, în ciuda epuizării evidente, e pentru că fără îndoială Thomas Rémige avea pentru ei o privire corectă - privirea care îi păstra în partea celor vii, privirea care deja devenise nepreţuită. Aşadar, pe drum, cei doi şi-au

împreunat degetele, au mişcat buricele muşcate, unghiile roase tivite cu piele moartă, şi- au atins uşor palmele uscate, inelele şi pietrele, şi au facut-o fără să se gândească.

Iarăşi, un alt loc din spital, o vizuină mobilată în genul camerei de zi a unui apartament-tip: încăperea e luminoasă, mobilierul cochet chiar dacă ordinar - o canapea verde măr din

ţesătură sintetică asemănătoare cu catifeaua şi două scaune roşu aprins având şezutul umplut cu câlţi -, pereţii goi în afara posterului colorat al unei expoziţii Kandinski - Beaubourg, 1985 - şi, puse pe tăblia mesei joase, o plantă verde cu frunze lungi şi subţiri, patru pahare curate, o sticlă de apă minerală, o ceşcuţă umplută cu un potpuriu mirosind a portocală şi scorţişoară.

Fereastra e întredeschisă, perdelele se mişcă uşor, se aude zgomotul maşinilor, rare, ce vin şi pleacă jos, în parcarea spitalului şi, deasupra, ca nişte mici zgârieturi sonore, ţipetele pescăruşilor. E frig.

Sean şi Marianne stau unul lângă altul pe canapea, stângaci, intrigaţi deşi tulburaţi, şi, pe unul dintre scaunele roşu aprins, s-a aşezat el, Thomas

Rémige, cu fişa medicală a lui Simon Limbres în mâini. Cu toate astea, degeaba împart cei trei indivizi acelaşi spaţiu şi ocupă acelaşi timp, în clipa asta nimic nu e mai îndepărtat pe această planetă decât cele două fiinţe în durerea lor şi acest tânăr venit să se pună în faţa lor cu scopul - da, cu scopul - de a le obţine consimţământul pentru prelevarea organelor

copilului lor. Un bărbat şi o femeie prinşi într-o undă de şoc, aruncaţi în acelaşi timp în aer şi trântiţi într- o temporalitate dislocată - o continuitate pe care moartea lui Simon o curma, dar o continuitate care, aidoma unei raţe fără cap alergând în curtea unei ferme, continua, o nebunie -, o temporalitate a cărei durere ţesea materia, un bărbat şi o femeie

concentrând asupra capetelor lor deplina tragedie a lumii, şi acest tânăr în halat alb, pornit şi prevăzător, gata să poarte conversaţia fără să ardă etapele, declanşându-şi însă o numărătoare inversă într-un loc din creier, conştient că un corp în moarte cerebrală se degradează, şi că trebuie acţionat rapid - prins în această contorsiune.
#

Thomas toarnă apă în pahare, se ridică să închidă fereastra, străbate încăperea şi, făcând asta, îi observă pe cei doi, nu îi scapă din ochi, bărbatul acesta şi femeia aceasta, părinţii lui Simon Limbres, şi cu siguranţă în clipa asta se încălzeşte mental, ştiind că e pe cale să îi bruscheze, să facă o incizie în chinul lor cu o întrebare de care încă nu au habar, să le ceară

să se gândească şi să
formuleze nişte
răspunsuri, când ei sunt
nişte zombi loviţi de
durere, rotindu-se
undeva în afara
Pământului, şi fără
îndoială se pregăteşte
să vorbească aşa cum
se pregăteşte să cânte,
îşi relaxează muşchii, îşi
controlează respiraţia,
conştient că punctuaţia
este anatomia
limbajului, structura
sensului, astfel încât
vizualizează fraza de

început, linia sa sonoră,
şi calculează prima
silabă pe care o va
pronunţa, cea care va
sparge tăcerea, precisă,
rapidă precum o tăietură
- mai curând trasată cu
lama decât o crăpătură
pe o coajă de ou, decât
fisura ce urcă pe zid
când pământul se
cutremură. începe încet,
reamintind cu metodă
contextul situaţiei: cred
că aţi înţeles, creierul lui
Simon se află în proces
de distrugere; chiar şi

aşa, organele sale continuă să funcţioneze; nu este o situaţie comună. Sean şi Marianne clipesc în semn de încuviinţare. Thomas, încurajat, continuă: sunt conştient de durerea dumneavoastră, însă trebuie să abordez un subiect delicat - chipul său e nimbat de o lumină transparentă, iar vocea îi urcă imperceptibil cu o treaptă, perfect

desluşită atunci când spune:

- Suntem într-un context în care ar fi posibil să luăm în considerare ca Simon să îşi doneze organele.

Bam. Din start, Thomas îşi pusese vocea pe frecvenţa bună, iar încăperea pare să rezoneze ca un microfon uriaş, o lovitură de înaltă precizie - roţi de Rafale — pe punctul să-şi ia zborul de pe

portavioane, pensulă de caligraf japonez, lovitură scurtă la tenis. Sean înalţă capul, Marianne tresare, amândoi îşi cufundă privirea în cea a lui Thomas - încep să întrevadă cu groază ce caută aici, în faţa acestui tânăr frumos cu profil de medalie, în faţa acestui tânăr frumos care înlănţuie cuvintele calm. Aş vrea să ştiu dacă fiul dumneavoastră a avut prilejul să se

exprime asupra acestui subiect, dacă i s-a întâmplat să vorbească despre asta cu dumneavoastră.

Pereţii se leagănă, podeaua se clatină, Marianne şi Sean sunt doborâţi. Rămân ca trăsniţi, privirile plutesc la nivelul mesei joase, mâinile se frâng, iar tăcerea asta care se scurge, groasă, neagră, vertiginoasă, amestecă descumpănirea cu confuzia. Un gol li s-a

căscat înainte, un gol pe care nu şi-l pot închipui altfel decât drept „ceva" deoarece „nimicul" e de neconceput. Se zbat în faţa acestei găuri din aer, împreună, deşi nu îi frământă nici aceleaşi întrebări, nici aceleaşi emoţii - de-a lungul anilor Sean a devenit singuratic şi tăcut, combinând cea mai străvezie lipsă de credinţă cu o spiritualitate lirică, avându-şi originea în

miturile Oceaniei, în
timp ce ea, Marianne, şi-
a primit cea dintâi
împărtăşanie în rochie
înflorată şi şosete de
tenis, cu fruntea încinsă
într-o coroană de flori
proaspete şi ostia lipită
de cerul gurii, s-a rugat
mult seara în patul
suprapus pe care îl
împărţea cu sora ei, sus,
în genunchi, recitându-şi
preaslăvirea cu voce
tare în pijamaua ce îi
dădea mâncărimi, intră
şi astăzi în biserici,

explorează tăcerea ca
pe textura unui mister,
caută luminiţa roşie
aprinsă în spatele
altarului, inhalează
mirosul greu de ceară şi
tămâie, priveşte lumina
zilei cernută prin rozetă
în raze colorate, statuile
de lemn cu ochi pictaţi,
amintindu-şi însă de
senzaţia intensă care a
străbătut-o în clipa când
îşi desprinsese de la gât
căpăstrul credinţei;
înaintea ochilor li se
perindă viziuni ale

morţii, imagini de
dincolo, spaţii post-
mortem cufundate în
eternitate: un hău
cuibărit într-o cută a
cosmosului, un lac
negru şi vălurit, regatul
credincioşilor, o grădină
în care sub mâna
Domnului se însufleţesc
fiinţele cu trupurile
înviate, o vale pierdută
în junglă pe unde zboară
de colo colo sufletele
însingurate, un deşert
de cenuşă, un somn, o
deviere, o gaură

dantescă pe fundul mării, şi totodată o coastă de neînchipuit la care ajungem într-o pirogă de lemn lucrată migălos, delicat. S-au aplecat înainte, cu braţele încrucişate pe burtă pentru a încasa şocul, iar gândurile lor converg într-un vârtej de întrebări pe care nu le pot formula.

Thomas reia, pe altă cale: fiul dumneavoastră este înscris în registrul naţional de refuzuri în ce

priveşte donarea de organe? Sau ştiţi oare dacă şi-a exprimat vreun dezacord faţă de această idee, dacă era împotrivă? O frază complicată, feţele li se schimonosesc. Marianne scutură din cap, nu ştiu, nu cred, se bâlbâie, în timp ce Sean se înfurie dintr-odată, cu chipul său mat şi pătrăţos, se întoarce încet spre Thomas şi spune, scobind spaţiul cu glas înăbuşit: nouăsprezece

ani - pieptul îşi schimbă poziţia şi pune greutate în aceste cuvinte articulate prost, emise fără ca buzele să fie dezlipite de tot -, există băieţi de nouăsprezece ani care fac pregătiri în legătură cu, pentru, există aşa ceva? - „fac pregătiri": forţează vocea, mitraliază dentalele, un foc îngheţat. Se poate întâmpla, răspunde blând Thomas, câteodată e cazul. Sean

bea o gură de apă, aşezând paharul cu un gest apăsat: poate, însă nu Simon. Atunci, strecurându-se în ceea ce identifică drept o breşă în dialog, Thomas întreabă, ridicând vocea cu o treaptă, de ce „nu Simon"? Sean îl măsoară din cap până-n picioare şi îngaimă: pentru că iubeşte atât de mult viaţa. Thomas încuviinţează din cap, înţeleg, dar insistă: să iubească viaţa nu

înseamnă că nu s-a
gândit la moarte, ar fi
putut să le vorbească
despre asta unor
apropiaţi. Filamente de
linişte făcându-se
mănunchi, apoi
Marianne reacţionează,
confuză şi agitată:
apropiaţi, da, nu ştiu, ba
da, sora lui, da, îşi
iubeşte mult surioara,
pe Lou, are şapte ani,
sunt ca un câine şi o
pisică dar sunt pierduţi
unul fără altul, şi colegii
lui, da, sigur, de surfing,

Johan, Christophe, de liceu, da, nu ştiu, cred, nu îi vedem des, dar apropiaţii lui, nu ştiu cine îi sunt apropiaţii, dacă nu cumva bunica lui, vărul din Statele Unite, şi Juliette ar mai fi, Juliette, prima lui dragoste, da, aceştia îi sunt apropiaţii, noi suntem.

Vorbesc despre fiul lor la prezent, nu e semn bun. Thomas continuă: vă pun aceste întrebări deoarece dacă

persoana decedată, Simon, fiul dumneavoastră, nu şi-a făcut cunoscut refuzul în timpul vieţii, dacă nu şi-a exprimat împotrivirea, atunci trebuie să ne consultăm asupra a ce şi-ar fi dorit - „persoana decedată, Simon, fiul dumneavoastră", Thomas a ridicat vocea şi a pronunţat desluşit fiecare cuvânt, răsuceşte cuţitul în rană. Consimţământ pentru ce? A vorbit Marianne,

înălţând capul - dar ea
ştie, şi vrea să fie rănită.
Thomas spune:
consimţământ pentru
prelevarea organelor
sale, ca să autorizeze
grefe - trebuie să treacă
prin brutalitatea acestor
propoziţii desfaşurate ca
nişte slogane pe nişte
steguleţe, trebuie să
treacă prin încărcătura
lor masivă, prin materia
lor contondentă,
convorbirile în care
bălteşte ambiguitatea
sunt nişte plase pentru

suferinţă, Thomas ştie lucrul acesta.

Tensiunea a urcat dintr-odată în acest punct al scoarţei terestre, pare că frunzele plantei foşnesc şi că apa se unduieşte la suprafaţa paharelor, pare de asemenea că lumina se intensifică făcându-i să clipească, şi că aerul începe să vibreze ca şi cum deasupra capului lor s-ar fi pus încet în mişcare motorul unei maşini

centrifuge. Thomas e singurul care rămâne absolut nemişcat, nu lasă nici o emoţie la vedere, îşi menţine privirea îndreptată asupra celor două chipuri mânjite de suferinţă, nu ţine cont de spasmele maxilarelor şi de tremurul umerilor, avansează fără să dea înapoi, continuă: această convorbire are drept scop să caute şi să formuleze expresia unei voinţe, cea a lui Simon;

nu este vorba despre a reflecta la ce aţi face pentru dumneavoastră înşivă, ci despre a ne întreba ce ar fi hotărât fiul dumneavoastră - Thomas îşi ţine răsuflarea, măsoară violenţa reţinută a ultimelor sale cuvinte, cuvinte care deosebesc în mod radical între corpul lor şi cel al fiului lor, marchează o distanţă, însă care de asemenea, în acelaşi timp, le permit să se

gândească. De altfel, cu voce slabă, tărăgănată, Marianne se întreabă: de unde să ştim?

Cere o metodă, Sean o priveşte, iar Thomas reacţionează numaidecât - în clipa asta poate îşi spune că Marianne este, potrivit expresiei pe care şi-a însuşit-o la un seminar de formare, „persoană resursă", altfel spus cea care poate crea un efect de siaj: suntem aici pentru a ne gândi la

Simon, la persoana care era; demersul de prelevare se raportează întotdeauna la un individ anume, la modul în care îi putem citi existenţa; trebuie să reflectăm împreună; de exemplu ne putem întreba dacă Simon era credincios, ori dacă era generos. Generos? Marianne repetă, uimită. Da, generos, confirmă Thomas, cum era în raporturile cu ceilalţi, dacă era curios, dacă

făcea călătorii, trebuie să ne punem întrebările astea.

Marianne aruncă o privire înspre Sean, e trasă la faţă, are tenul pământiu şi buzele negre, apoi se uită pieziş în direcţia plantei verzi. Nu face legătura dintre întrebările coordonatorului şi donarea de organe, în cele din urmă şopteşte: Sean, era generos Simon? Ochii li se ascund în spatele

pleoapelor, nu ştiu ce să răspundă, respiră adânc, ea îşi trece o mână în jurul gâtului acestui bărbat cu păr negru şi des ca al fiului său, îl trage spre ea, capetele li se ating, iar el şi-l coboară pe-al lui în timp ce lasă să-i alunece un da din gâtul strâns - un *da* care, în realitate, nu are cine ştie ce de-a face cu generozitatea fiului lor, fiindcă în fond, generos Simon nu prea era, aducând mai

degrabă cu o pisică, egoist şi sprinten, bombănind cu capul în frigider la naiba nu găseşti o cola în coşmelia asta? decât cu un tânăr predispus la gesturi risipitoare, la atenţii; ci un *da* ce pune stăpânire pe Simon în întregime, îl ridică din nou pentru a-l face să strălucească, băiat sfios şi direct devorat de intensitatea tinereţii.

Brusc, vocea lui Marianne răzbate printr-

un suflu iar frazarea i se limpezeşte, chiar dacă e sacadată: e ceva, suntem catolici, Simon e botezat. Se opreşte dintr-odată. Thomas aşteaptă să continue dar pauza se lungeşte, aşa că întreabă - un punct de sprijin: era credincios? credea în învierea trupului? Marianne îl priveşte pe Sean, din care în continuare vede doar un profil înclinat, îşi muşcă buzele, nu ştiu, nu

practicăm foarte mult. Thomas s-a încordat - anul trecut, nişte părinţi au refuzat orice prelevare de organe din corpul fetei lor, spunând că ei cred în învierea trupurilor după moarte şi socotind că e vorba de o mutilare ce ar face imposibilă orice altă formă de existenţă, iar când Thomas le comunicase poziţia oficială a Bisericii, favorabilă donărilor, aceştia răspunseseră:

nu, nu vrem s-o facem
să moară a doua oară.
Marianne tocmai şi-a
pus capul pe umărul lui
Sean, apoi începe din
nou să vorbească, vara
trecută a citit cartea aia
despre un şaman
polinezian, omul- coral,
nu ştiu, plănuia să
meargă acolo să-l
întâlnească, mai ştii?
era o carte despre
reîncarnare, Sean
încuviinţează cu ochii
închişi, adăugând
aproape imperceptibil:

să se consume, pentru
Simon conta asta, era
mai mult fizic, asta e,
aşa era, viu în corpul lui,
aşa îl văd, natura, în
natură, nu se temea.
Marianne stă puţin apoi
întreabă, nesigură: asta
înseamnă să fii generos?
Nu ştiu, poate - şi acum
plânge.

Vorbesc la imperfect,
tată şi mamă, au
început să povestească.
Pentru Thomas, e un
progres evident,
semnalul că, încet,

ideea morţii copilului lor se cristalizează. Aşază dosarul pe masă, îşi pune mâinile libere direct pe coapse, deschide gura pentru a continua, însă deodată, când nimic nu o lăsa să se întrevadă, lucrurile scapă iarăşi de sub control, corabia se înclină, deoarece Sean s-a ridicat dintr-un salt, iar acum măsoară încăperea în lung şi-n lat, agitat, treaba asta cu generozitatea îi un

căcat, afirmă el brusc, nu văd cum anume faptul de a fi generos sau de a face călătorii vă dă dreptul să credeţi că ar fi vrut să-şi doneze organele, e prea simplu, şi pe de altă parte dacă vă spun că Simon era un egoist punem punct discuţiei? Subit, se apropie de Thomas pentru a-i şopti la ureche: zi-ne măcar dacă putem spune nu, hai odată. Marianne, surprinsă, se întoarce

spre el, Sean!, dar el n-o aude, s-a ridicat în picioare, e într-un du-te-vino prin încăpere, tot mai grăbit, în cele din urmă se sprijină cu spatele de fereastră, negru şi masiv în bătaia soarelui: hai odată, zi-ne adevărul, putem refuza sau nu? Respiră ca un taur. Thomas nu clipeşte, cu coloana vertebrală dreaptă şi mâinile umede pe pânza blugilor. Marianne s-a ridicat pentru a se

apropia de Sean, întinde
braţele dar el se
îndreaptă în altă parte,
trei paşi de-a lungul
peretelui, stânga-
mprejur, şi dă cu
pumnul în perete, un
pumn în care i se adună
întreaga forţă, geamul
de sticlă freamătă
deasupra posterului
Kandinski, apoi geme fir-
ar să fie, nu-i adevărat!,
şi devastat se întoarce
înspre Thomas care
acum s-a ridicat, alb ca
un cearşaf, încremenit

cu totul, spunând cu glas hotărât: corpul lui Simon nu e un depozit de organe din care să ne servim, demersul se întrerupe în cazul în care căutarea expresiei voinţei defunctului, pe care am efectuat-o împreună cu rudele, ajunge la un refuz.

Marianne îl ia în cele din urmă pe Sean de mână, eşti rău murmură ea mângâindu-l, ca şi cum ar fi fost nevoie de asta, îl trage spre

canapea unde cuplul se aşază din nou, se formează din nou, un moment de răgaz, fiecare dă pe gât dintr-o înghiţitură câte-un pahar cu apă, deşi nefiindu-i neapărat sete, trebuie însă să tragă de timp, să continue să se mişte, să regăsească frecvenţa unui ton acceptabil.

În clipa asta, Thomas îşi spune că s-a dus dracului tot. Prea greu. Prea complex, prea

violent. Poate că mama, dar tatăl. Nici o distanţare, totul se mişcă prea repede. De-abia au realizat drama prin care trec şi trebuie să decidă în privinţa prelevării. Se aşază din nou şi el. Strânge dosarul pe masa joasă. Nu ar putea să insiste, să influenţeze, să manipuleze, să joace rolul autorităţii, nu ar putea să întruchipeze agentul unui şantaj mut şi cu atât mai apăsător,

al unei presiuni cu atât mai puternice asupra anturajului cu cât donatorii tineri şi sănătoşi sunt mai rari. Ii va scuti, de exemplu, să se audă spunându-le despre legea care, în caz de neînscriere în registrul naţional de refuzuri, alege să adopte principiul consimţământului presupus - îi va scuti să se întrebe cum poate fi un consimţământ presupus regula când

donatorul e mort şi
tocmai că nu mai poate
vorbi, consimţi, îi va
scuti să audă că faptul
de a nu fi spus nimic în
timpul vieţii echivalează
cu a spune da, sau altă
versiune a dictonului
ambiguu afirmând *cine*
nu spune o vorbă
consimte, da, nu va rosti
până la urmă textele
astea ce ar fi aruncat
aşa de uşor în aer
sensul acelui dialog,
devenit atunci simplă
formalitate, convenţie

ipocrită, când legea inducea şi altceva, o noţiune mai complexă care ţinea de reciprocitate, de schimb: fiecare individ fiind un presupus primitor potenţial, era oare atât de lipsit de logică, atât de nefondat, la urma urmelor, ca fiecare să fie luat în considerare ca presupus donator după moarte? De-acum, nu mai aduce în discuţie cadrul legal decât pentru a deschide o

pistă în faţa celor pentru care chestiunea donării nu evocă nimic, ori pentru a întări unele familii în gestul lor, legea sprijinindu-le *in fine*— aşa cum rampa susţine mâna.

închide dosarul lui Simon şi îl aşază înapoi pe genunchi dându-le astfel de înţeles lui Sean şi Marianne Limbres că dacă doresc pot amâna dialogul, pot ieşi din încăpere. E un refuz, se întâmplă. Trebuie să ştii

să laşi loc pentru asta,
posibilitatea unui refuz
este şi condiţia donării.
Trebuie să se salute
acum, să dea mâna.
Convorbirea este un
eşec, iată, trebuie să se
împace cu asta, Thomas
şi-a luat drept principiu
respectul absolut al
expresiei rudelor, şi
cunoaşte de asemenea
caracterul indiscutabil a
ceea ce transformă
corpul defunctului în
ceva sfânt pentru cei
care îl înconjoară - un

mod de a pune proptele unui demers aflat în pericol, întărit în dreptul său de lege şi penuria de grefoane, un mod de a-şi croi drum cu forţa. Privirea lui explorează pereţii încăperii, în spatele ferestrei, o pasăre pândeşte. E mică. Thomas tresare văzând-o, se întreabă dacă Ousmane va trece pe la el să-i dea de mâncare lui Mazhar, sticletele, să-l aprovizioneze cu apă

proaspătă şi grăunţe biologice, grăunţe multicolore cultivate pe un balcon din Bab el-Oued. închide ochii.

Ok, ce se prelevă? Sean a început iar, capul coborât, privirea pe dedesubt, iar Thomas, surprins de schimbarea de direcţie, îşi încruntă sprâncenele şi se mulează numaidecât pe noul tempo: este vorba despre a preleva inima, rinichii, plămânii, ficatul, dacă sunteţi de acord cu

intervenţia, veţi fi informaţi în legătură cu tot, iar corpul copilului dumneavoastră va fi refăcut - a enumerat organele fără să se înmoaie, în elanul care îl conduce întotdeauna să prefere precizia seacă unei eschivări vagi.

Inima? întreabă din nou Marianne. Da, inima, repetă Thomas. Inima lui Simon. Marianne e buimăcită. Inima lui Simon - insuliţe de celule sangvine se

varsă într-un săculeţ pentru a forma reţeaua vasculară iniţială în a şaptesprezecea zi, pompa începe să funcţioneze în a douăzeci şi una zi (mişcări contractile de amplitudine foarte mică dar perceptibile cu aparate foarte precise, având parametri pentru embriologia cardiovasculară), sângele curge în canalele în formare, inervând ţesuturi, vene,

tuburi şi artere, cele
patru cavităţi se
elaborează, totul la locul
său în a cincizecea zi
chiar dacă neterminat.
Inima lui Simon - un
abdomen cât un ghem
ridicându-se încet în
fundul unui pătuţ pliabil;
pasărea spaimelor nopţii
îngrozită într-un piept de
copil; toba staccato
fixată pe destinul lui
Anakin Skywalker;
căldura sub piele când
se înalţă cel dintâi val -
atinge-mi pectoralii îi

spusese într-o seară, cu
muşchii încordaţi, cu
mutra de maimuţă, avea
paisprezece ani şi în
ochi licărul nou al
băiatului care îşi ia
corpul în stăpânire,
atinge-mi pectoralii
mamă; tensiunea luând-
o la vale atunci când o
zăreşte pe Juliette în
staţia de autobuz de pe
boulevard Maritime, în
rochie fără mâneci în
dungi, cu bocanci
Martens şi impermeabil
roşu, strângând mapa

de desen la subraţ;
respiraţia oprită în folia
cu bule din seara de
Crăciun, placa de surfing
despachetată în mijlocul
hangarului îngheţat,
desigilată cu un
amestec de
meticulozitate şi
înflăcărare, cum tai
plicul unei scrisori de
dragoste. Inima atunci.
Dar ochii nu, ochii nu
se iau, nu? îşi înăbuşă
strigătul cu o palmă
lipită pe gura deschisă.
Sean tresare, strigă

imediat, ce? ochii? nu, niciodată, ochii nu. Hârâitul îi rămâne în încăperea unde Thomas şi i-a coborât pe ai lui, înţeleg.

încă o zonă cu turbulenţe, se înfioară, înoată prin ea, ştie că încărcătura simbolică diferă de la un organ la altul - Marianne, de altfel, nu reacţionase decât la aducerea în discuţie a prelevării inimii, ca şi cum a preleva rinichii, ficatul

sau plămânii ar fi mai uşor de conceput, şi, la fel, a refuzat prelevarea corneelor care, la fel ca ţesuturile, ca pielea, fac rareori obiectul unui acord din partea anturajului - şi înţelege că trebuie să cadă la învoială, să se îndepărteze de la regulă, să accepte restricţiile, să respecte această familie. Se numeşte empatie. Fiindcă ochii lui Simon nu erau numai retina lui

conectată la nervi, irisul de tafta, pupila de un negru pur din faţa cristalinului, erau privirea lui; pielea sa nu era numai plasa întreţesută a epidermei lui, cavităţile poroase, era
lumina şi simţul său tactil, captatorii vii ai corpului său.
#
- Corpul copilului dumneavoastră va fi refăcut.

Este o promisiune şi este poate şi semnalul

de sfârşit al acestui dialog, nu se ştie. Refăcut. Thomas îşi priveşte ceasul, calculează - a doua electroencefalogramă de treizeci de minute va fi efectuată peste două ore -: doriţi să fiţi un pic singuri? Marianne şi Sean se uită unul la altul, încuviinţează din cap. Thomas se ridică şi adaugă dacă fiul dumneavoastră donează, acest lucru le va permite altor

persoane să trăiască,
alte persoane aflate în
aşteptarea unui organ.
Părinţii îşi iau
paltoanele, rucsacurile,
gesturile le sunt lente
chiar dacă se grăbesc să
iasă de aici acum.
Atunci nu va fi murit
degeaba, nu? Sean îşi
ridică gulerul gecii parka
şi îl priveşte drept în
ochi, ştim, ştim toate
astea, grefele salvează
oameni, moartea unuia
îi poate da altuia viaţa,
dar noi, e Simon, e

băiatul nostru, înţelegeţi asta? înţeleg. Când să treacă pe uşă, Marianne se întoarce, îl priveşte pe Thomas în ochi: o să luăm un pic de aer, venim înapoi.

Rămas singur, Thomas se prăbuşeşte pe scaun, capul îi cade în mâini, degetele i se afundă în păr, pe cap, şi inspiră lung. îşi spune cu siguranţă că e greu, şi poate că şi el ar vrea să vorbească, să dea cu pumnul în pereţi, să

lovească în pubele cu piciorul, să spargă geamuri. Va fi poate un da, mai degrabă un nu, se întâmplă - o treime dintre convorbiri se încheie cu expresia unui refuz - dar pentru Thomas Rémige un refuz limpede valora mai mult decât un consimţământ smuls într-un moment de confuzie, obţinut cu forcepsul şi regretat cincisprezece zile mai târziu de către nişte persoane pe care le

răvăşeau remuşcările,
care nu mai aveau somn
şi se scufundau în
durere, trebuie să ne
gândim la cei vii îşi
spune el des,
mestecând capătul unui
chibrit mic, trebuie să
ne gândim la cei care
rămân - în birou, pe
spatele uşii, a lipit cu
scotch copia unei pagini
din *Platonov*, o piesă pe
care niciodată nu a
văzut-o sau citit-o, însă
fragmentul acela de
dialog dintre Voiniţev şi

Trileţki, cules dintr-un ziar ce zăcea în spălătorie, îl făcuse să tresară aşa cum tresare un puşti descoperind o comoară, un Charizard într-un pachet de cărţi Pokémon, un bileţel de aur într-o tabletă de ciocolată. Ce-i de făcut, Nikolai? Să-i îngropăm pe cei morţi şi să-i reparăm pe cei vii.

Juliette e în camera ei. De la fereastra ei, dacă stă uşor în profil şi se ridică pe vârful

picioarelor, poate vedea acoperişul imobilului în care locuieşte familia Limbres - prima dată când Simon venise acolo, în vizuina ei de fată, se lipise de geam apoi se întorsese brusc înspre ea, ne putem vedea ştii, şi îi ghidase îndelung privirea pentru ca ea să poată ajunge, prin marchetăria de suprafeţe gri ce se întindea dedesubt, la o porţiune de culoarea zincului presărată cu

hornuri pe care se cocoţau pescăruşii: acolo -, îşi îndreaptă ochii blajin spre acel punct.

S-au certat în noaptea aceea. Se aflau însă acolo, goi, faţă în faţă într-o parte şi strânşi unul în altul sub plapuma caldă, atât de duioşi încât continuau să se mângâie după ce făcuseră dragoste, şi îşi vorbeau în întuneric, ciudat de volubili, cuvintele fiindu-le

întotdeauna mai limpezi în acele momente, apoi sunetul unui SMS străpunsese calmul, iar de data asta ecoul sonarului nu a facut-o să râdă, l-a perceput ca pe o intruziune ostilă, partida de surfing se confirma - la 6 jos la tine. Nu aşteptase ca el să citească mesajul pentru a şti despre ce era vorba, şi a înţelege că aştepta semnalul acela de la începutul serii şi ceva se crispase

atunci în ea, ţâşnită
brusc jos din pat şi
îmbrăcându-se înapoi cu
buzele strânse, chiloţi
tricou, ce ai? întrebase
el, ridicat în cot, cu
sprâncenele încruntate -
însă ştia ce are, nu face
pe nevinovatul ar fi
trebuit ea să-i răspundă
în timp ce s-a mulţumit
să şoptească nimic,
nimic, n-am nimic, când
amărăciunea îi învăluia
chipul -, pe urmă
trăsese şi el nişte haine
pe el înainte să meargă

în bucătărie, unde totul degenerase.

Astăzi, în liniştea din apartamentul gol, aplecată asupra unui început de labirint în trei dimensiuni pe care îl confecţionează într-o cutie de plexiglas, se gândeşte iar la clipele acelea, cum putuse oare îmbrăca un rol atât de prost, cel al femeii care rămâne când, el, bărbatul, pleacă să se bucure de lume, postură conjugală, chestie de

adulţi, chestie de
bătrâni când ea avea
optsprezece ani, şi cum
putuse oare să
exagereze în halul acela
insistând, rând pe rând
iubitoare şi violentă,
rămâi, rămâi cu mine,
luând nişte intonaţii ce
nu erau ale ei ci ale unei
actriţe fragile şi
pătimaşe, un clişeu,
amintindu-i că era
singură în weekend,
părinţii nu urmau să se
întoarcă decât duminică
seara astfel încât puteau

fi împreună, mult timp, dar Simon se încăpăţânase, surfingul, asta e, se decide mereu în ultimul moment, aşa-i cu partidele de surfing, făcând şi el pe bărbatul, şi stătuseră desculţi pe gresie, cu privirea aspră şi pielea ca marmura; el încercase s-o îmbrăţişeze, un elan, mâinile atingându-i talia fină pe sub maiou, oasele şoldurilor un pic ascuţite, dar ea avusese acel gest brutal, îl

respinsese, bine, du-te, nu te reţin, aşa că plecase, ok, mă duc, trântise şi uşa după ce îi spusese, cu o ultimă privire, te sun mâine, îi suflase un sărut în prag.

După vacanţa de Crăciun îşi elaborează labirintul în mod regulat, elevii înscrişi în clasa terminală cu opţionalul Arte plastice trebuind să prezinte la finalul anului un proiect personal. A început prin a clădi volumul plexiglasului, un

metru cub ale cărui
două feţe nu urmau să
fie aşezate decât la final
- studiase îndelung
eşantioanele de material
înainte să aleagă -, iar
acum construieşte
interiorul. Scheme de
diferite mărimi sunt
prinse în pioneze
deasupra biroului, le
priveşte, apropiindu-se
de perete, după care
pune pe suprafaţa de
lucru o placă de carton
sidefie, pregăteşte
creioanele pentru hârtie,

două rigle de metal, radierele curate, o ascuţitoare şi pistol de lipit la cald, după care, înainte să-şi pună mănuşile din plastic transparent pe care i le-a dat frizeriţa din vecini - erau puse în căruciorul coloristei, sub recipientele cu vopsea, între bigudiuri, pensulele multicolore şi bureţii mici -, se duce în baie să se spele pe mâini.

începe, taie placa albă şi decupează cu cutterul câteva lamele de forme variate pe care apoi le numerotează potrivit şablonului pe care l-a trasat la milimetru şi care, odată macheta realizată, ar trebui să înfăţişeze o constelaţie în formă de rizom, o înlănţuire complexă în care fiecare drum se va intersecta cu altul, în care nu va exista nici intrare, nici ieşire, nici centru, ci o

infinitate de piste, de conexiuni, de ramificaţii, de puncte de fugă şi de perspective. E atât de absorbită în munca ei încât ajunge să perceapă un uşor bâzâit, de parcă liniştea ar vibra, saturată, şi ar forma în jurul ei o casetă de bijuterii, plasând-o imediat în centrul lumii - îi place să deseneze, să lucreze cu mâinile, să taie, să lipească, să coasă, întotdeauna i-au plăcut lucrurile astea,

tatăl şi mama ei
amintesc adesea micile
reparaţii pe care le
făcea încă dinainte de a
şti să citească,
hârtiuţele pe care le
rupea şi le asambla cât
era ziua de lungă,
mozaicurile din
materiale cusute cu fire
groase de lână, puzzle-
urile, mobilele tot mai
sofisticate pe care le
echilibra cu plastilină, se
gândesc atunci la copila
creativă care era,

minuţioasă, pasionată, o fetiţă extraordinară.

Prima dată când îi arătase cutia transparentă lui Simon şi îi prezentase proiectul, acesta o întrebase, uimit: e un plan al creierului? Il privise mirată şi îi răspunsese, sigură pe ea şi vorbind repede: oarecum, mda, asta e, ceva plin de memorie, de coincidenţe, de întrebări, un spaţiu al hazardului şi al

întâlnirilor. Nu a ştiut să îi spună cât de mult îi place experienţa, fiecare şedinţă de lucru provocând un fel de desprindere care o ducea departe, foarte departe, în orice caz departe de mâinile care i se agitau sub ochi, gândirea evadându-i pe măsură ce lamelele de carton se îngrămădeau pe masă şi apoi îşi găseau locul în cutie, lipite de structură cu un gest repetitiv - apăsarea

arătătorului pe trăgaciul
pistolului dozând exact
cantitatea acelei
substanţe albe şi calde
al cărei miros o ameţea
uşor -, abătându-se
încet înspre intrarea
labirintului, într-o zonă
mentală unde se
amestecau hiperprecizia
amintirii şi spiralele
dorinţei, marea reverie,
şi revenind mereu la
Simon la capătul
traiectoriei, regăsind
urma tatuajului său,
liniile şi punctele,

volutele fine, caligrafiate cu cerneală verde, sfârşind negreşit prin a-l întâlni în voia unei imagini, deoarece era îndrăgostită.
Ziua se lungeşte în camera lui Juliette iar labirintul alb face încet-încet loc acelei zile de septembrie, acelei dintâi zile, substanţa aerului structurându-se treptat în timp ce păşeau în sfârşit umăr la umăr, ca şi cum nişte particule invizibile s-ar fi reunit în

jurul lor sub efectul unei accelerări subite, după ce corpurile lor s-au semnalat unul altuia odată depăşit gardul liceului în limbajul acela afon şi arhaic care deja era cel al dorinţei, şi atunci, lăsându-şi colegele să o ia înainte, îşi micşorase pasul pentru a fi singură pe trotuar când Simon avea să se afle în dreptul ei, ghicindu-l în oglinda retrovizoare mentală instalat pe bicicletă, cu

piciorul drept pe pedala
din stânga, alunecând
jos apoi s-o conducă,
împingându-şi biela cu o
mână prinsă de ghidon,
toate astea ca să-i
vorbească, toate astea
ca să-şi vorbească, stai
departe?, stau mai sus,
tu?, chiar aici, imediat
după curbă; cerul e
senin ca lacrima după
averse iar trotuarul
presărat cu frunze
galbene pe care ploaia
le-a rupt din copaci,
Simon riscă o privire

într-o parte, pielea lui
Juliette e foarte aproape,
uşor aspră sub fard,
piele vie, păr viu, gura
vie la fel ca şi lobul
urechii străpuns de nişte
cercei ieftini, a desenat
o linie compactă de
contur la baza genelor,
un pui de căprioară, ştii
Balada spânzuraţilor de
François Villon?, el
scutură din cap, cred că
nu, în ziua aceea se
dăduse cu un ruj de
culoarea zmeurei, Fraţi
oameni care după noi

veniţi, Să n-aveţi inimile
de la noi întoarse, o ştii
sau nu?, da, o ştiu, dar
nu ştie nimic, e orbit, pe
picăturile fremătătoare
de apă s-au format mii
de oglinzi, îşi înclină
fruntea înspre pământ şi
fac slalom printre
bălţoace, bicicleta
răsunând la unison cu
restul, fiecare cuvânt şi
fiecare gest sunt
încărcate de îndrăzneală
şi de pudoare ca faţa şi
reversul unui acelaşi
eveniment, are loc

ecloziunea, sunt învăluiţi
într-o lumină de seră şi
urcă aleea ca nişte
prinţi, nervoşi dar
mergând cel mai încet
posibil, *pianissimo,*
pianissimo, pianissimo,
allargando, înghiţiţi în
uluirea că sunt unul
pentru altul, delicateţea
lor e nemaivăzută,
aproape moleculară, iar
ceea ce circulă între ei
pulsează într-un tempo
ameţitor, astfel încât la
baza funicularului sunt
istoviţi, cu sângele

izbind în venele de la
tâmple şi cu mâinile
umede, fiindcă totul
este pe punctul de a se
dizolva acum, iar în clipa
când soneria dă
semnalul de plecare a
trenului îl sărută pe
gură, un sărut
ultrarapid, cât ai clipi, şi
hop, sare în vagonet,
unde se întoarce şi se
lipeşte de geam, cu
fruntea prinsă ca o
ventuză de sticla
jegoasă, el o vede
zâmbind apoi sărutând

peretele, strivindu-şi buzele, cu ochii închişi, cu mâinile întinse pe peretele de sticlă, liniile violacee suprapunându-se peste palmele vizibile, apoi se întoarce în timp ce el încremeneşte, cu inima dilatată incredibil, ce s-a-ntâmplat?, funicularul se îndepărtează şi escaladează panta, greoi, îndârjit, iar Simon decide să facă întocmai acelaşi lucru însă mai frumos, încalecă biela şi

începe urcuşul coastei,
marea buclă a virajului
măreşte distanţa dar el
pedalează cât de repede
poate, culcat în poziţie
de viteză ca un ciclist în
cursă, cu rucsacul de
şcoală formându-i o
cocoaşă în spate, cerul
se întunecă brusc,
umbrele de pe jos
dispar, ploaie din nou, o
ploaie maritimă,
apăsată, în câteva
minute asfaltul şiroieşte
iar şoseaua alunecă în
timp ce Simon schimbă

viteza şi se ridică de pe
şa, ghebos, orbit de
perlele lichide în
suspensie de-a lungul
arcadei sprâncenelor,
dar atât de fericit c-ar
putea şi să-şi răstoarne
în clipa asta capul spre
cer, să-şi deschidă gura
şi să bea tot ce curge de
sus, muşchii coapselor şi
ai pulpelor i s-au
încordat de efort,
antebraţele îl dor,
scuipă, gâfâie dar
găseşte în el avântul
necesar pentru a descrie

curba corectă în ultimul viraj, plasat într-un unghi atât de potrivit încât câştigă în viteză, ajunge pe partea plată a povârnişului fără să pedaleze, se năpusteşte în staţia funicularului atunci când vagonetele vehiculului frânează cu un scârţâit strident, derapează în faţa uşilor, ud, picurând, coboară de pe bicicletă şi se îndoaie înainte, cu mâinile pe genunchi, cu capul în pământ, cu

salivă pe buze, cu şuviţe
de păr lipite în jurul
chipului ca un tânăr
mareşal imperial, îşi
parchează bicicleta
lângă o bancă şi îşi
recapătă suflul, îşi
descheie jacheta, primii
nasturi de la cămaşă,
ritmul inimii îi
încetineşte treptat sub
tatuajul ce iese la
iveală, e o inimă de
înotător în largul mării, o
inimă de sportiv a cărei
frecvenţă poate coborî
în stare de repaus sub

patruzeci de bătăi pe
minut, bradicardie de
extraterestru, dar abia a
trecut Juliette prin
turnichetul de la ieşire
că totul se accelerează
din nou, un val, o
pornire, cu mâinile în
buzunare şi capul băgat
între umeri, se îndreaptă
aţă spre ea, care
zâmbeşte, îşi scoate
impermeabilul şi îl ridică
în aer cu braţele întinse,
e o copertină, o
umbrelă, un baldachin,
un panou fotovoltaic în

stare să capteze toate culorile curcubeului, şi odată ce se află faţă în faţă, ea se ridică pe vârful picioarelor pentru a-l cuprinde, şi pe ea împreună cu el, prinşi amândoi în mirosul dulceag de plastic, iar chipul le luceşte roşiatic sub ţesătura cerată, au genele albastru marin, buzele violete, gura adâncă şi limba de o curiozitate infinită, stau sub prelată ca sub un adăpost unde totul

rezonează, aversa
insistentă de-afară
formând tabloul sonor
unde li se grefează
respiraţia şi plescăitul
salivei, stau sub prelată
ca sub suprafaţa lumii,
scufundaţi într-un spaţiu
umed şi înmuiat unde
orăcăie broaştele, unde
se târăsc melcii, unde
creşte un humus de
magnolie, frunze maro,
nuci de tei şi ace de pin,
unde zac biluţe din
gumă de mestecat şi
mucuri de ţigară

îmbibate de ploaie, stau acolo ca sub un vitraliu ce creează din nou ziua terestră, şi sărutul nu se mai termină.

Juliette înalţă capul gâfâind, luminozitatea a scăzut, aprinde lumina şi se înfioară: în faţa ei, labirintul s-a extins. Aruncă un ochi la ceas, în curând cinci după-amiaza. Simon n-o să întârzie să dea un semn.

Odată ajunşi afară, cerul refractar i-a orbit, livid, nuanţe de lapte

murdar, astfel încât au coborât capul, şi-au aţintit privirile spre vârful papucilor, şi au înaintat cot la cot până la maşină, cu mâinile în buzunare, cu nasul, gurile şi bărbiile ascunse în fulare, în gulere. Maşină îngheţată, la volan stă Sean şi ies încet din parcare - a câta oară afurisita asta de barieră azi? O iau imediat pe nişte străzi laterale, nu vor să se îndepărteze de spital,

numai să scape din văzul lumii, să treacă sub linia de plutire a acestei zile de neconceput, să dispară într-un spaţiu nedeterminat, fibros, într-o infrageografie diafană, având chipul deznădejdii lor.

Oraşul se întinde, se destinde, ultimele cartiere îşi destramă conturul, trotuarele dispar, nu mai există împrejmuiri numai grilaje înalte, câteva

antrepozite şi resturi de
vechi instalaţii urbane
înnegrite sub inelele
schimbătoarelor de
autostradă, apoi formele
reliefului le însoţesc
traiectoria, le ghidează
deriva ca nişte linii de
forţă, înaintează pe
stradă în josul falezelor,
de-a lungul versantului
plin de caverne pe unde
trag vagabonzi izolaţi şi
găşti de copii - iarbă şi
sprayuri cu vopsea -,
depăşesc barăcile pitite
în josul pantei, rafinăria

din Gonfreville-FOrcher, schimbă în cele din urmă direcţia spre fluviu, înghiţiţi parcă de brusca scobitură din spaţiu, şi acum au înainte estuarul.

Mai înaintează doi-trei kilometri, apoi ajung la capătul asfaltului şi opresc motorul: în jur e pustiu, dezafectat, un spaţiu între zonă industrială şi aproape de păşune, şi e greu de înţeles de ce rămân acolo sub cerul zbârcit

de fâşii dense de fum, iuţi, răsucite deasupra coşurilor rafinăriei, apoi dilatate în dâre întunecate, răspândind praf şi monoxid de carbon, un cer de apocalipsă. Imediat după ce au parcat pe un drum lateral, Sean îşi scoate pachetul de Marlboro şi începe să fumeze fără să deschidă geamul măcar. Credeam că te-ai lăsat, Marianne îi ia încet ţigara pentru a trage un fum - o face

într-un mod anume, cu palma la gură, degetele strânse şi ţigara fixată la încheietura metacarpienelor -, împrăştie fumul fără să îl înghită, apoi o pune înapoi între degetele lui Sean care murmură nu, n-am chef. Ea se mişcă pe scaun: eşti încă singurul tip care se spală pe dinţi cu ţigara în gură au ba? - vara lui '92, un bivuac în deşert în apropiere de Santa Fe, zorii *tie-dye*, între

roşu coral şi roz palmă
de maimuţă, un foc
albăstrui, o felie de
bacon sfârâind în tigaie,
cafea în căni de tablă,
frica de scorpionii pitiţi
în umbra rece a
pietricelelor, melodia din
Rio Bravo, „My Rifle, My
Pony and Me", cântată
împreună, şi Sean, cu
coada unei periuţe de
dinţi mânjită de pastă
ţinută în colţul gurii în
timp ce la cealaltă
extremitate a
zâmbetului arde un prim

Marlboro -, dă din cap:
da - cortul canadian
şiroia de rouă, Marianne
era goală sub ponchoul
cu franjuri, avea părul
lung până la fese, şi
citea exagerând cu tonul
declamator o culegere
de poeme de Richard
Brautigan găsită în
fundul autocarului
Greyhound care îi lăsase
în Taos.

Nu trebuia să-i fac
placa aia de surfing.
Sean îşi striveşte încet
ţigara în scrumieră apoi

se apleacă brusc pe
volan şi îl izbeşte cu
capul, bang, fruntea îi
sare violent de pe
cauciuc, Sean!,
Marianne ţipă,
surprinsă, dar el începe
din nou, accelerează,
izbituri repetate, mereu
în acelaşi loc al frunţii,
bang, bang, bang,
opreşte-te, opreşte-te
imediat, Marianne îl ia
de umăr pentru a-l
imobiliza, pentru a-l ţine
locului, însă el o
respinge îmbrâncind-o

cu cotul, astfel că, deviată, se loveşte de portieră cu partea dreaptă, iar în timp ce ea se reaşază, el se agaţă de volan cu dinţii, muşcă învelişul de cauciuc, scoate un horcăit asurzitor, un horcăit sălbatic şi întunecat, ceva insuportabil, un ţipăt pe care ea nu vrea să-l audă, orice numai nu asta, vrea să tacă, aşa că îl ia de ceafa, îşi înfige degetele adânc

sub claia de păr, în
pielea capului, strânge
din dinţi dar zbiară cu
glas puternic: opreşte-te
odată!, şi îl trage în
spate până când falca
lui dă drumul volanului,
până când spatele lui se
trânteşte iar de spătarul
scaunului, capul se
tamponează apoi se
stabilizează pe reazem,
cu ochii închişi, cu
fruntea roşie care îl
ustură de la izbiturile
dintre ochi, până când
horcăitul devine

tânguire, după care,
tremurătoare, îl slăbeşte
din strânsoare, murmură
nu trebuie să faci asta,
nu trebuie să-ţi faci rău,
priveşte-ţi mâna cum
arată, coboară capul,
degetele îi sunt fixate ca
nişte ace în genunchi:
Sean, nu vreau s-o luăm
razna - în clipa asta, e
posibil ca ea să-şi
vorbească sieşi,
măsurând nebunia ce
creşte în ea, în ei,
nebunia ca singură
formă de gândire

posibilă, ca singură ieşire raţională din acel coşmar de o magnitudine nemaiîncercată.

Se prăbuşesc amândoi, se chircesc înăuntrul maşinii, dar ceea ce pare a fi o întoarcere la calm nu e decât o amăgire, fiindcă vaietele lui Sean răsună în urechea lui Marianne, care se gândeşte subit la cum ar fi putut fi acea duminică fără accident, fără oboseală, fără

surfing, fără blestemata
aia de pasiune pentru
surfing, iar la capătul
acestei corzi de
cauzalităţi răsucite cu o
mână slabă se află
Sean, da, el, Sean, aşa
e, el favorizase înclinaţia
aia, o făcuse să se
nască şi o întreţinuse,
canoele, maorii,
tatuajele, plăcile de
lemn, oceanul, migrarea
pe pământuri noi,
osmoza cu natura, toată
adunătura aia de mituri
ce ştiuse să-i fascineze

băiatul, tot imaginarul
acela în cinemascop în
care crescuse - strângea
din dinţi, ar fi vrut să-l
bată pe bărbatul de
lângă ea, pe bărbatul
acela care gemea; îi vin
iarăşi în minte livrările
de iole pe care plecau
să le facă împreună, Lou
şi cu ea rămânând „între
fete", lăsate deoparte,
Noaptea sporturilor
extreme pe care nu o
ratau niciodată, şi mai
târziu Simon începuse
să îşi ia riscuri, ieşind tot

mai des în ape în acelaşi
timp prea reci şi prea
învolburate fără ca tatăl
său să găsească
vreodată ceva de
obiectat, deoarece era
un tată scump la vorbă
şi solitar, un tată
enigmatic, care se
izolase de ei până în
punctul în care într-o
seară ea îi spusese
pleci, nu vreau să mai
trăiesc cu tine, nu aşa,
un bărbat pe care totuşi
îl iubea dar ce naiba; da,
surfingul, ce nebunie, ce

nebunie primejdioasă, şi
cum putuse ea,
Marianne, să lase să
crească în asemenea hal
în propria casă
dependenţa aia de
senzaţii tari, să-şi lase
fiul să cadă în spirala
vertijului, spirala tubului,
o prostie, da, nici ea nu
făcuse nimic, nu ştiuse
să spună nimic atunci
când fiul său începuse
să trăiască după toanele
vremii, lăsând totul
baltă la anunţul unei
hule, temele şi restul,

trezit uneori la cinci dimineaţa pentru a porni în căutarea unui val de o sută de kilometri, nu făcuse nimic, îndrăgostită de Sean, şi probabil fascinată ea însăşi de imaginarul acela putred, bărbatul care construieşte corăbii şi focuri sub zăpadă, cunoaşte numele fiecărei stele şi al fiecărei constelaţii de pe cer, fluieră melodii complicate, uluită că fiul ei poate trăi atât de

intens, mândră că e diferit, iată, nu făcuseră nimic, nu ştiuseră să îşi protejeze copilul.

Aburii ce s-au format pe geamuri încep să şiroiască şi Marianne spune: surfingul e cel mai frumos lucru pe care i l-ai dăruit. El a gâfâit, habar n-am, şi au tăcut. Cel mai frumos lucru fuseseră gesturile fabricării însele, ceea ce schimbaseră în el, folosirea spumelor şi a răşinilor în şi la locul

lemnelor flexibile expediate pentru a construi canoele. La începutul lui decembrie, se dusese în Landes— să caute nişte plăci de polistiren la un *shaper* de pe coastă - bărbatul, un om de cincizeci de ani cu corp de fachir, îşi acoperea fruntea cu un fular roşu apaş, purta barbă şi coadă de cal gri, bermude tahitiene, un polar tehnic şi şlapi fosforescenţi, un tip trecut aşadar, care

vorbea puţin şi nu se
uita la el, ieşea la o
partidă de surfing
imediat ce era posibilă,
ecranul luminos al unei
staţii meteo portative
livrând încontinuu
previziunile privind
vântul şi pe cele privind
hula se gândise înainte
să aleagă materialele
acelea care îi erau
necunoscute, le studiase
densitatea, rezistenţa,
optase mai degrabă
pentru spumă din
polistiren extrudat decât

pentru poliuretan,
alesese mai degrabă
răşina epoxidică decât
răşina din poliester deşi
aceasta ar fi fost o
afacere mai bună,
observase îndelung
munca *shaper*-ului,
vitezele rindelei şi
atingerea maşinii de
şlefuit, încărcase totul în
break, gonind noaptea
pe autostradă,
reflectând la fabricarea
plăcii, trasându-i mental
forma, obsedându-l

soliditatea sa, acţionase în secret.

Au ieşit să se mişte un pic, hai afară - Marianne a vorbit, deschizând deja portiera. Au lăsat maşina pe drum, lângă nişte pâlcuri de mărăcini ale căror bolţi spinoase creşteau pe pământ, şi au luat-o pe câmp, trecând unul după altul pe sub împrejmuirea de sârmă ghimpată - ea, pe urmă el, un picior, celălalt, spatele drept,

îndepărtând fiecare
firele pe deasupra
capului celuilalt, pe sub
burtă, atenţie la păr, la
nas, la ochi, atenţie la
stofa paltonului.
Tufăriş iernatic.
Capătul pajiştii e o supă
rece care le fleşcăie sub
tălpi, iarba e tăioasă, iar
balegile de vacă pe care
chiciura le-a întărit
formează ici-colo lespezi
negre, plopii îşi avântă
ghearele spre cer, şi mai
sunt corbii aceia din
mărăcini, mari cât nişte

găini - e cam mult, îşi spune Marianne, prea de tot, o să ne termine.

Ajung în sfârşit înaintea fluviului, cer cât vezi cu ochii, sunt surprinşi, obosiţi, au picioarele ude, înaintează însă spre râpă, se apropie chiar de mal ca şi cum ar fi atraşi de un magnet, nu încetinesc decât atunci când pajiştea începe să se reverse încet în apă, neagră aici, plină de crengi înmuiate, de

trunchiuri în
descompunere, de
cadavre de insecte pe
care iarna le-a ucis şi le-
a făcut să putrezească,
o mocirlă sălcie,
nemişcată, un iaz din
poveşti dincolo de care
estuarul e lent, şters, de
paloarea salviei, cu
falduri de linţoliu, să-l
treci pare posibil însă
periculos, nici un ponton
din lemn pentru a
sugera ideea, nici o
barcă legată acolo
pentru a înfrunta

ameninţarea, nici un
puşti cu buzunarele
umplute cu galeţi netezi
venit să facă ricoşeuri,
să traseze o dâră
săltăreaţă şi uşoară pe
suprafaţa apei, să facă
geniile acvatice care
populează suprafaţa să
danseze, sunt prinşi în
cursă acolo, în faţa
apelor ostile, îşi
adâncesc mâinile în
buzunare şi picioarele în
noroi, se aşază cu faţa
spre fluviu, coboară
bărbia în guler - ce

naiba facem aici? îşi spune Marianne care ar vrea să strige când gura ei larg deschisă nu emite nici un sunet, nimic, e un coşmar pur - însă iată o navă cu cocă închisă la culoare apărând la stânga lor în depărtare, unica ambarcaţiune vizibilă în amonte şi în aval, navă solitară ce indică singură absenţa tuturor celorlalte.

Nu vreau să-i deschidă corpul, să-l

disece, nu vreau să-l
golească - puritatea
cromatică a vocii lui
Sean, albă, pe care
frigul o face ascuţită
precum cenuşa peste
lamă. Marianne îşi bagă
mâna stângă în
buzunarul drept al gecii
parka pe care o poartă
Sean, arătătorul şi
degetul mijlociu ajung la
scobitura neagră a
pumnului său, o
deschid, se vâră
înăuntru lărgind
trecerea, făcând

suficient loc pentru ca
inelarul şi degetul mic
să intre la rândul lor,
toate astea fără ca Sean
să-şi mişte capul spre
ea, zbârnâitul vaporului
de marfa se apropie din
stânga, culoarea cocăi
se conturează, un roşu
unsuros, întocmai
culoarea sângelui uscat,
e o navă încărcată cu
cereale, coboară pe râu,
coboară spre mare,
coboară urmându-şi
calea îngustă când aici
totul se lărgeşte, apele

şi conştiinţele, totul se
îndreaptă spre larg, spre
dispariţia informă şi fără
sfârşit, dintr-odată e
enormă, dincolo de orice
închipuire şi atât de
aproape încât îşi
imaginează că o pot
atinge cu un deget
întins, trece proiectând-
şi asupra lor umbra ei
rece, totul se clatină,
totul se încreţeşte şi se
tulbură, Marianne şi
Sean o urmăresc din
priviri, o cocă lungă, o
sută optzeci de metri,

treizeci de mii de tone
pe puţin, defilează,
perdea roşie alunecând
progresiv peste realitate
- şi nu ştiu la ce se
gândesc în secunda
asta, probabil se
gândesc la Simon, unde
se afla înainte să se
nască, unde se află
acum, ori poate că nu se
gândesc la nimic, atraşi
numai de viziunea
acestei lumi care se face
treptat nevăzută pentru
a apărea din nou,
tangibilă, absolut

enigmatică -, iar prova ce despică apa afirmă prezentul acut al durerii lor.

Urma se învolburează şi se linişteşte, se netezeşte, vaporul de marfa se îndepărtează şi odată cu el zgomotul şi mişcarea lui, fluviul îşi reia textura iniţială, estuarul se luminează tot, străluceşte. Marianne şi Sean s-au întors unul spre celălalt, s-au ţinut de mână, cu braţele întinse

îndepărtate mult de corp şi s-au mângâiat cu chipurile - nimic mai tandru decât această şlefuire, nimic mai blând decât liniile osoase ale feţei alunecând sub piele -, în cele din urmă stau în echilibru cu frunţile lipite, iar cuvintele lui Marianne se întipăresc în aerul static.

Nu îi vor face rău, nu îi vor face nici un rău. Vocea lui Marianne pare filtrată de un văl, iar

Sean îi dă drumul mâinilor pentru a o lua în braţe, hohotele sale de plâns prelungesc respiraţia naturii, încuviinţează, bine, trebuie să ne întoarcem acolo acum.

- E donator.

Cel care declară asta e Sean iar Thomas Rémige se ridică un-doi de pe scaun, şovăitor, roşu, cu toracele dilatându-i-se sub efectul unui val de căldură, ca şi cum

sângele i-ar prinde viteză, se îndreaptă spre ei, se opreşte brusc. Mulţumesc. Marianne şi Sean coboară ochii, sunt ţintuiţi ca nişte ţăruşi în pragul biroului, împietriţi, pantofii murdăresc podeaua, lasă pe ea noroi şi iarbă neagră, depăşiţi ei înşişi de ceea ce tocmai au făcut, de ceea ce tocmai au anunţat - donator, donator, să donezi, să abandonezi, cuvintele li se ciocnesc în scobitura

timpanelor, sfredelesc unul după altul. Sună telefonul, e Révol, Thomas îl anunţă rapid că e în regulă, trei cuvinte grăbite într-un limbaj încifrat pe care Sean şi Marianne nu îl pricep, acronimele şi viteza exprimării fiind destinate să bruieze înţelegerea, şi în curând părăsesc biroul de coordonare pentru a se întoarce în sala unde au discutat. Révol îi aşteaptă acolo, sunt

patru acum iar dialogul începe imediat din nou căci Marianne, deodată, murmură: şi acum, ce urmează acum?

#

E cinci şi jumătate după-amiaza. Fereastra încăperii e deschisă ca şi cum aceasta ar fi trebuit să fie reîncărcată cu aer proaspăt, dialogul anterior istovind-o, alterând-o - răsuflări, lacrimi, sudoare. Afară, o fâşie de gazon de-a lungul zidului, o şosea

de asfalt, iar între cele
două, un gard de
înălţimea unui om.
Thomas Rémige şi Pierre
Révol iau loc pe
scaunele roşu aprins în
timp ce Marianne şi
Sean se întorc pe
canapeaua verde măr,
angoasa lor e palpabilă -
aceeaşi holbare a
ochilor ce încreţeşte
fruntea şi măreşte albul
din jurul pupilei, aceleaşi
buze întredeschise, gata
să ţipe, şi atenţia
întregului corp sporită în

aşteptare, în teamă. Nu le e frig, nu încă.

O să facem o evaluare integrală a organelor, şi vom trimite datele medicului de la Agenţia de biomedicină care, în funcţie de aceste informaţii, poate propune una sau mai multe prelevări, după care vom organiza intervenţia efectivă în blocul operator. Corpul copilului dumneavoastră vă va fi prezentat mâine dimineaţă. A vorbit

Révol, însoţindu-şi fiecare detaliu din frază cu un gest al mâinii, defalcând în aer etapele următoarei secvenţe. Există multe informaţii în această frază găurită însă la mijloc, o zonă de nepătruns ce le catalizează teama: intervenţia efectivă.

Sean ia dintr-odată cuvântul: concret, ce-o să i se facă? a spus „concret" - n-a emis acea bâlbâială gâtuită ci şi-a încordat întrebarea,

curajos în clipa asta, soldat mergând la război, carne de tun, în timp ce Marianne strânge din dinţi pe mâneca paltonului. Ceea ce va avea loc la noapte în enclava unde se fac operaţiile, ideea pe care şi-o fac despre asta, fracţionarea corpului lui Simon, împrăştierea lui, toate astea îi înspăimântă, dar vor să ştie. Rémige inspiră lung înainte să răspundă: facem incizia, prelevăm,

închidem la loc. Verbe simple, verbe de acţiune, informaţii spuse cu o voce atonală pentru a neutraliza dramatizarea legată de caracterul sacru al corpului, de încălcarea interdicţiei de a-l deschide.

Dumneavoastră faceţi operaţia? Sean a înălţat fruntea - mereu impresia că va ataca de jos, ca un boxer. Révol şi Rémige, la unison, recunosc în această

întrebare partea ieşită la suprafaţă dintr-un continent de teroare arhaică: să fii declarat mort, chiar din gura medicilor, când încă eşti viu - în biroul său, ne aducem aminte, Révol ţine un exemplar din romanul poliţist al lui Mary
Higgins Clark *Clopoţelul n-are limbă*, care evocă o practică funerară curentă în Anglia: pe degetul persoanei îngropate se trecea un

inel, legat de o frânghiuţă ce permitea ca la suprafaţă să fie acţionat un clopoţel dacă persoana respectivă s-ar fi trezit vreodată sub pământ; or definirea „pe măsură" a criteriilor morţii, elaborată pentru a permite prelevările, se confundă cu teama aceasta imemorială. Infirmierul se întoarce cu faţa spre Sean, face cu degetul mare şi cu arătătorul un semn grav

în aer: medicii care constată moartea pacientului nu participă niciodată la demersul de prelevare, niciodată; în plus - accentuează fiecare sunet iar vocea i se devine înfundată -, există întotdeauna o dublă procedură, doi medici observă unul şi acelaşi protocol iar pe procesul- verbal ce ia act de deces sunt cerute două semnături diferite - să demoleze fără întârziere scenariul

doctorului criminal care
decretează cu bună
ştiinţă moartea
pacientului său pentru
a-l despuia mai bine pe
urmă, să risipească
zvonurile ce asociază
mafia medicală şi
traficul internaţional de
organe, dispensarele
invizibile ascunse la
periferiile încâlcite din
Priştina, Dacca sau
Mumbai şi clinicile
discrete protejate de
camere de filmat,
umbrite de palmieri,

sădite în cartierele bogate din metropolele occidentale, Rémige încheie, blând: chirurgii care vor face prelevările vor veni din spitalele unde se găsesc pacienţii aflaţi în aşteptarea unei grefe.

Un val de tăcere, apoi din nou vocea lui Marianne, slabă, de parcă ieşită dintr-un buzunar membrános: şi cine va fi atunci cu Simon? - „cine" accentuat, nud ca o

piatră. Eu, răspunde Thomas, sunt acolo, sunt acolo tot timpul cât durează intervenţia. Marianne îşi varsă încet privirea într-a lui - transparenţa sticlei pisate -, dumneavoastră le veţi spune atunci de ochi, că nu vrem, le veţi spune. Thomas încuviinţează, le voi spune, da. Se ridică, dar Sean şi Marianne aşteaptă fără să se mişte, o forţă îi apasă pe umeri şi trage în jos,

acest lucru durează un timp la capătul căruia Marianne reia: nu se ştie cine o să primească inima lui Simon, nu-i aşa, e anonim, nu vom şti niciodată, hm?, iar Thomas subscrie la aceste afirmaţii care întreabă, la aceste întrebări ce afirmă, înţelege oscilarea, însă precizează: veţi putea cunoaşte sexul şi vârsta primitorului, da, însă nu îi veţi cunoaşte niciodată identitatea; cu

toate astea, dacă doriţi, puteţi primi veşti privind grefa. Apoi, explică mai bine: inima, dacă în cele din urmă e transplantată, va fi grefată unui pacient după criterii medicale, şi după nişte criterii de compatibilitate care nu au nimic de-a face cu sexul, însă ţinând cont de vârsta lui Simon, organele sale ar trebui să fie propuse cu prioritate unor copii.
Sean şi Marianne

ascultă apoi se pun de acord cu voce joasă. Sean ia cuvântul: dorim să ne întoarcem lângă Simon acum.

Révol se ridică, solicitat în alte locuri din secţie, Thomas îi însoţeşte pe Marianne şi pe Sean până în pragul camerei, păşesc fără să vorbească, vă las cu Simon, ne vedem mai târziu.

Seara ce se lasă a întunecat încăperea, iar liniştea, se pare, s-a

adâncit şi mai mult. Se apropie de patul cu pliurile nemişcate. Probabil îşi închipuiseră că anunţului morţii i-ar urma o alterare a înfăţişării lui Simon, sau cel puţin că faţă de data precedentă s-ar fi modificat ceva în aspectul său - culoarea pielii, textura, strălucirea, temperatura. Insă nu, nimic, Simon e acolo, neschimbat, micile mişcări ale corpului său

ridică în continuare uşor
cearşaful, astfel încât
ceea ce li s-a întâmplat
nu corespunde cu nimic,
nu îşi găseşte acolo nici
un răspuns, iar asta e o
lovitură atât de violentă
încât gândirea li se
dereglează, se agită şi
se bâlbâie, un rodeo, îi
vorbesc lui Simon ca şi
cum el i-ar putea auzi,
vorbesc despre el ca şi
cum el nu i-ar mai putea
auzi, par să se zbată
pentru a se menţine în
interiorul limbii în timp

ce frazele se
dezarticulează,
cuvintele se ciocnesc, se
farâmiţează şi se
scurtcircuitează, în timp
ce mângâierile se
ciocnesc, se preschimbă
în gâfâieli, sunete şi
semne reducându-se în
curând într-un vâjâit
continuu în cutiile
toracice, o vibraţie
imperceptibilă ca şi cum
de-acum ar fi expulzaţi
în afara oricărui limbaj,
iar acţiunile lor nu mai
găsesc nici timpul nici

locul în care să se înscrie, şi atunci, pierduţi în crevasele realităţii, rătăciţi în faliile sale, ei înşişi plini de falii, sfâşiaţi, dezbinaţi, Sean şi cu Marianne găsesc forţa să se înalţe şi unul şi celălalt pe pat pentru a se apropia cât mai mult de corpul copilului lor, Marianne întinzându-se în cele din urmă pe muchia de la marginea aşternutului, cu părul în gol în timp ce Sean, cu o

fesă aşezată pe cearşaf, se înclină şi îşi pune capul pe pieptul lui, cu gura exact în poziţia tatuajului, şi părinţii închid amândoi ochii şi tac, de parcă şi ei ar dormi, s-a lăsat noaptea şi sunt în beznă.

Cu două etaje mai jos, Thomas Rémige se bucură că e singur pentru a se concentra, a limpezi demersul şi a suna la Agenţia de biomedicină: în acest moment efectuăm o

evaluare extinsă a organelor - femeia de la capătul firului este o pionieră a instituţiei, Thomas îi recunoaşte vocea joasă, aspră, o vizualizează în mijlocul unei săli de curs, cu table în formă de U, cordonul în formă de lanţ al ochelarilor cu verigi groase din plastic de culoarea ambrei mascându-i faţa - apoi se aşază înaintea computerului, şi urmând un traseu labirintic ce

presupune introducerea unor diverse numere de identificare şi parole încifrate, deschide un program în baza de date, creează un document nou în care trece cu atenţie toate informaţiile referitoare la corpul lui Simon Limbres: este vorba despre dosarul Cristal, arhivă şi instrument de dialog ce se deschide acum cu Agenţia de biomedicină, garant al trasabilităţii grefonului şi

al anonimatului donatorului. înalţă capul: pe pervazul ferestrei ţopăie o pasăre, mereu aceeaşi pasăre, are ochiul fix şi rotund.

în ziua când Thomas şi-a achiziţionat sticletele, căldura ascundea Algerul sub un nor de vapori, iar înăuntrul apartamentului său cu obloane indigo Hocine îşi făcea vânt cu evantaiul, desculţ sub o

djellaba— în dungi, întins pe canapea.

Casa scării era zugrăvită în albastru, mirosea a cardamom şi ciment, Ousmane şi Thomas au urcat cele trei etaje aflate în penumbră, nişte plăci de sticlă mată puse pe acoperiş filtrau o lumină galbenă şi tremurătoare ce răzbea greu până la parter. Reîntâlnirea verilor - o îmbrăţişare strânsă apoi o discuţie rapidă în arabă punctată

de zornăitul fisticului zdrobit între dinţi - îl lasă pe Thomas deoparte. Nu recunoaşte faţa lui Ousmane, ce se deformează altfel atunci când acesta vorbeşte în limba lui - maxilarul trăgându-se înapoi, gingiile dezvelite, ochii rotiţi şi sunetele venite din fundul gurii, ieşite dintr-o zonă complicată mult în spatele amigdalelor, vocale noi oprite apoi sfarâmate sub cerul gurii -,

aproape că e altcineva, aproape că e un străin, iar Thomas se nelinişteşte. Vizita ia cu totul altă turnură atunci când Ousmane anunţă în franceză motivul venirii lor: amicul meu ar dori să audă sticleţii. Aha, se întoarce Hocine înspre Thomas, poate chiar să adopte unul? întreabă, şi îi face cu ochiul, viclean peste măsură. Posibil. Thomas zâmbeşte.

Sosit în ajun şi trecând Mediterana pentru prima dată, tânărul e subjugat de micul golf al Algerului, curbat la perfecţie, şi de oraşul etajat din spate, de nuanţele de alb şi albastru, de tinereţea ce parcă pluteşte în aer, de mirosul trotuarelor stropite cu apă, de dragonierii care îşi încrucişează crengile în Jardin d'Essai—, creând o boltă ca dintr-o poveste fantastică. O

frumuseţe nu foarte voluptuoasă, dar lucrată. E ameţit, senzaţii noi îl solicită şi îl răvăşesc, într-un amestec de excitare a simţurilor şi hiperconştienţă a tot ceea ce îl înconjoară: acolo viaţa nu are filtru, şi nici el. Bancnotele rulate în şerveţel îi formează în partea de sus a buzunarului o umflătură pe care o loveşte uşor în semn de excitaţie euforică.

Hocine se îndreaptă spre balcon, împinge obloanele şi se apleacă în stradă, bate din palme, dă ordine, Ousmane protestează în arabă, nu, pare să spună, te rog, nu face asta, implorând, iată însă că li se aduc sus frigărui şi supă, farfurii cu cereale uşoare ca spuma, salată de portocale cu mentă şi prăjituri cu miere. După masă, Hocine pune coliviile pe lespezile de

ceramică de pe jos, după ale căror motive se ghidează pentru a le alinia bine. Păsările sunt minuscule - doisprezece-treisprezece centimetri -, au ditamai gâtul, abdomenul disproporţionat, penajul nu foarte spectaculos, ghearele ca nişte scobitori şi ochiul acela mereu fix. Sunt aşezate pe nişte trapeze mici de lemn, legănându- le uşor. Thomas şi Ousmane stau pe vine la

un metru de colivii în timp ce Hocine se ghemuieşte pe un puf în fundul încăperii. Scoate un strigăt comparabil cu iodlerul şi recitalul începe: păsările cântă, rând pe rând, apoi laolaltă - un canon. Cei doi băieţi nu îndrăznesc să se privească, să se atingă.

Peste tot se spunea însă că sticletele e pe cale de dispariţie. Cel din pădurea Baînem, cel din Kaddous şi din Dely

Ibrahim, cel din Souk Ahras. Nu se mai găsea. Vânatul excesiv ameninţa cu extincţia aceste populaţii altădată atât de numeroase. La uşile caselor din Casbah, coliviile suspendate scârţâiau, goale, iar cele ale comercianţilor erau acum doldora de canari şi peruşi, dar sticlete ioc, doar dacă nu cumva era dosit în întunericul din spatele magazinului şi păstrat ca o comoară, valoarea păsării

crescând odată cu raritatea sa - legea capitalismului. Poate mai puteai cumpăra încă vineri seara din El-Harrach, la est de oraş, însă fiecare ştia că specimenele expuse acolo, la fel ca şi cele din piaţa din Bab el-Oued, nu zburaseră niciodată pe colinele algeriene, nu îşi făcuseră niciodată cuib în ramurile pinilor şi stejarilor-de-plută ce se înălţau acolo, şi nu

fuseseră capturate tradiţional, cu clei, femelele necântătoare eliberate pe loc pentru a se asigura reproducerea: nu aveau cântecul acela. Veneau de la frontiera marocană, din regiunea Maghnia unde erau vânate cu miile, plasa ornitologică înhăţând fără deosebire masculi şi femele, apoi expediate în capitală urmând filiere unde făceau mişmaşuri tipi

care nu împliniseră
douăzeci de ani, tineri
şomeri care îşi
abandonau slujbele
amărâte şi se dedau
unei competiţii feroce
pentru a se băga în
traficul acela, siguri de
venituri mai grase, tipi
care nu ştiau nimic
despre păsări - de altfel
majoritatea
specimenelor, înfaşurate
în plase, mureau de
stres în timpul
transportului.

Hocine creştea păsări de preţ în spatele pieţei Trois-Horloges, sticleţi de Alger, adevăraţi. Avea întotdeauna cel puţin zece şi nu avusese niciodată altă meserie, având statut de expert în tot Bab el-Oued-ul şi dincolo de el. Recunoştea fiecare specie, caracteristicile şi metabolismul său, putea spune după ureche proveniența păsării, ba chiar şi numele pădurii de baştină; lumea venea

de departe pentru a-i solicita serviciile, pentru a autentifica, estima, înlătura înşelătoriile - specimenele marocane vândute drept algeriene câteodată de zece ori mai scumpe, femelele vândute drept masculi. Hocine nu lucra cu reţelele ci vâna el însuşi, singur, cu clei, pleca la drum mai multe zile, pretindea că are locurile „lui" în văile Bejaia şi Collo, iar la întoarcere îşi petrecea partea cea mai

însemnată a timpului adorându-şi prăzile. Superioritatea unui sticlete faţă de altul măsurându-se în frumuseţea cântecului său, îşi făcea de lucru din a-i învăţa melodii - cei din Souk Ahras aveau reputaţia că pot ţine minte o sumedenie -, folosindu-se de un casetofon vechi ce difuza dimineaţa o melodie în buclă, nefiind câtuşi de puţin de acord cu metodele

crescătorilor mai tineri - acoperirea coliviei, practicarea a două fante, introducerea în ele a unor căşti MP3 care să funcţioneze toată noaptea. Numai că emoţia sticletelui întrecea muzicalitatea cântecului său şi ţinea mai cu seamă de geografie: cântecul său întruchipa un teritoriu. Vale, oraş, munte, pădure, deal, pârâu. Făcea să apară un peisaj, te făcea să simţi

o topografie, să guşti dintr-un sol şi dintr-un climat. În ciocul său lua formă o bucată din puzzle-ul planetar, şi aşa cum vrăjitoarea din poveste scuipa broaşte şi diamante, aşa cum corbul din fabulă se descotorosea de caş, sticletele dădea afară din el o entitate solidă, mirositoare, tactilă şi colorată. Cei unsprezece ai lui Hocine, o varietate, ofereau astfel

harta sonoră a unei zone imense.

Clienţii lui, oameni de afaceri la cravată cu ochelari de soare încercuiţi în metal aurit, deseori în costume gri-deschis ori bej ce le făceau gâtul să pară mai scurt, picau pe neaşteptate la el în toiul după-amiezii ca nişte dependenţi în căutare de marfa. Păsările cântau, clienţii îşi aminteau de plimbările în sandale pe ace de

pin, de braţele de ciclame şi ciuperci roz de pădure, se descheiau la cămaşă, beau limonadă şi, cum cântecul determina valoarea unei păsări faţă de alta, preţurile variau. Hocine o ducea bine. Intr-o zi, tânărul moştenitor al unei firme petroliere şi-a schimbat maşina, un 205 GTI—, pentru ultimul sticlete din Bainem pe care îl ţinuse vreodată în mâini, ispravă de pomină ce a

dus la apariţia legendei crescătorului altfel stoic: pasărea chiar valora atât, fiind mai fabuloasă decât djinnul din poveşti sau decât duhul din lampa fermecată, nu era doar o pasăre, ci o pădure ameninţată, iar marea de la marginea ei, şi tot ceea ce le populează, parte pentru tot, Creaţia însăşi, era copilăria.

După concert, au început tratativele. Care-ţi place? l-a

întrebat Hocine pe Thomas - îi vorbea foarte aproape de faţă. Ousmane îşi privea prietenul, amuzat, se distra de situaţie. Care-ţi place, zi, nu-ţi fie frică, mie-mi plac toţi! Thomas a arătat o colivie - înăuntru animăluţul a încetat să se legene. Hocine a aruncat un ochi înspre Ousmane şi a încuviinţat din cap. Au schimbat câteva cuvinte în arabă. Ousmane a început să

râdă. Thomas s-a crezut batjocorit, s-a dat înapoi un pas, în spatele coliviilor. În încăpere tăcerea s-a adâncit, mâna lui Thomas a alunecat în buzunar, degetele au scotocit în şerveţel. Bătea în mod vădit pasul pe loc, neîndrăznind să spună plecăm. Hocine i-a spus preţul păsării pe care o indicase. Ousmane a precizat blând, e o pasăre din Collo, frasini, mojdreni, eucalipţi, e

tânără, o s-o poţi creşte, învăţa, e o pasăre din satul meu. Thomas, dintr-odată uimit, a mângâiat spatele animăluţului printre barele coliviei, a stat pe gânduri îndelung, apoi a desfaşurat bancnotele rulate - sper că ţi-ai primit comisionul, i-a spus el lui Ousmane coborând scările.

Sean şi Marianne ies din cameră. Thomas e acolo, în prag, aşteptându-i. Deschid

gura dar rămân muţi,
par că vor să vorbească,
nişte cuvinte înţelese,
Thomas îi îmbie, vă
ascult, sunt aici pentru
asta, şi articulând cu
greutate Sean prezintă
solicitarea: inima lui
Simon, în momentul, să-
i spuneţi lui Simon, când
o să-i opriţi inima, ăăă,
pentru, trebuie să-i
spuneţi, suntem acolo,
cu el, că ne gândim la
el, iubirea noastră, iar
Marianne continuă: şi
Lou, şi Juliette de

asemenea, şi buni; apoi Sean, iarăşi: vuietul mării, ca să asculte, îi întinde lui Thomas nişte căşti şi un MP3-player, piesa 7, e pregătită, ca să audă marea - ciudate loopinguri în capul lor -, iar Thomas acceptă să îndeplinească riturile acestea, în numele lor, se face.

Sunt gata de plecare, însă Marianne se întoarce o ultimă dată spre pat, iar ceea ce o ţintuieşte locului e

singurătatea care
emană din Simon, de-
acum la fel de singur ca
un obiect, ca şi cum s-ar
fi descotorosit de partea
sa umană, ca şi cum nu
ar mai fi fost legat de o
comunitate, inclus într-o
reţea de intenţii şi
emoţii, ci ar fi rătăcit,
metamorfozat în ceva
absolut, Simon a murit,
îşi spune cuvintele astea
pentru prima dată,
înfiorându-se brusc, îl
caută pe Sean pe care
nu îl vede, se

năpusteşte pe coridor, îl descoperă în prostraţie ghemuit la perete, izbit şi el de singurătatea lui Simon, sigur şi el de moartea sa acum. Se ghemuieşte în faţa lui, încearcă să îi ridice capul punându-şi mâinile în formă de cupă sub maxilarul său, hai, hai, să plecăm de-aici - ar vrea să îi spună: s-a terminat, hai, Simon nu mai e.

Sună telefonul, Thomas descifrează

ecranul, grăbeşte pasul în direcţia biroului, dintr-odată ar vrea să se repeadă fără să mai aştepte, iar Sean şi Marianne care păşesc alături de el îi captează accelerarea, înţeleg din instinct că trebuie să facă loc şi li se face frig dintr-odată, aceleaşi coridoare supraîncălzite ce le uscau pielea şi le însetau gura au devenit nişte alei îngheţate unde îşi încheie vesta, unde îşi ridică gulerul.

Corpul lui Simon o să fie făcut nevăzut, o să dispară într-un loc secret cu acces controlat, blocul operator, teatrul operaţiunilor, o să fie deschis, golit de organe, închis la loc, cusut şi pentru o vreme - durata unei nopţi -, nu mai au nici o influenţă asupra cursului evenimentelor.

Situaţia basculează brusc în altă urgenţă, presiunea din mişcările şi gesturile lor scade, nu le mai stăruie în

conştiinţă, ci se
transmite în altă parte,
în biroul de coordonare
a spitalului unde
Thomas Rémige
dialoghează deja cu
medicul de la Agenţia de
biomedicină, în gesturile
brancardierilor care duc
corpul fiului lor, se
transmite în privirile
care analizează
imaginile apărute pe
ecrane, se transmite
departe, în alte spitale şi
alte secţii, în alte paturi
la fel de albe, în alte

case la fel de lovite, şi
acum nu mai ştiu ce să
facă, sunt dezorientaţi,
ar putea să rămână
desigur în secţie, să se
aşeze înaintea ziarelor
uzate, înaintea revistelor
îndoite cu marginile
murdare, să aştepte
până la şase şi cinci
după- amiaza
terminarea celei de-a
doua
electroencefalograme
care va constata legal
moartea lui Simon, sau
să coboare după cafea

la automat, fac ce
preferă, sunt preveniţi
însă cu blândeţe că
pregătirea unei prelevări
de mai multe organe ia
câteva ore, trebuie să
ştie asta, în plus
intervenţia durează, nu
se face cât ai bate din
palme, astfel încât sunt
sfătuiţi să se întoarcă
mai bine acasă, poate ar
trebui să mergeţi să vă
odihniţi, o să aveţi
nevoie de toate
resursele
dumneavoastră, vom

avea grijă de el - iar atunci când trec din nou de uşa automată a marelui hol de la intrarea în spital, sunt singuri pe lume, oboseala se revarsă, e un val uriaş.

A ieşit în zori din staţia de RER La Plaine-Stade de France şi a pornit exact în direcţia opusă celei pe care o ia acum gloata deversată în flux continuu, din ce în ce mai compactă pe măsură ce se apropie

ora meciului, şi amestecată într-o agitaţie colectivă - excitare şi ipoteze de dinainte de meci, revizuire a cântecelor şi a înjurăturilor, oracole delfice. A întors spatele stadionului enorm şi gol, indiferentă la ancorajul său masiv, supradimensionat, la fel de bizar şi de categoric precum o farfurie zburătoare aterizată pe timpul nopţii, a mărit pasul în scurtul tunel ce

trece pe sub şine, apoi,
în aer liber din nou, a
urcat două sute de metri
pe avenue du Stade-de-
France, a mers de-a
lungul sediilor
societăţilor de servicii,
bănci, companii de
asigurări şi alte
organisme, cu pereţii lor
netezi, albi, metalici,
transparenţi, şi ajunsă în
faţa numărului 1, a
scotocit în poşetă
câteva secunde bune,
scoţându-şi în cele din
urmă mănuşile pentru a

căuta mai bine, apoi
golind totul pe jos în
faţa intrării, în genunchi
pe trotuarul îngheţat,
sub privirea indiferentă
a tipului care, înăuntru,
deschidea cu infinită
precauţie o sticlă cu
iaurt de băut, ca să
evite fie şi cea mai mică
pată pe frumosul său
costum marin, apoi, ca
prin miracol, şi-a dibuit
cartela magnetică în
fundul unui buzunar, şi-a
strâns lucrurile, a intrat
în atrium. Sunt de

gardă, sunt medic la Agenţia de biomedicină, i s-a adresat fără să se uite la el, arogantă, a traversat holul în timp ce ochiul său exersat a reperat pachetul de Marlboro Light aşezat lângă tableta pe care cu siguranţă se uitase la filme în timpul nopţii, fotbal şi seriale proaste s-a gândit ea, enervată, şi odată ajunsă la etajul întâi, la capătul a vreo douăzeci de metri la stânga pe coridor, a

împins uşa Centrului naţional de repartizare a grefoanelor.

Marthe Carrare e o femeie la şaizeci de ani, ştearsă şi durdulie, păr cafeniu- roşcat, sâni mari şi abdomen chinuit într-un cardigan de culoare alb-roşcată purtat direct pe piele, un fund sferic în largul său în nişte pantaloni de lână maro, apoi gambe mai degrabă subţiri şi picioare minuscule bombate în mocasini

plaţi; se hrăneşte cu cheeseburgeri şi gumă de mestecat cu nicotină, iar la ora asta are urechea dreaptă roşie şi umflată de la diversele aparate telefonice pe care le-a ţinut lipite de ea toată ziua - mobil de serviciu, celular personal, beeper, fix -, şi mai bine nu o deranjezi pentru nimic în lume, mai bine te faci nevăzut şi tăcut în timp ce se informează privind situaţia pe lângă

Thomas: deci, cum stăm? Thomas răspunde: e-n regulă. E calmă: ok, trimite- mi constatarea de deces ca să pot consulta fişierul, şi se poate auzi vocea lui Thomas care confirmă: tocmai ţi-am trimis-o prin fax, am completat şi dosarul Cristal al donatorului.

Marthe închide, se îndreaptă spre fax, o frunte brăzdată pe verticală deasupra încheieturii nasului,

nişte ochelari cu montură groasă şi cordon în formă de lănţişor, un ruj întins pe ridurile de la colţul buzelor, un parfum ameţitor şi vapori de tutun rece înghesuiţi sub guler, foaia se află acolo - procesul-verbal ce atestă decesul lui Simon Limbres la 18.36 -, şi ajunge acum în biroul învecinat, ce conţine registrul naţional de refuzuri în ce priveşte donarea de

organe, fişier extrem de securizat pe care numai vreo zece persoane sunt abilitate să îl consulte, ceea ce nu pot face decât atunci când moartea subiectului a fost atestată printr-un document legal.

întoarsă în biroul său, Marthe Carrare îl anunţă pe Thomas că e-n regulă, apoi îşi îndreaptă ochii spre ecranul computerului, deschide dosarul Cristal, dă clic pe diferitele documente

ce îl compun, fişa cu informaţii generale, evaluarea medicală a fiecărui organ, scanări, ecografii, analize diverse, studiază ansamblul, remarcă imediat grupa sangvină relativ rară a lui Simon Limbres (B negativ). Dosarul e complet. Marthe îl validează şi îi atribuie un număr de identificare, matricolă ce garantează anonimatului donatorului: de acum

înainte numele lui Simon Limbres nu va mai apărea în următoarele schimburi de mesaje dintre Agenţie şi diferitele spitale pe care le consultă. începe protocolul de repartizare a grefoanelor. Şi anume un ficat, doi plămâni, doi rinichi. Şi o inimă.

Se face noapte. La capătul bulevardului, stadionul e luminat, iar forma sa de inel alungit - o boabă de fasole - trasează pe cer un halou

cenuşiu pe care îl traversează avioanele de duminică seara. A venit timpul să se aplece asupra celor care aşteaptă, răspândiţi în teritoriu şi uneori dincolo de graniţele ţării, oameni înscrişi pe liste în funcţie de organul de transplantat, şi care se întreabă în fiecare dimineaţă la trezire dacă rândul lor s-a mişcat, dacă au urcat pe foaie, oameni care nici nu-şi pot imagina un

viitor şi care şi-au limitat viaţa, suspendaţi la starea organului lor. Chestia cu a avea o sabie a lui Damocles deasupra capului, cam asta trebuie să ne închipuim.

Dosarele lor medicale sunt centralizate în computerul pe care Marthe Carrare îl consultă acum, în timp ce suge o tabletă cu nicotină, gândindu-se după ce a văzut cât e ceasul că a uitat să

anuleze cina prevăzută
peste două ore acasă la
fiica şi ginerele ei, nu îi
place să meargă la ei,
şi-o formulează imediat
cât se poate de clar, nu-
mi place să merg acolo,
e frig - nu ar putea
spune însă dacă pereţii
apartamentului vopsit
cu o frumoasă vopsea
albă din cazeină o fac să
tremure, sau lipsa
scrumierei şi a
balconului, a cărnii, a
dezordinii, a tensiunii,
sau taburetele din Mali

şi canapeaua de fiţe
pentru siestă, supele
vegetariene servite în
ceşcuţe maure,
lumânările parfumate
Fân tăiat, Foc de lemne,
Mentă sălbatică,
îndestularea stilată a
celor care se culcă
odată cu găinile sub
plăpumi de catifea
indiană, tandra atonie
distilată în fiecare
colţişor din regatul lor,
sau poate cuplul acela o
sperie, cuplul care îi
înghiţise în mai puţin de

doi ani unica fiică, dezintegrând-o într-o căsnicie sigură, emolientă, un balsam după ani de nomadism solitar: fata ei aprigă şi poliglotă devenită de nerecunoscut.

Intr-un program special configurat, Marthe introduce toate datele medicale privind inima, plămânii, ficatul şi rinichii lui Simon Limbres, apoi lansează motorul de căutare ca să trieze în listele de

aşteptare pacienţii apţi
să le primească -
procentele de potrivire
mai mare dacă e vorba
de ficat şi de rinichi.
Odată primitorii
compatibili identificaţi,
transplantul se îmbină
cu o realitate
geografică, locurile de
prelevare şi locurile cu
grefe desenând o hartă
sub tensiune ce implică
nişte distanţe de parcurs
într-un timp limitat,
acela al viabilităţii
organelor, şi induce o

gândire logistică, a evalua kilometri şi durate, a localiza aeroporturi şi autostrăzi, gări, piloţi şi avioane, vehicule specializate şi şoferi experimentaţi, astfel încât dimensiunea teritorială a acţiunii adaugă un parametru nou identificării câtorva pacienţi.

Prima compatibilitate dintre donator şi primitor e cea a sângelui, compatibilitatea ABO.

Cum transplantul cardiac necesită aceeaşi grupă şi acelaşi RH, iar Simon Limbres are sânge B negativ, se efectuează un prim triaj ce scurtează dintr-o lovitură lista iniţială, pe care figurau aproape trei sute de pacienţi în aşteptarea unei grefe - Marthe Carrare măreşte viteza de tastare, şi o simţi aruncându-se în căutarea primitorului, ameţită poate în clipa asta, uitând tot.

Examinează pe urmă compatibilitatea tisulară cu sistemul HLA, la fel de esenţială: codul HLA (*Human Leukocyte Antigen)* este cartea de identitate biologică a subiectului, intervine în rezistenţa sa imunitară şi, deşi e cvasiimposibil să găseşti în rândul donatorilor un subiect a cărui identitate HLA să fie identică la modul absolut cu cea a primitorului, aceste coduri trebuie să fie cât

mai apropiate pentru ca transplantul grefonului să se facă în cele mai bune condiţii şi pentru a diminua riscurile unei respingeri.

Marthe Carrare a introdus în program vârsta lui Simon astfel încât este consultată cu prioritate lista primitorilor pediatrici. Apoi verifică dacă există vreun pacient compatibil aflat într-o stare de super-urgenţă (SU) sau vreun pacient a cărui

viaţă e în pericol, putând să moară din clipă în clipă şi găsindu-se aşadar înscris cu prioritate pe listă - aplică şi ea cu atenţie un protocol sofisticat în care fiecare etapă se înlănţuie din cea precedentă şi o determină pe următoarea. Pentru inimă, în afară de compatibilitatea sângelui şi a sistemelor imunitare, intră în joc conformaţia anatomică

a organului, morfologia lui, mărimea, criterii de dimensiune şi greutate ce mai reduc şi ele selecţia precedentă - inima unui adult mare şi puternic neputând fi grefată în corpul unui copil, de exemplu, şi invers -, în timp ce geografia transplantului are, în ce o priveşte, drept parametri nişte date inviolabile: între clipa în care inima este oprită în corpul donatorului şi momentul

în care porneşte din nou în acela al primitorului, organul se conservă patru ore.

Căutarea dă rezultate şi Marthe îşi îndreaptă faţa înspre monitor, cu ochii ei enormi şi deformaţi în spatele lentilelor ochelarilor. Dintr-odată, degetele sale îngălbenite la interiorul celei de-a treia falange opresc mouse-ul: pentru inimă, a fost identificată o urgenţă, o femeie, cincizeci şi unu

de ani, grupa sangvină B, 1,73 m, 65 kg, luată în grijă la Pitié-Salpétriére, în secţia profesorului Harfang—. îşi ia răgazul să citească şi să recitească bine datele ce se afişează, ştie că apelul pe care se pregăteşte să îl facă o să provoace la celălalt capăt al liniei o accelerare generală a tuturor vitezelor, un influx de electricitate în creiere, o injectare de

energie în corpuri, altfel spus speranţă.

Alo, Agenţia de biomedicină aici - surplus de zel şi de atenţie la secretariatul secţiei -, apelurile sunt redirecţionate din centralele telefonice aflate în prelungirea liniei până la blocul operator, apoi o voce cât se poate de directă, Harfang ascult, iar Marthe Carrare îi dă drumul, bagă viteză, vorbeşte răspicat,

doctor Carrare, Agenţia de biomedicină, am o inimă - nebunie curată, o spune în cuvintele astea, cu corzile vocale oxidate după patruzeci de ani de ţigări şi drajeuri cu nicotină plimbate cu limba prin cavitatea bucală -, am o inimă pentru o pacientă din secţia dumneavoastră în aşteptarea unei grefe, o inimă compatibilă. Reacţie imediată - nici cel mai mic moment de

tăcere: ok, trimiteţi-mi dosarul. Şi Carrare încheie: în regulă, aveţi douăzeci de minute.

După care, Marthe Carrare coboară o linie pe lista primitorilor apărută pe ecran şi sună la Spitalul Universitar din Nantes, alt serviciu de chirurgie cardiovasculară unde are loc acelaşi dialog în legătură cu un copil de şapte ani în aşteptare de mai bine de patruzeci de zile, Marthe Carrare

precizează, aşteptăm răspunsul de la Pitié, apoi din nou: aveţi douăzeci de minute. Pe urmă e contactată o a treia secţie, la spitalul La Timone, din Marsilia.

începe aşteptarea, ritmată de apelurile telefonice care continuă între medicul din Saint-Denis şi coordonatorul din Le Havre, pentru a sincroniza pregătirile şi punerea la punct a intervenţiei, a anticipa organizarea blocului

operator şi a se informa cât mai îndeaproape de starea hemodinamică a donatorului - pentru moment destul de stabilă. Marthe Carrare îl cunoaşte bine pe Thomas Rémige, l-a întâlnit de mai multe ori în ciclurile de formare organizate de Agenţie, seminarii în care ea intervenea în acelaşi timp ca medic anestezist şi ca pionieră a creării instituţiei, şi apreciază faptul că îl are

azi drept interlocutor, are încredere în el, îl ştie sigur, tehnic şi delicat, e un tip care îşi vede de treabă se spune, şi cu siguranţă apreciază încă şi mai mult faptul că îşi ţine în frâu nervozitatea prin concentrare, nelăsând niciodată la iveală altceva decât o intensitate ponderată, şi că dispreţuieşte teritoriile spectaculoase ale isteriei când de multe ori ar fi atât de uşor să abuzezi de

tragedia umană ce reprezintă punctul de start pentru orice demers de grefare - e o şansă pentru toată lumea un asemenea tip.

Răspunsurile privind ficatul, rinichii şi plămânii cad unele după altele urmând aceleaşi proceduri - Strasbourgul ia ficatul (o fetiţă de şase ani), Lyonul plămânii (o adolescentă de şaptesprezece ani), Rouenul rinichii (un băiat de nouăsprezece

ani) -, în timp ce acolo,
în colţurile stadionului,
fermoarele jachetelor se
deschid dintr-un gest
sec cum s-ar pune în
aplicare un plan, zzzip -
jachete de piele, geci
bomber kaki cu
căptuşeală portocalie -,
în timp ce fularele sunt
trase peste faţă cum fac
bandiţii în clipa când
atacă diligenţa sau
studenţii la manifestaţii
în faţa gazelor
lacrimogene, şi sute de
mâini experte scot

fumigenele ascunse sub
pulovere, fixate în spate
la curea, băgate în
pantaloni - dar cum au
putut trece de control
obiectele astea? Primele
focuri sunt eliberate în
timp ce autocarele
jucătorilor sunt anunţate
la Porte de Chapelle,
fum roşu, fum verde,
fum alb, vacarmul se
intensifică pe trepte în
vreme ce un banner
lung e desfaşurat,
„Conducători, jucători,
antrenori, afară cu voi!",

tribuna ultra
impresionează,
compactă, îngrămădită,
un bloc de putere şi de
agresivitate, o masă
ostilă, astfel încât cei
care se îndreaptă într-
acolo grăbesc pasul,
fascinaţi, în vreme ce
oamenii din forţele de
ordine îşi încreţesc
fruntea şi încep să bage
viteză, vârâţi în
costume, cu hainele
descheiate şi cravatele
zburându-le peste
mutre, se urlă în walkie-

talkie, colţul nordic se agită, nu trebuie să dea năvală, izbucnesc înjurături ca la uşa cortului, autocarele cu geamuri colorate tocmai au ieşit de pe autostradă, nişte vehicule confortabile şi uimitor de silenţioase înaintând acum pe circuitele VIP ce încercuiesc arena pentru a se opri în fata intrărilor rezervate jucătorilor. Marthe s-a ridicat, a deschis fereastra: nişte

siluete trec prin faţa
clădirii Agenţiei şi urcă
pe bulevard în pas
alergător în direcţia
stadionului, tineri din
cartier care cunosc
zona, îi trimite un mesaj
scurt fiicei sale - urgenţă
la abm, te sun mâine,
mama -, după care
loveşte uşor cutia cu
gumă de mestecat de
balustrada balconului,
îşi face o mână căuş sub
dozator, descoperă cutia
goală şi îşi muşcă buzele
- ştie că a lăsat ţigări

prin birou, inventând ascunzători pe care nu mai e sigură că le va găsi, dar pentru moment decide să mestece în continuare.

îşi imaginează mii de persoane strânse în cerc, acolo, în jurul unei peluze de un verde atât de strălucitor încât l-ai putea crede lăcuit cu pensula, fiecare fir de iarbă colorat cu o substanţă care amestecă răşina cu esenţa de terebentină

sau de lavandă şi care,
după evaporarea
dizolvantului, ar fi
format pelicula aceea
solidă şi transparentă ca
un reflex argintiu, ca
apretul pe un bumbac
nou, un văl de ceară, şi
se gândeşte că în
momentul când potrivea
organele vii ale lui
Simon Limbres, în
momentul când le
repartiza în corpurile
bolnave, mii de plămâni
se umflă împreună acolo
jos, mii de ficaţi se

îneacă în bere, mii de rinichi filtrează la unison substanţele din corpuri, mii de inimi pompează în aer, şi brusc o izbeşte fragmentarea lumii, discontinuitatea absolută a realităţii din perimetrul acela, o umanitate pulverizată într-o infinitate de traiectorii divergente - o senzaţie de angoasă pe care o mai încercase, în ziua aceea de martie 1984, în timp ce era aşezată în autobuzul 69

şi se ducea într-o clinică
din arondismentul 19
pentru a avorta, la mai
puţin de şase luni după
naşterea fiicei sale pe
care o creştea singură,
ploaia şiroia pe geamuri,
se uitase pe rând la
chipurile celor câţiva
pasageri care o
înconjurau, chipuri pe
care le întâlneşti în
autobuzele pariziene în
toiul dimineţii, chipuri cu
ochii fugind în depărtare
sau aţintiţi spre un
însemn cu instrucţiuni

de securitate încadrat în
vreo pictogramă, ţintuiţi
în butonul de oprire,
rătăciţi în pavilionul
vreunei urechi omeneşti,
ochi ce se evitau între
ei, doamne bătrâne cu
sacoşe de pânză, mame
casnice tinere cu copilul
în marsupiu, pensionare
în drum spre biblioteca
municipală pentru
lectura revistei zilnice,
şomeri de lungă durată
la costum cu cravată de
prost gust, cufundaţi în
ziarul lor fără să

reuşească să îl citească,
fără ca de pe pagină să
ţâşnească nici cea mai
mică scânteie de sens,
agăţaţi însă de hârtie ca
pentru a se menţine
într-o lume unde nu mai
aveau cu toate astea
loc, unde în curând nu
aveau să mai găsească
din ce supravieţui,
persoane aflate uneori
la mai puţin de douăzeci
de centimetri de ea şi
care ignorau toate ceea
ce urma să facă, decizia
pe care o luase şi care în

două ore avea să fie
ireversibilă, oameni care
îşi trăiau viaţa şi cu care
nu avea nimic în comun,
nimic, în afară de
autobuzul acela luat pe
lapoviţă, banchetele
acelea uzate şi
mânerele unsuroase de
plastic ce atârnau din
tavan ca nişte sfori în
care să te spânzuri,
nimic, fiecare cu viaţa
lui, fiecare cu a lui, da,
simţise că ochii i se
scaldă în lacrimi,
strânsese mai tare bara

metalică pentru a nu cădea, şi în clipa aceea probabil a simţit ce înseamnă singurătatea.

Cele dintâi sirene ale autocarelor poliţiei se fac auzite pe la şapte şi jumătate seara. închide la loc fereastra - e frig -, încă o oră până la prima pasă, stăpânirea entuziasmului suporterilor se anunţă dificilă, toate acele inimi laolaltă - e prea mult, însă cine joacă în seara asta? Timpul trece.

Marthe Carrare examinează din nou primul dosar, ciudat de satisfăcută de potrivirea cu dosarul donatorului, n-o să se găsească altul mai bun, ce naiba fac ăştia de la Pitié? Exact în aceeaşi secundă sună telefonul, e Harfang: o luăm.

Marthe Carrare închide şi sună imediat la Le Havre, îl anunţă pe Thomas că o să îi contacteze o echipă de la Pitié-Salpétriére

pentru a-şi pune la punct împreună cu el sosirea, primitorul e o pacientă din secţia lui Harfang, îl cunoşti? După nume. Ea zâmbeşte. Adaugă: echipa de acolo e bine alcătuită, se pricep. Thomas se uită cât e ceasul, apoi spune: în regulă, o să pregătim prelevarea, intenţionăm să intrăm în blocul operator peste circa trei ore, mai vorbim. închid. Harfang. Marthe

pronunţă numele cu voce tare. Harfang. Şi ea îl cunoaşte. îl cunoştea dinainte să-l cunoască, numele acela frumos, numele acela ciudat alergând pe coridoarele spitalelor pariziene de mai bine de un secol astfel încât se spunea pur şi simplu e un Harfang pentru a încheia o conversaţie ce reliefase excelenţa unui practician, sau se vorbea despre „dinastia Harfang" pentru a

descrie familia ce
dăduse facultăţii
profesori şi practicieni
cu zecile, acei Charles-
Henri şi Louis, Jules, apoi
Robert şi Bernard, mai
nou Mathieu, Gilles şi
Vincent, medici care cu
toţii lucraseră, lucrau în
instituţiile publice -
suntem servitori ai
Statului, le place să îşi
spună atunci când
aleargă maratonul din
New York, atunci când
schiază iarna la
Courchevel sau iau

parte la câte-o regată în golful Morbihan pe nave cu o singură cocă din carbon, deosebindu-se astfel de plebea medicală nesătulă în timp ce mulţi dintre ei, dintre cei mai tineri, îşi completau consultaţiile din spital deschizând cabinete private în cartiere calme şi pline de verdeaţă, asociindu-se uneori între Harfangi ca să acopere întreg spectrul patologiilor corpului omenesc şi să

propună controale rapide oamenilor de afaceri supraponderali, tipi stresaţi pe care îi îngrijora surplusul de colesterol, căderea accelerată a părului, neplăcerile cu prostata şi scăderea libidoului - printre care cinci generaţii de pneumologi înşiraţi conform unei filiaţii patriliniare ce a privilegiat primogenitura masculină când s-a pus problema transmiterii catedrelor şi a

conducerii secţiilor; printre care o fată, Brigitte, clasată prima la examenul de rezidenţiat din Paris în 1952, dar abandonând doi ani mai târziu, convinsă c-ar fi îndrăgostită de un protejat de-al tatălui său când ea de fapt ceda unei presiuni ascunse ce o îmboldea să facă loc, să mărească spaţiul vital pentru masculii tineri din clan; printre care şi el, Emmanuel Harfang, chirurgul.

îşi aduce aminte că pe vremea rezidenţiatului se înhăitase la un moment dat cu o gaşcă ţinută laolaltă de doi veri Harfang. Unul era la cardiologie infantilă, celălalt la ginecologie. Aveau amândoi „pana Harfang", o şuviţă identică de păr alb crescută rebel în mijlocul frunţii şi pe care şi-o dădeau în spate pe părul închis la culoare, însemn familial şi semn

de recunoaştere, o dâră legendară, adunaţi-vă sub panaşul meu alb şi toată parada ad-hoc destinată să moleşească vigilenţa fetelor; purtau nişte blugi 501 şi cămăşi Oxford, impermeabile bej cu căptuşeală ecosez al căror guler îl ridicau, nu ieşeau în tenişi ci se încălţau de la Church's chiar dacă dispreţuiau mocasinii cu ciucuri, erau de talie mijlocie, noduroşi, cu tenul spălăcit şi ochii

strălucitori, cu buzele fine, cu nişte mere ale lui Adam atât de proeminente încât, văzându-li-le alunecând sub pielea gâtului, Marthe începea numaidecât să înghită; semănau între ei şi semănau şi cu acest Emmanuel Harfang care repară şi transplantează inimi la Pitie-Salpetriere, cu zece ani mai tânăr.

în timpul simpozioanelor, acesta

cobora scările din aulă
exact la ora programată,
privind drept înainte,
sărind în cele din urmă
ultima treaptă ca să fie
purtat de elan şi să
ajungă la pupitru printr-
un salt atletic, în mână
cu o hârtie pe care nu o
va citi, începându-şi
comunicarea fără măcar
să salute asistenţa,
privilegiind începuturile
seci, atacurile abrupte,
un fel de a merge drept
la ţintă fără să se
conformeze uzanţelor,

f&ră să îşi menţioneze patronimul, ca şi cum toţi cei din sală ar fi trebuit să ştie cine e, cu alte cuvinte Harfang, fiu de Harfang, nepot de Harfang, şi de asemenea, probabil, un fel de a redeştepta o audienţă care avea tendinţa să aţipească la începutul după- amiezii, întru câtva epuizată după faimoasele mese luate în restaurante apropiate rezervate cu acest prilej, cantine

improvizate unde carafele de vin roşu se aliniau pe feţe de masă de hârtie, mereu acelaşi vin de Corbieres modest şi tare ce mergea cu fripturile în sânge, şi de la primele cuvinte ale lui Harfang sala ieşea din toropeala digestivă, fiecare aducându-şi aminte, cum îl vedeau atât de fin şi atât de atletic, că e stâlpul unei formaţii cicliste de prim rang, o scuderie ce purta culorile spitalului

în diverse probe, tipi în stare să facă două sute de kilometri duminică dimineaţa numai să aibă vreo legătură cu activitatea de la serviciu, tipi gata să se trezească pentru a o face, deşi erau exasperaţi că nu pot dormi mai mult, că nu pot să-şi mângâie soţia, să facă dragoste, să se joace cu copiii lor sau pur şi simplu să piardă vremea ascultând radio, baia fiind întotdeauna

mai luminoasă şi mirosul
pâinii prăjite
întotdeauna mai
aşteptat în dimineţile
acelea, tipi care sperau
să fie, aşadar, în acea
confrerie ciudată, şi care
ar fi plătit scump, ba
chiar şi-ar fi croit drum
cu coatele pentru a fi
aleşi de către Harfang -
„desemnaţi" era
termenul ad-hoc,
deoarece Harfang,
dându-şi brusc seama
de prezenţa lor, îşi
îndrepta degetul

arătător înspre ei şi înclina capul într-o parte pentru a le evalua constituţia fizică, înarmându-se contra unui posibil rival, iar în timp ce un surâs vesel îi deforma faţa, îi întreba: vă place cu bicicleta?

Pentru a pedala în coasta lui Harfang, a băga tare câteva ore lângă roata lui merita să îşi înfrunte nevestele furioase că sunt singure cu copiii duminica până la mijlocul după-amiezii,

cu remarcile lor
răutăcios ironice - nu-ţi
face griji iubitule, ştiu că
te sacrifici pentru
familie -, merita să le
suporte reproşurile -
doar la tine te gândeşti -
şi frazele supărătoare
când îi măsurau din cap
până-n picioare
cântărindu-le burdihanul
- vezi să nu faci vreun
infarct! -, merita să se
întoarcă stacojii, rupţi,
cu picioarele
nemaisusţinându-le
corpurile şi durându-i

atât de tare fundul încât
visau la o baie de şezut
dar se prăbuşeau pe
prima canapea ce le
ieşea în cale, ba chiar
pe pat, siesta
binemeritată -, iar faptul
că îşi permiteau odihna
asta, bineînţeles,
declanşa din nou mânia
nevestelor care se luau
întruna de egoismul
bărbaţilor, de ambiţia lor
stupidă, de
conformismul lor, de
frica lor de îmbătrânire,
ridicau braţele spre cer

declamând cu voce tare sau îşi puneau mâinile în şold îndepărtându-şi coatele, cu pântecul înainte, şi îi chinuiau, o comedie italiană -, şi odată ce îşi reveneau după efort, merita să piardă vremea pe computer pentru a cumpăra urgent o lavetă cu microfibră de pe un site specializat, nişte pantaloni cu bazon şi tot echipamentul corespunzător, sfârşind prin a-i striga ţine-ţi

gura! celei care
bombăne în celălalt
capăt al apartamentului,
sfârşind prin a o face să
plângă, şi, fapt curios
totuşi, una nu s- a găsit
să susţină acea acţiune
masculină, una care,
carieristă sau pur şi
simplu ascultătoare, să-
şi încurajeze bărbatul să
încalece o bicicletă
pentru a-l urma pe
Harfang pe traseele din
valea Chevreuse şi a
face paradă agil, uşor,
rezistent, da, una nu s-a

lăsat păcălită, iar când vorbeau între ele, deplângând solicitarea perfidă a soţilor lor, se întâmpla să citeze *Lysistrata*, plănuind să facă greva sexului pentru ca bărbaţii să înceteze cu mofturile lor linguşitoare, sau se prăpădeau de râs descriindu-şi unele altora tovarăşul distrus după cursă, şi până la urmă era nostim, să se ducă dacă le place, să se ducă, să se

istovească, aliaţi şi adversari, favoriţi şi concurenţi, şi în curând una nu s-a mai trezit la şase dimineaţa pentru a face o cafea şi a i-o întinde soţului cu o mână plină de tandreţe, rămâneau în pat, înfaşurate în pilote, ciufulite, vlăguite şi tânguitoare.

Ultima oară când Marthe Carrare îl auzise pe Harfang, acesta ţinuse o expunere strălucitoare despre

modalităţile de folosire ale ciclosporinei în tratamentele antirespingere ce revoluţionaseră transplanturile şi grefele la începutul anilor optzeci, rezumând în douăsprezece minute istoricul acestui imunosupresor - un produs a cărui folosire diminuează rezistenţa imunitară a organismului primitorului şi permite să se reducă riscurile de

respingere a organului transplantat -, la sfârşitul căreia şi-a trecut o mână prin păr şi a dat la o parte de pe frunte faimoasa şuviţă albă ce îl scutea de la a-şi rosti patronimul, s-a interesat, brusc, întrebări?, a numărat una, două, trei în minte, şi şi-a încheiat comunicarea evocând sfârşitul transplanturilor cardiace, perimarea lor viitoare fiindcă venise momentul să fie în

sfârşit luate în considerare inimile artificiale, minuni ale tehnologiei inventate şi puse la punct într-un laborator franţuzesc, autorizaţia de a fi lansate primele încercări fiind eliberată în Polonia, Slovenia, Arabia Saudită sau Belgia. Bioproteza de nouă sute de grame, elaborată vreme de douăzeci de ani de către un chirurg francez de renume internaţional, va fi implantată unor

pacienţi afectaţi de insuficienţă cardiacă severă şi a căror viaţă este în pericol. Această concluzie a descumpănit sala, un murmur a plutit în rândul asistenţei, care i-a trezit pe cei moleşiţi, ideea protezei cardiace ajungând să golească organul de puterea lui simbolică, şi chiar dacă majoritatea capetelor încuviinţau înclinate în direcţia carnetelor cu spirală unde consemnau telegrafic vorbele lui

Harfang, s-au găsit
unele să se legene,
emoţionate şi uşor
contrariate, şi s-au văzut
câţiva indivizi atenţi
strecurându-şi o mână
în vestă, în spatele
cravatei, sub cămaşă şi
ducând-o la inimă
pentru a o simţi bătând.
#

Lovitura de start a
avut loc, iar vacarmul ce
vine dinspre stadion a
devenit un bubuit
continuu ce se înalţă la
intervale neregulate - un
şut pe poartă, cursa

unui adversar devenită brusc ameninţătoare, o fentă, o ciocnire violentă, un gol. Marthe Carrare se lasă pe spătarul fotoliului, organele donatorului sunt repartizate, traiectoriile stabilite, echipele formate, totul a fost pus pe roate.
Iar Rémige deţine controlul. Numai să nu apară vreo surpriză neplăcută în timpul prelevării, îşi spune, numai ca fizionomia

organelor să nu scoată
la iveală ceva ce
scanările, ecografiile şi
analizele să nu fi putut
evidenţia sau doar s-o fi
suspectat. Ce-ar mai
trage dintr-o ţigară, cu o
bericică şi un
cheeseburger baban cu
sos barbecue, începe să
molfăie pentru a extrage
un ultim atom de
nicotină din gumă,
amintirea unui gust, a
unei arome, chiar şi
atenuate, se gândeşte la
agentul de securitate

care urmăreşte mai mult
ca sigur meciul aplecat
deasupra unui ecran
portabil, cu pachetul de
Marlboro Light la
îndemână.

Cordélia Owl tocmai
agită un pachet de ţigări
în faţa lui Révol în timp
ce uşile liftului se închid,
cobor să fac o pauză,
cinci minute, îi face cu
mâna prin
întredeschiderea ce se
îngustează tot mai mult,
pe urmă îi apare propriul
chip, blurat pe peretele

metalic ce nu oglindeşte în totalitate ci restituie o mască - gata cu pielea suplă şi ochii strălucitori, efectul de întârziere al nopţii albe, o frumuseţe încă excitată: faţa i s-a tulburat cum se tulbură laptele, are trăsăturile lăsate, tenul răvăşit, un gri măsliniu dând în kaki la baza cearcănelor, şi semnele de pe gât i s-au înnegrit. Odată singură în cabină, îşi vâră ţigările înapoi în buzunar, scoate din

celălalt telefonul, aruncă
un ochi, încă nimic,
verifică indicatorii
aparatului, tresare, se
uită mai bine, ah, nu e
semnal, nici cel mai mic
flux, nici cea mai mică
pâlpâire, îşi recapătă
îndată speranţa, o fi
încercat să sune fără să
reuşească, şi odată
coborâtă la parter,
ajunge alergând la o uşă
laterală rezervată
personalului spitalului,
împinge bara
transversală, iat-o afară,

sunt trei sau patru care
fumează acolo ţopăind
pe loc în zona albicioasă
pe care o trasează firma
luminoasă în frigul
compact, îngrijitori şi un
infirmier pe care nu îl
cunoaşte, şi aerul e atât
de îngheţat că nu poţi
deosebi fumul de tutun
de dioxidul de carbon pe
care îl expiră fiecare, îşi
închide telefonul apoi
porneşte din nou
aparatul, numai ca să
reia de la zero întregul
proces, să fie cu inima

împăcată. Braţele goale
i se albăstresc văzând
cu ochii, şi în curând
tremură din toate
încheieturile. Prinde
aici? Se întoarce spre
grup, vocile care
răspund se suprapun,
da, merge, eu am, şi eu,
iar odată aparatul
reactivat, îl consultă -
efectuează operaţiunile
neîncrezătoare, sigură,
acum, că nimic n-a fost
lăsat pentru ea în
mesagerie, sigură că ar
trebui să înceteze să se

gândească la asta ca să se întâmple ceva.

Reţea din belşug, nici un semn. îşi aprinde o ţigară. Unul dintre tipii aflaţi în faţa ei îi spune în treacăt eşti de la reanimare, aşa-i? E un roşcat înalt, pieptănat cu peria, are un inel în urechea stângă şi mâini lungi cu degete stacojii, cu unghii tăiate scurt. Da, răspunde Cordélia coborându-şi mica bărbie tremurătoare, nu are forţă, ameţită cu

pielea ca de găină,
durând-o burta de la
cum dârdâie sub bluza
subţire, se agaţă de
ţigară, fumează ca o
nebună, cu o lucire
bruscă în ochi, cu
lacrimi în ochi, tipul se
uită la ea zâmbind, oh
eşti ok? ce-ai păţit?
Nimic, răspunde ea,
nimic, mi-e frig asta-i
tot, însă tipul s-a
apropiat de ea, e greu la
reanimare, hm, vezi
chestii nasoale, nu?
Cordelia inspiră puternic

pe nas şi trage un fum, nu, sunt ok, e de la frig, stai liniştit, de la oboseală. Lacrimile îi curg pe obraji, încet, colorate cu rimei, lacrimi de puştoaică trezită la realitate.

Tot ce bătea în ea mai viu şi mai arzător, uşurătatea aceea în plin avânt, veselă şi feroce, mersul de regină pe care încă îl mai avea în după-amiaza aceea pe coridoarele de la reanimare, toate astea

intră la apă cât ai zice
peşte şi îi atârnă în
creier, grele, diluate: tot
având douăzeci şi trei
de ani avea douăzeci şi
opt, tot având douăzeci
şi opt are treizeci şi unu,
timpul fuge în timp ce
aruncă asupra existenţei
sale o privire rece, o
privire ce demolează
unul câte unul diferitele
sectoare ale vieţii ei -
garsonieră plină de
igrasie în care îşi fac de
cap gândacii şi
înfloriturile de mucegai

pe rosturile gresiei,
împrumut bancar ce îţi
papă economiile,
prietenii pe viaţă şi pe
moarte reaşezate în
marginea familiilor nou
create, polarizate
asupra leagănelor ce o
lasă de marmură, zile
pline de stres şi seri
între fete rămase pe
tuşă dar epilate lună,
vorbind vrute şi nevrute
în *lounge bar*-uri
sinistre, grămezi de
femei disponibile şi
râsete forţate cărora

sfârşeşte întotdeauna
prin a li se alătura,
temătoare, oportunistă,
în rest rare episoade
sexuale pe saltele
proaste, lipită de
funinginea unsuroasă a
porţii unei parcări, tipi
adesea neîndemânatici,
grăbiţi, zgârciţi, până la
urmă puţin afectuoşi, cu
alcool în cantitatea
necesară pentru a unge
totul, iată; singura
întâlnire ce îi pune inima
în joc e un tip care îi
ridică şuviţa de păr

pentru a-i aprinde
ţigara, îi atinge uşor
tâmpla şi lobul urechii,
şi poartă pe cele mai
înalte culmi arta de a
apărea brusc, şi într-
adevăr se iveşte în orice
moment, fără să i se
poată prezice mişcarea,
ca şi cum ar fi stat
ascuns în spatele unui
stâlp de telegraf şi dintr-
odată scotea capul ca s-
o surprindă în lumina
aurie a sfârşitului unei
zile, sunând noaptea
dintr-o cafenea

apropiată sau
îndreptându-se spre ea
într-o dimineaţă de la
colţul străzii şi dispărând
în cele din urmă
întotdeauna la fel,
măiestrie pură, înainte
să se întoarcă - marea
decapare căreia nimic
nu-i rezistă, nici măcar
chipul, nici măcar corpul
pe care cu toate astea
şi-l îngrijeşte - şedinţe
săptămânale, tuburi cu
cremă de slăbit şi ora de
bară la sol într-o sală
îngheţată din Docks

Vauban -, e singură şi
lipsită de farmec,
dezamăgită, tropăie şi
clănţăne din dinţi în
timp ce deziluzia îi
devastează teritoriile şi
zonele dinăuntru,
întunecând feţele,
viciind gesturile,
încurcând intenţiile,
umflându-se,
proliferând, poluând
fluviile şi pădurile,
contaminând
deserturile, infectând
pânzele freatice,
sfâşiind petalele florilor

şi închizând la culoare
blana animalelor,
mânjind banchiza
dincolo de cercul polar şi
murdărind aurora
grecească, năclăind cu
mâhnire cele mai
frumoase poeme,
răvăşind planeta şi tot
ce o populează de la Big
Bang până la rachetele
din viitor, şi dând peste
cap întreaga lume, o
lume ce sună a gol: o
lume dezvrăjită.
O să plec, aruncă
ţigara pe jos, o striveşte

cu vârful balerinului de pânză, roşcatul cel înalt o observă, eşti mai bine? Ea încuviinţează din cap, sunt ok, salut, face stânga-mprejur, se năpusteşte în interiorul clădirii, şi traiectoria întoarcerii e o pauză de care se foloseşte pentru a-şi reveni înainte de a ajunge înapoi în secţie, unde munca se intensifică la ora asta: nervozitatea din timpul serii, pacienţii agitaţi, ultimele îngrijiri înaintea

nopţii, ultimele perfuzii, ultimele pastile, şi prelevarea ce va avea loc în câteva ore - Révol trecuse să o întrebe dacă poate asigura o înlocuire de ultim moment, dacă îşi poate prelungi garda ca să-şi reia serviciul în blocul operator, o cerere excepţională pe care o acceptase.

Se abate până la chioşc pentru a-şi lua o supă de roşii de la automatul de băuturi

calde, e văzută urcând
în marele hol îngheţat, o
apariţie gingaşă cu
fălcile strânse, şi mai
târziu lovind cu pumnul
în maşină pentru a
accelera debitul,
băutura e infectă, atât
de fierbinte încât
paharul de plastic i se
deformează sub degete,
îl bea însă dintr-o
înghiţitură, reîncălzită
îndată când brusc îi
vede trecând prin faţa
ei, tatăl şi mama,
părinţii pacientului din

camera şapte, tânărul
căruia îi pusese sondă
după-amiaza, cel care a
murit şi ale cărui organe
vor fi prelevate la
noapte, ei sunt; le
urmăreşte din ochi
mersul încet înspre uşile
înalte de sticlă, se
reazemă cu spatele de
un stâlp ca să îi vadă
mai bine: geamurile au
devenit oglinzi la ora
asta, cei doi se reflectă
în ele cum se reflectă
fantomele la suprafaţa
iazurilor în nopţile de

iarnă; ai fi zis că sunt
umbra lor înşişi pentru
a-i descrie, banalitatea
acestei expresii scoţând
la iveală nu atât
descompunerea
interioară a acestui
cuplu cât subliniind ceea
ce încă mai erau în
dimineaţa acelei zile, un
bărbat şi o femeie în
picioare în lume, iar
văzându-i mergând cot
la cot pe podeaua
lustruită de lumină rece,
oricine putea pricepe că
de-acum urmau

traiectoria începută cu câteva ore înainte, că deja nu mai trăiau cu totul în aceeaşi lume precum Cordélia şi ceilalţi locuitori ai Pământului, ci efectiv se îndepărtau de ea, o părăseau şi se deplasau înspre un alt tărâm, care poate era acela unde supravieţuiau o vreme, laolaltă şi nemângâiaţi, cei care pierduseră un copil.

Cordélia le cuprinde cu privirea siluetele ce

se micşorează la
intrarea în parcare, se
şterg în noapte, apoi
scoate un ţipăt, se
smulge de lângă stâlp,
se scutură ca un mânz,
înhaţă telefonul, faţa îi
prinde iarăşi contur şi îşi
recapătă culorile, şi
dintr-o mişcare de
balansier de o forţă
nemaivăzută, schimbă
macazul şi se aruncă din
nou, îşi ia un avânt ce
marchează o continuare,
formează repede-repede
numărul bărbatului

dispărut la cinci dimineaţa, se surprinde acţionând, se plimbă cu degetele peste butoane cu îndemânare, ca şi cum ar fi vrut în acelaşi timp să se debaraseze de povestea aia şi să înfrunte supunerea la care o limitează tristeţea, ca şi cum ar fi vrut să se împotrivească stării de rău ce o asaltează şi să cheme înapoi posibilitatea dragostei. Unul, două, trei ţârâituri, şi apoi

vocea tipului care roagă în trei limbi să i se lase un mesaj, te iubesc, şi închide, revigorată în mod curios, uşurată de o greutate: brusc, are din nou toată viaţa în faţă, îşi spune că mereu plânge când e obosită şi că duce lipsă de magneziu.

Lou. Nu o sunaseră pe Lou, nu încercaseră să-i vorbească, nu se gândiseră la ea, decât pentru a cere ca prenumele ei să fie

rostit la urechea fratelui său în clipa când i se va opri inima. La Lou însă, o fetiţă de şapte ani, la spaima de a- şi fi văzut mama plecând de urgenţă la spital, la aşteptarea, la singurătatea ei, la toate astea nu se gândiseră, şi oricât s-ar fi confruntat cu încărcătura de ciclon a morţii, prinşi în dramă, nu îşi găsesc nici o scuză şi sunt răscoliţi descoperind numărul

vecinilor pe telefonul lui Marianne, însoţit de notificarea unui mesaj vocal pe care nu au puterea să îl asculte, iar acum Marianne apasă pe acceleraţie, murmurând cu faţa în parbriz, ajungem, venim acasă.

Clopotele sună în vârful bisericii Saint-Vincent, iar cerul a luat înfaţişarea zdrenţuită a unei făclii ce stă să se stingă. E şase şi douăzeci când urcă pe

virajele de pe coasta din Ingouville şi năvălesc în parcarea subterană a imobilului, s-au întors, în seara asta stăm împreună, spusese Marianne oprind motorul - însă ar fi avut măcar forţa să se despartă în noaptea aceea, Marianne rămânând acolo cu Lou, Sean întorcându-se în apartamentul cu două camere închiriat pe fugă în noiembrie anul trecut, în Dollemard? Marianne

se chinuie să bage cheia
în broască, nu reuşeşte
să pună în funcţiune
mecanismul, clinchetul
metalic se prelungeşte
în gaură în timp ce Sean
bate pasul pe loc în
spatele ei, şi când uşa
se deschide până la
urmă, îşi pierd echilibrul
şi cad înăuntru. Nu
aprind nici o lumină ci
se prăbuşesc unul lângă
altul pe canapeaua
găsită pe marginea unui
drum de ţară într-o zi
ploioasă, ambalată ca o

bomboană într-o prelată transparentă, iar în jurul lor pereţii se preschimbă în hârtie sugativă acum, absorb cafeaua de culoarea ruginii ce marchează sfârşitul zilei: cele câteva tablouri fac să apară alte figuri, alte forme, mobilele cresc, motivele de pe covor se şterg, încăperea e ca o foaie de hârtie fotografică uitată într-o cuvă cu lichid developator, iar această metamorfoză - această

împotmolire treptată, înnegrirea a ceea ce îi înconjoară - îi hipnotizează pe măsură ce lumea din jurul lor se goleşte; senzaţia de suferinţă fizică pe care o încearcă nu e de-ajuns pentru a-i ancora în realitate, e un coşmar, o să ne trezim în cele la urmă, îşi spune Marianne fixând tavanul - şi de altfel dacă Simon s-ar întoarce acasă, acolo, acum, dacă ar face la rândul său

broasca să scoată un clinchet şi apoi ar pătrunde în apartament trântind uşa înapoia lui, cu gestul necioplit şi zgomotos ce îi caracteriza întotdeauna intrările, declanşând numaidecât strigătul mamei sale, Simon nu mai trânti uşa aia!, dacă şi-ar face apariţia în clipa asta, cu surful la subraţ scârţâind în husă, cu părul ud, cu mâinile şi faţa învineţite de frig, istovit de mare,

Marianne ar fi prima care să creadă, s-ar ridica, s-ar îndrepta spre el pentru a-i propune ouă cu boia, paste, ceva cald şi fortifiant, da, nu ar vedea nicidecum o fantomă, ci întoarcerea copilului său.

Mâna lui Marianne se mişcă pentru a o atinge pe cea a lui Sean, sau braţul său, coapsa, orice loc de pe corpul lui pe care îl poate atinge, dar mâna se mişcă în gol, fiindcă Sean tocmai s-a

ridicat, şi-a scos geaca parka, mă duc jos după Lou. A păşit în direcţia uşii dar sună, deschide, Marianne scoate un ţipăt, e cea mică.

E agitată, intră în apartament alergând, şi-a luat un tricou lung pestriţ peste haine, şi-a înnodat un fular în păr, iar cineva trebuie să-i fi prins la spate două aripi de fluture din tul irizat cu ajutorul unei panglici de start - şi ea are părul negru, drept, pielea

mată, iar ochii de culoare amestecată, uşor migdalaţi - se opreşte brusc înaintea tatălui său, mirându-se să îl vadă în pulover în apartament, te-ai întors? În spatele ei, vecina rămâne pe palier însă îşi vâră capul în apartament - gestică de girafa -, chipul său e o întrebare sub cerul deschis: Sean, v-aţi întors? Tocmai am ajuns - îşi încheie fraza, nu are chef să vorbească.

înaintea lui, Lou ţopăie cotrobăind în rucsac, îi întinde până la urmă o foaie de hârtie albă, am făcut un desen pentru Simon, înaintează în camera de zi, şi zărindu-şi mama răsturnată pe canapea, întreabă brusc: unde-i Simon?, tot la spital? Fără să mai aştepte răspuns, face stânga-mprejur, se năpusteşte pe coridor, cu aripile vibrând şi paşii ca nişte lovituri de ciocan, se aude cum

deschide o uşă, îşi
cheamă fratele, apoi se
trântesc alte uşi, acelaşi
prenume revine, copilul
apare astfel din nou în
antreu, înaintea celor
doi părinţi ridicaţi în
picioare, descompuşi,
care aşteaptă fără să
poată vorbi, fără să
poată articula altceva
decât, încet, Lou, în timp
ce vecina, albă ca varul,
se dă înapoi în casa
scării, face semn cu
arătătorul că înţelege,

nu vrea să deranjeze, închide uşa.

Copila stă în faţa părinţilor săi în timp ce ziua scade la vest, cufundând puţin câte puţin oraşul în beznă, iar acum nu mai sunt decât nişte siluete. Marianne şi Sean se apropie, cea mică nu se clinteşte, rămâne tăcută cu ochii devorând bezna - are o strălucire ca de caolin în pupile -, Sean o ridică, apoi Marianne îi înlănţuie - trei corpuri

amestecate cu
pleoapele închise ca în
monumentele dedicate
memoriei naufragiaţilor
înălţate în porturile din
sudul Irlandei -, apoi se
întorc pe canapea, se
mută pe diagonală fără
să se dezlipească, o
triadă romană ce se
apără de lumea
exterioară, acolo se
ghemuiesc în răsuflarea
şi în mirosul pielii lor -
cea mică miroase a
brioşe şi a Haribo - şi e
prima oară când îşi

recapătă suflul de la
aflarea catastrofei,
prima oară când îşi fac
un cuib de reculegere în
mijlocul deprimării, şi e
destul să te apropii,
destul să fii delicat şi
tăcut, le vei putea auzi
inimile pompând
împreună viaţa rămasă,
bătând, impetuoase, ca
şi cum pe valve sau
lângă clapete ar fi fost
plasaţi nişte senzori, ce
ar emite unde
infrasonore, unde ce s-
ar răspândi în spaţiu, s-

ar năpusti prin materie,
sigure, precise, unind
Japonia, marea Seto, o
insulă, o plajă sălbatică
şi coliba de lemn unde
sunt arhivate bătăile
inimilor omeneşti,
amprentele cardiace
colectate din lumea
toată, depuse ori
înregistrate acolo de
către cei care vor fi
făcut întreaga călătorie,
şi în timp ce inimile lui
Marianne şi Sean
marchează un ritm
comun, a micuţei bate

toba, până când se ridică subit, cu pielea frunţii îmbrobonată de sudoare: de ce stăm pe întuneric? Aidoma unei pisici, se strecoară din strânsoarea părinţilor, face turul încăperii pentru a aprinde toate lămpile, una câte una, apoi se întoarce spre părinţi şi spune: mi-e foame.

Notificările se înmulţesc, semnalând mesaje ce vin de-a valma în căsuţele vocale

- acum trebuie să se gândească să vorbească, să anunţe, o altă încercare se profilează. Marianne iese pe balcon - şi-a lăsat paltonul pe ea -, aprinde o ţigară, se pregăteşte să sune înapoi pentru a afla veşti despre Chris şi Johan, descoperă un bip de la Juliette, dintr-odată nu mai ştie ce să facă, frică să vorbească şi frică să audă, frică să nu i se pună un nod în gât,

fiindcă Juliette era specială - Simon i-o prezentase în silă în decembrie anul trecut, într-o miercuri, se aflau în bucătărie când ea se întorsese la o oră neobişnuită, nici nu spusese „mama" ci „Juliette, Marianne", îngăimând imediat plecăm, avem chestii de făcut, în timp ce Marianne lega deja conversaţia cu fata, eşti la acelaşi liceu cu Simon deci?, uluită să

descopere cum arată
fata care umplea inima
fiului său, iar aceasta
era dintr-un soi destul
de original pentru ca ea
să se mire, nu semăna
cu nimeni, cel puţin nu
cu o *groupie* de pe plajă
firavă cum era, fără sâni
şi cu o mutrişoară
ciudată, nişte ochi ce îi
înghiţeau faţa, urechi
străpunse de numeroase
găuri, strungăreaţă şi
părul de un blond
spălăcit tăiat ca Jean
Seberg în *Cu sufletul la*

gură; în acea primă zi, purta nişte blugi slim reiaţi roz pal peste nişte tenişi înalţi verde gazon, un twin-set jacard sub o geacă impermeabilă roşie; Simon aşteptase nervos cât i-a răspuns lui Marianne, apoi o trăsese spre uşă luând-o de cot, iar mai târziu începuse să-i menţioneze prenumele ici şi colo, să-i facă loc în rarele discuţii la care consimţea, împrejurări ce au sfârşit prin a

rivaliza cu cele când vorbea despre colegi şi locuri de surfing în Pacific; se schimbă, se gândise Marianne, deoarece Simon lăsa McDonald's-ul pentru un pub irlandez ce mirosea a câine ud, citea romane japoneze, mergea să strângă lemne purtate pe plajă şi învăţa uneori împreună cu ea, la chimie, la fizică, la biologie, materii la care el excela, ea nu, iar într-o seară Marianne l-a

auzit descriindu-i formarea unui val: uite (probabil desena o schemă), hula se deplasează spre ţărm, se încordează pe măsură ce adâncimea apei scade, asta se numeşte zona de creştere, acolo se curbează valurile, câteodată e foarte brutal, pe urmă hula atinge zona de rostogolire, ce poate acoperi o sută de metri dacă fundul locului e

stâncos, sunt aşa-numitele *point break*, după care valurile se sparg în zona de surfing internă dar continuă să se ducă spre ţărm, e clar? (încuviinţase probabil, dând din mica ei bărbie), şi la capătul călătoriei, dacă eşti într-adevăr norocos, există o fată care se află acolo, pe plajă, o fată bine, în geacă impermeabilă roşie; îşi vorbeau târziu în noapte în timp ce restul casei dormea, şi

poate chiar atunci îşi şopteau te iubesc, neştiind ce îşi spuneau ci doar că şi-o spuneau unul altuia, asta era esenţialul - fiindcă Juliette era inima lui Simon.

Marianne stă pe balcon, cu degetele pecetluite de frig pe balustrada metalică. De pe acest promontoriu, domină cu privirea oraşul, estuarul, marea. Lampadare cu globuri în formă de cochilie

electrificate cu becuri
portocalii scot în
evidenţă marile axe,
portul şi litoralul, flăcări
reci creând pe cer
aureole prăfoase de un
gri Payne, luminile
semnalând intrarea în
port de la capătul marii
jetele, în timp ce dincolo
de buza mării e
întuneric astă-seară, nici
o singură navă în radă,
nici o licărire ci o masă
lentă, pulsatilă, bezna.
Ce se va întâmpla cu
dragostea lui Juliette

odată ce inima lui Simon va reîncepe să bată într-un corp necunoscut, ce se va întâmpla cu tot ceea ce umplea inima aceea, cu sentimentele depuse încet în straturi din prima zi sau difuzate ici-colo într- un elan de entuziasm ori într-un acces de furie, cu prieteniile şi antipatiile, invidiile, înfocarea, înclinaţiile grave şi tandre? Ce se va întâmpla cu salvele electrice care îi săpau

atât de puternic în inimă
când se apropia valul?
Ce se va întâmpla cu
inima aceea năvalnică,
plină, prea plină, inima
aceea *full?* Marianne se
uită în curte, vede pinii
nemişcaţi, desişurile
retrase, maşinile
parcate sub felinare,
ferestrele locuinţelor de
vizavi răspândindu-şi în
întuneric lumina caldă,
luciri roşietice de
camere de zi şi galbene
de bucătărie - topaz,
şofran, acacia şi

galbenul acela de Napoli
încă şi mai strălucitor
înapoia geamurilor
aburite -, şi dreptunghiul
verde al peluzei unui
stadion, fluorescent,
urmează masa de
duminică seara, o masă
diferită, autoservire şi
platou în faţa
televizorului, frigănele,
clătite, ouă moi, un
ritual ce însemna că în
seara aceea nu găteşte
nimic, pe urmă iată că
lâncezeau în faţa unui
meci de fotbal şi atât,

ori a unui film la care se uitau împreună, iar profilul lui Simon se decupa limpede lângă lampă. Se întoarce, Sean e acolo, privind-o, cu fruntea lipită de geam, în timp ce Lou, pe canapea, a adormit.

încă un apel, încă un telefon ce tremură pe o masă şi o mână care-l apucă - aceasta poartă un inel de aur, un inel lat şi mat, cu nervuri în spirală -, încă o voce urmând bâzâitului

vibratil - aceasta e întretăiată, se înţelege bine de ce, pe ecranul mobilului a apărut „Harfang chir." - alo? Şi încă un anunţ - se poate citi pe chipul femeii care ascultă, emoţia se strecoară sub piele, pe urmă trăsăturile se contractă din nou, trase.

- Avem o inimă. O inimă compatibilă. O echipă pleacă imediat să preleve. Haideţi acum. Transplantul va avea loc la noapte. Veţi

intra în operaţie în jur de miezul nopţii.

închide, nu are aer. Se întoarce spre unica fereastră din încăpere şi se ridică să meargă s-o deschidă sprijinindu-se cu amândouă mâinile de masa biroului pentru a se ridica, urmează trei paşi istovitori, şi mai ales efortul pe care trebuie să-l depună pentru a întoarce mânerul. Iarna se îngrămădeşte în cadru - un panou compact,

translucid şi îngheţat.
Cristalizează zgomotele
străzii care răsună,
izolate, precum
freamătul serii într-un
oraş de provincie,
neutralizează scârţâitul
metroului aerian
frânând la intrarea în
staţia Chevaleret,
anihilează mirosurile şi îi
acoperă faţa cu o
peliculă de gheaţă,
femeia tresare, îşi
îndreaptă încet ochii în
cealaltă parte a
bulevardului Vincent-

Auriol, drept înainte, ajungând la ferestrele clădirii ce adăposteşte secţia de cardiologie a spitalului Pitie-Salpetriere, unde cu trei zile înainte se dusese pentru nişte examene ce arătaseră că starea inimii sale se deteriorase mult, îndreptăţindu-l pe cardiolog să facă o solicitare la Agenţia de biomedicină pentru a o înscrie cu prioritate pe lista primitorilor. Se

gândeşte la ceea ce
tocmai trăieşte, acolo, în
secunda aceea; îşi
spune: sunt salvată, o
să trăiesc; îşi spune:
undeva cineva a murit
brusc; îşi spune: acum,
la noapte; resimte
evenimentul veştii; ar
vrea ca niciodată
strălucirea acestui
prezent să nu se
îndepărteze într-o
reprezentare, să
găsească o formă de
persistenţă; îşi spune:
sunt muritoare.

Inspiră îndelung aerul rece al iernii, cu ochii închişi: planeta albăstrie se mişcă în derivă într-o cută a cosmosului, suspendată în tăcere într-o materie gazoasă, pădurea e presărată cu breşe rectilinii luminoase, furnicile roşii mişună la rădăcina copacilor într-o peltea vâscoasă, grădina se dilată - muşchi şi pietre, iarbă după ploaie, rămurişuri greoaie, spini de palmier -, oraşul e ca

o oală sub presiune, copiii deschid ochii în beznă în paturi suprapuse; îşi închipuie inima ei, bucata de carne roşie întunecată, supurândă, fibroasă, intubată din toate părţile, organul acela atins de necroză, organul acela care o lasă. închide înapoi fereastra. Trebuie să se pregătească.

De aproape un an locuieşte Claire Mejan în apartamentul acesta cu

două camere închiriat
fără să fi aruncat o
privire măcar,
menţiunile Pitie-
Salpetriere şi etajul întâi
fiind suficiente pentru a-
i semna pe loc un cec cu
o sumă exorbitantă
tipului de la agenţie - e
murdar, mic şi
întunecat, cornişa
balconului de la etajul
doi umbrindu-i fereastra
ca viziera unei căşti.
însă nu are de ales. Asta
înseamnă să fii bolnav,
îşi spune ea, să nu ai de

ales - inima nu îi mai dă de ales.

E o miocardită. A aflat în urmă cu trei ani, la o consultaţie de cardiologie la Pitie-Salpetriere. Cu opt zile înainte, avea încă o gripă şi aţâţa focul din vatra ce trosnea, cu o pătură pe umeri, în timp ce la fereastră, în grădină, gura-leului şi degeţelul-roşu erau culcate de vânt. Se dusese la un doctor în Fon- tainebleau,

invocând febră, dureri
musculare şi extenuare,
dar omisese să îi spună
despre palpitaţiile
trecătoare, despre
durerea în piept, despre
tăierea respiraţiei,
resimţită la efort,
confundând semnele
astea cu oboseala, cu
iarna, lipsa de lumină,
un fel de epuizare
generală. Ieşise din
consultaţie cu un
tratament antigripal în
mână, ar fi trebuit să
stea în casă şi să lucreze

din pat. Câteva zile mai târziu, când s-a târât la Paris să-şi vadă mama, intră în stare de şoc: debitul sangvin îi scade vertiginos, pielea îi devine palidă, rece şi umedă. Este transportată la urgenţe cu sirenele vuind - un clişeu de serial american -, e reanimată, apoi încep primele investigaţii. Analizele de sânge confirmă imediat existenţa unei inflamaţii, apoi este cercetată

inima. Apoi, examenele se succed: electrocardiograma detectează o anomalie electrică, radiografia scoate la iveală o inimă uşor dilatată, ecografia stabileşte insuficienţa cardiacă într-un sfârşit. Claire rămâne în spital, este transferată la cardiologie, unde examenele se confirmă. Coronarografia e normală, ceea ce înlătură ipoteza unui infarct, astfel încât se

decide efectuarea unei biopsii a inimii: Claire este împunsă în interiorul muşchiului cardiac pe cale jugulară. Câteva ore mai târziu, rezultatul examenului consemnează unsprezece silabe ostile: inflamaţie a miocardului.

Tratamentul se desfaşoară pe două fronturi: insuficienţa cardiacă - inima oboseşte, nu mai pompează într-un mod eficient - şi tulburările

de ritm. Lui Claire i se prescrie repaus obligatoriu, zero efort psihic, administrarea de antiaritmice şi betablocante, i se implantează în plus un defibrilator pentru a preveni o moarte subită. În acelaşi timp este tratată infecţia virală prescriind imunosupresoare şi antiinflamatoare tari. Insă boala persistă sub forma sa cea mai gravă, se răspândeşte în

ţesutul muscular, inima se destinde tot mai mult, şi fiecare secundă amână un risc mortal. Distrugerea organului e socotită ireversibilă: trebuie un transplant. O grefa. Ca altă inimă umană să fie implantată în şi la locul alei sale - gesturile medicului, şi în acest caz, mimează actul chirurgical. Pe termen lung, este singura soluţie pentru ea.

în aceeaşi seară, se întoarce acasă, cel mai mic dintre fii a venit la spital să o vadă, el o conduce pe drumul de întoarcere. O să accepţi, nu? îi şopteşte blând. Ea aprobă mecanic - e înmărmurită. Ajunsă în casa ei de la marginea pădurii, casa din poveşti unde trăieşte singură acum, copiii crescând, urcă să se culce în camera ei, pe spate, cu ochii în tavan: frica o ţintuieşte de pat,

iradiind zilele viitoare fără să lase loc nici unei posibile portiţe de scăpare - frica de moarte şi frica de durere, frica de operaţie, cea de tratamentele postoperatorii, frica de respingere şi că totul o va lua de la capăt, frica de intruziunea unui corp străin într-al său, şi de a deveni o himeră, de a nu mai fi ea însăşi.

Trebuie să se mute - îşi ia un risc trăind în satul acela situat la

şaptezeci şi cinci de kilometri de Paris, departe de marile axe.

Claire detestă numaidecât noul apartament. Supraîncălzit iarnă-vară, cu luminile aprinse ziua-n amiaza mare, zgomot. Ultim sas înaintea blocului operator, îl priveşte mai mult ca pe anticamera morţii, gândindu-se că va crăpa înăuntru fără să fi putut ieşi, fiindcă deşi nu e imobilizată la pat, e

captivă acolo, orice evadare cerând un efort supraomenesc, fiecare treaptă de scară venind cu o durere anume, fiecare mişcare provocând senzaţia că inima i se disociază de restul corpului, se desprinde din cutia toracică, se prăbuşeşte în bucăţi disparate, dislocare ce face din ea creatura aceea şovăitoare, şchiopătândă, pe cale să se frângă. Astfel încât zi

de zi spaţiul se strânge
în jurul ei, îi limitează
gesturile, îi reduce
mişcările, o îngustare
totală ca şi când capul
său ar fi prins într-o
plasă de plastic, un
ciorap, ceva fibros ce îi
înăbuşă respiraţia şi îi
otrăveşte viaţa. Devine
mohorâtă. Fiului celui
mai tânăr care vine să o
vadă într-o seară îi
spune că o tulbură să
aştepte primirea inimii
unui mort, e o situaţie

ciudată, ştii şi mă oboseşte.

La început, respinge ideea de a se instala cu adevărat, n-are decât să moară sau să supravieţuiască, n-o să stea, era ceva provizoriu - făcea însă pe viteaza. Primele săptămâni petrecute în apartament îi modifică raportul cu timpul. Nu că timpul şi-ar fi schimbat viteza, încetinit de paralizie, de neliniştea amânării sau de tot ce se pune

stavilă, nici că
stagnează aşa cum
stagnează sângele în
plămânii lui Claire, nu,
se dezagregă într-o
continuitate anostă.
Curând, alternanţa zilei
cu noaptea nu se mai
vede marcată -
penumbra continuă a
locului contribuie la
acest lucru -, şi nu mai
face decât să doarmă,
sub pretextul că
metabolizează şocul
acelei mutări forţate.
Cei doi fii mai mari fac

încetul cu încetul
duminica zi de vizită,
ceea ce o întristează
fără să ştie exact de ce.
Îi reproşează câteodată
lipsa de entuziasm - eşti
vizavi de Pitié, totuşi,
mai bine nu se poate, îi
spun ei fără să râdă. Cel
mic în schimb aterizează
oricând şi o ţine în braţe
îndelung - o depăşeşte
cu un cap.
    Iarnă sinistră,
primăvară crudă - nu
vede reînverzirea
pădurii, culorile ce

strălucesc din nou,
intense, şi îi lipseşte
vegetaţia aceea
măruntă, cassia şi
ferigile, lumina ce taie
spaţiul în raze verticale,
multitudinea de
zgomote, degeţeii
presăraţi în penumbră în
spatele arbuştilor pe
poteci secrete -, vară
exasperantă. Se stinge -
îţi trebuie un program,
mese la ore fixe, un
ritual zilnic, îi repetă
întruna cei care trec să o
vadă şi o găsesc

abătută, cu gândurile aiurea, nesigură şi pe scurt deprimantă, frumuseţea de blondă cu ochi negri alterându-se, roasă de anxietate şi de lipsa lumii de-afară -, are părul şters, ochii îi sunt sticloşi, îi miroase gura şi stă în haine lejere. Cei doi fii mai mari caută pe cineva care să se poată ocupa de ea, un ajutor la domiciliu care să vină pentru menaj, cumpărături,

monitorizarea tratamentului. Aflând de manevra asta, se pune pe picioare, furioasă, îi refuză adică puţinul de libertate rămas? Ingaimă ceva de genul locuinţă supravegheată, albă la faţă şi plină de amărăciune, nu mai suportă punctul de vedere al sănătăţii asupra bolii.

Primeşte un prim apel în seara de 15 august, geamul e deschis, e opt seara, te

sufoci înăuntru - de la
Pitié, avem o inimă, la
noapte, acum, mereu
acelaşi refren; nu e
pregătită, îşi lasă
furculiţa în farfuria
neatinsă, îşi priveşte
familia strânsă în jurul
ei, reunită cu prilejul
zilei sale de naştere,
cincizeci de ani trebuie
sărbătoriţi, şi-au îndoit
coatele de-a lungul
corpurilor ca nişte aripi
de pasăre, mama ei, cei
trei copii, tânăra care
trăieşte cu cel mare şi

primul lor copil, toţi
înlemniţi mai puţin
copilul cu ochi de jăratic,
mă duc, trebuie să mă
duc, scaunele se dau în
lături, paharele cu
şampanie trepidează,
împroaşcă şi se varsă, e
închisă o valiză cu apă
de gură şi un
pulverizator, scările sunt
coborâte cu acea
lentoare precipitată ce îi
face să se împiedice şi
să înjure - uitat
sorbeturile în bucătărie,
uitat cârdul de sănătate,

uitat telefonul -, apoi
şoseaua prăfuită, cerul
instabil, oamenii
atârnaţi de ferestre, un
tip la bustul gol
plimbându-şi câinele,
băieţelul fugind pe
trotuar, prins de mamă,
turiştii consultându-şi
harta la ieşirea
metroului şi în cele din
urmă spitalul plin de
luminiţe, primirea,
camera curată unde
încă aşteaptă, aşezată
pe marginea patului pe
care nu îl va desface,

fiindcă într-un final pe coridor e agitaţie, se aude tropăit de paşi pe paviment şi Harfang apare, e acolo în faţa ei, palid şi uscat, cu cearcăne roşii la ochi: până la urmă am refuzat grefonul.

Il ascultă detaliindu-şi decizia, fără să lase nimic la vedere - inima nu e grozavă, e mică şi slab vascularizată, un risc inutil, mai trebuie aşteptat. Harfang o crede sub şocul

dezamăgirii, doborâtă
de falsa bucurie, dar ea
e buimacă, prostită,
curând nu mai are decât
o idee în cap, să iasă de-
acolo, picioarele îi
atârnă în gol, fesele îi
alunecă pe nesimţite
înspre marginea
aşternutului, aterizează
încet pe podea, apoi se
ridică, plec. Afară, fiii iau
la şuturi tufişurile ce îşi
vântură numaidecât
praful fierbinte, mama ei
izbucneşte în lacrimi în
braţele celui mai tânăr,

partenera celui mai mare continuă să îl urmărească pe băieţelul care nu vrea să doarmă, şi totul se tulbură. Grupul pleacă înapoi în sens invers, deja fără poftă, imposibil să mai reia masa de unde o lăsaseră, să bea însă da, o şampanie roze în cupe sfârâitoare şi Claire sfârşind prin a întinde zâmbitoare paharul plin deasupra mesei, strălucind acum, sus inimile! Nu eşti

amuzantă, să ştii, murmură fiul cel mic.

Pe urmă, timpul îşi schimbă natura, îşi reia forma. Sau mai degrabă ia exact forma aşteptării: se adânceşte şi se întinde. De acum orele nu mai au alt folos decât să fie disponibile, pentru ca evenimentul grefei să se poată ivi, o inimă poate apărea în orice moment, trebuie să fiu în viaţă, trebuie să rămân pregătită. Minutele devin suple,

secundele flexibile şi
într-un final se face
toamnă, iar Claire se
hotărăşte să îşi aducă în
cei treizeci de metri
pătraţi cărţile şi lămpile,
băiatul cel mic îi
instalează wi-fi-ul, îşi
cumpără un fotoliu
reglabil, o masă de
lemn, adună câteva
obiecte: ar vrea să reia
traducerea.

La Londra, editorul
său îi salută întoarcerea,
îi trimite prima culegere
a lui Charlotte Bronte,

poeme publicate
împreună cu surorile ei
sub pseudonime
masculine: Currer, Ellis
şi Acton Bell. Toamna se
scurge într-o casă de
ţară geroasă bătută de
vânturi unde trei surori
şi un frate scriu şi citesc
împreună la lumina
lumânărilor, intră în
comuniune prin
intermediul cărţilor,
genii înfrigurate,
exaltate, torturate, care
inventează lumi, străbat
landa, beau litri de ceai

şi fumează opiu. Intensitatea lor o cucereşte pe Claire, care se întremează. Fiecare zi lucrată vine cu partea sa de încercări, lasă câteva pagini şi săptămânile trec, un ritm de lucru se instaurează, ca şi cum ar fi fost vorba să sincronizeze aşteptarea - ce se confirmă, starea inimii degradându-se - peste o temporalitate diferită, cea a poemelor de tradus. Are uneori senzaţia că înlocuieşte

contracţiile greoaie ale organului bolnav cu un du-te-vino fluid, cel care se îndeplineşte între franceza din naştere şi engleza pe care a învăţat-o, şi că mişcarea aceasta rotativă sapă în ea o adâncitură în formă de leagăn, o cavitate nouă - a fost nevoie să înveţe o altă limbă pentru a o cunoaşte pe a sa, prin urmare se întreba dacă altă inimă i-ar permite să se cunoască mai bine: îţi

fac loc, inima mea,
creez spaţiu pentru tine.
în noaptea de
Crăciun, un bărbat
reapare în peisaj,
lăsându-i pe pat un braţ
de degeţei purpurii. îl
ştie din copilărie, au
crescut împreună -
iubiţi, prieteni, frate şi
soră, complici, sunt
aproape tot ce pot fi un
bărbat şi o femeie unul
pentru altul.
Claire zâmbeşte,
surprizele sunt riscante,
sunt cardiacă ştii. într-

adevăr, trebuie să se aşeze şi să îşi vină în fire până ce el îşi scoate paltonul. Florile sunt de acasă de la ea, simte. Sunt toxice, ştii? spune ea arătându-le cu degetul. De felul celor pe care le interzicem copiilor să le atingă, să le miroasă, să le culeagă, să le guste - îşi aminteşte de degetele ei pudrate fucsia pe care şi le admira, fascinată, singură pe drum, şi de cuvântul „otravă" ce se

umfla deasupra capului
său de copil când le
ducea la gură. Bărbatul
desprinde încet o petală
pe care şi-o pune în
podul palmei: uite,
priveşte. Petala are o
culoare atât de vie încât
ai zice că e artificială, un
mulaj de plastic, îi
tremură în palmă şi se
acoperă de zbârcituri
microscopice în timp ce
el îi spune: digitalina
conţinută de flori
încetineşte şi
regularizează mişcările

inimii, întăreşte contracţia cardiacă, e o moleculă bună pentru tine.

în noaptea aceea, adoarme cu florile. Cu precauţie, bărbatul o dezbracă, desface una câte una petalele apoi le aşază pe pielea ei ca pe solzii unui peşte, puzzle vegetal formând o haină de ceremonie pe care se îngrijeşte să o desăvârşească, şoptind din când în când, nu te mişca te rog, în timp ce

ea se cufundase de mult
într-un deliciu cataleptic,
împodobită şi îngrijită ca
o regină. La trezire, era
încă noapte însă copiii
deja nu mai aveau
astâmpăr în
apartamentul de
deasupra, scoteau
strigăte, tropăiau pe
podea, fugeau să sfâşie
ambalajele cadourilor
apărute noaptea sub un
pom de Crăciun
ectoplasmic. Prietenul ei
plecase. Şi-a scuturat
petalele de pe corp şi şi-

a făcut o salată pe care a asezonat-o cu ulei de trufe şi oţet balsamic.

Un tricou, nişte chiloţi, două cămăşi de noapte, o pereche de papuci, cosmetice, laptopul, telefonul, încărcătoarele. Dosarul medical - imprimatele administrative, ultimele examene şi marile plicuri rigide ce conţin radiografiile, scanările, RMN-urile. Îi place să fie singură când îşi face bagajul, să coboare

etajul cu paşi precauţi,
să nu se grăbească
afară. Traversează
bulevardul în diagonală,
căutând să atragă
privirea şoferilor care
frânează în faţa ei,
ascultă şinele fierbinţi
vibrându-i deasupra
capului, i-ar plăcea să
dea de un animal, un
tigru ar fi ideal, ori o
cucuvea speriată, cu
discul facial în formă de
inimă, dar un câine
vagabond ar fi mai mult
decât bun, sau nişte

albine pur şi simplu minunate. E îngrozită ca niciodată, e anesteziată de groază. Ar trebui în orice caz să sune îşi spune intrând pe teritoriul spitalului, caută pe telefon numerele fiilor săi, le trimite un mesaj - acum, la noapte -, îşi sună mama care deja va fi dormind, şi la final pe prietenul cu degeţeii de la celălalt capăt al lumii, semnale ce sunt emanaţii ale clipei

prezente şi se
prelungesc multă vreme
în materia timpului, se
întoarce încă o dată, îşi
îndreaptă privirea spre
fereastra
apartamentului, şi brusc
toate orele pe care le-a
petrecut aşteptând în
spatele acelui perete de
sticlă se concentrează
într-o scânteie de timp şi
îi converg în occiput
exact în clipa când trece
de grilajul spitalului, un
bobârnac fulgerător ce o
proiectează în incintă,

pe banda asfaltată ce se întinde de-a lungul clădirilor, apoi un viraj la stânga, intră în Institutul de cardiologie, un hol, două lifturi - înlătură gândul de a-l alege pe cel care să-i poarte noroc -, etajul trei şi coridorul luminat ca o staţie spaţială, postul de lucru despărţit de sticlă şi Harfang în picioare, cu halatul curat şi încheiat, cu şuviţa albă dată în spatele frunţii: vă aşteptam.

Margherita se izbeşte de peretele garsonierei, apoi, odată eşuată pe podea, zugrăveşte deasupra televizorului un asfinţit de soare napolitan. Tânăra îşi evaluează aruncarea cu un ochi satisfacut apoi se întoarce spre teancul de cutii albe pus pe barul din bucătăria americană, deschide încet o a doua cutie perfect pătrată, îşi trece discul fierbinte al diavolei în palmă, apoi

se aşază în faţa peretelui, cu braţul îndoit, cu mâna ridicată şi, printr-o extensie rapidă a braţului, lansează un alt proiectil între cele două ferestre ale încăperii, o nouă urmă, feliile de chorizo desenând pe zid o constelaţie bizară. În timp ce se pregăteşte să desfacă a treia cutie, o quatro formaggi puhavă, bizuindu-se pe amestecul gălbui de brânzeturi topite ca pe o

posibilă pastă adezivă,
un bărbat iese din baie,
lucios, se opreşte în
pragul încăperii mirosind
o ameninţare şi, văzând-
o pe tânără armând un
al treilea gest de
propulsie în direcţia lui,
se rostogoleşte pe
podea, un reflex pur,
apoi cu burta la pământ
se răsuceşte
numaidecât pe spate ca
s-o observe pe tânără
de jos în sus, ea
zâmbeşte, îşi întoarce
faţa de la el, scanează

din ochi locuinţa şi, având grijă să ţintească o nouă zonă de primire, azvârle pizza în uşa de la intrare. După care, păşeşte peste tânărul rămas tablou şi merge să se spele pe mâini în spatele barului. Tipul se ridică şi el, verifică absenţa petelor de pe haine apoi constată pagubele învârtindu-se în jurul său, un tur circular ce ajunge înapoi la tânăra postată înaintea chiuvetei.

Aceasta bea un pahar cu apă, umerii sidefii i se ivesc dintr-un maiou în culorile Squadrei Azzura al cărui decolteu rotunjit lasă să se ghicească mici sâni liberi şi uşori, picioarele imense prelungesc nişte pantalonaşi crestaţi din stofa albastră satinată, o peliculă fină de transpiraţie i se prelinge deasupra gurii, e frumoasă ca o zi însorită cu maxilarele pulsându-i sub pielea fălcii - furia -,

şi nici nu se uită la el în
timp ce îşi încrucişează
şi descrucişează de jos
în sus braţele lungi de o
frumuseţe antică pentru
a-şi scoate tricoul fără
mâneci, de-acum inutil,
dezgolind un bust
splendid pe care îl
compun diferite cercuri -
sâni, areole,
mameloane, sfârcuri,
pântec, buric, dublu
început al globilor fesieri
-, pe care îl modelează
diferite triunghiuri
îndreptate în jos -

isoscelul sternului,
convexitatea pubisului şi
concavitatea mijlocului
-, pe care îl brăzdează
diferite linii - mediana
dorsală ce subliniază
diviziunea corpului în
două jumătăţi identice,
crestătură ce evocă în
femeie nervura frunzei
şi axa de simetrie a
fluturelui -, totul punctat
de un mic romb în
proeminenţa sternală -
iadeşul întunecat -, cu
alte cuvinte o adunare
de forme perfecte al

căror echilibru în
proporţii şi a căror
îmbinare ideală le
admiră, ochiul său
profesionist preţuind
mai mult ca orice
explorarea anatomică a
corpului uman, şi cu
deosebire a aceluia,
delectându-se cu
auscultarea lui,
decelând cu pasiune cea
mai mică dizarmonie în
eşafodaj, cel mai mic
defect, cel mai
neînsemnat decalaj, un
viraj de scolioză

deasupra lombarelor,
aluniţa sporulantă,
acolo, sub axilă,
bătăturile dintre degete
în locul unde piciorul se
comprimă la vârful
balerinilor, şi uşorul
strabism, cochetărie în
ochi pronunţată când nu
doarme destul, şi de
unde i se trage aerul
împrăştiat, aerul de fată
pe fugă ce îi place aşa
de mult la ea.
    Trage pe ea un
pulover cu guler rulat,
îşi scoate şortul pentru

a-şi strecura nişte blugi mulaţi, e sfârşitul spectacolului într-un fel, apoi încalţă nişte ghete cu tocuri ascuţite şi se îndreaptă spre uşa de la intrare de pe care picură grăsimea, o deschide şi o trânteşte în urma ei fără să se întoarcă înspre bărbatul aflat în picioare în mijlocul apartamentului mânjit, care o priveşte plecând, uşurat.

Pleci în prelevare la spitalul din Le Havre. O

inimă, acum. Când a auzit fraza din gura lui Harfang, enunţată aşa cum şi-o închipuise de luni bune, scurtă şi seacă, Virgilio Breva a fost cât pe ce să se înece, bucuria şi dezamăgirea formând în gâtul său un nod amar. Evident că era consemnat la domiciliu şi, deşi misiunea îl incita, vestea, e adevărat, nu putea pica mai rău - întâlnire rarisimă a două

evenimente de neratat: un meci Franţa- Italia + o Rose cu chef la domiciliu. În orice caz, s-a întrebat multă vreme de ce Harfang îşi dăduse osteneala să îl sune în persoană, detectând în asta o intenţie perversă ce urmăreşte să îl umilească într-o seară istorică, ştiind că e microbist, antrenamentele de duminică dimineaţa furnizându-i motive legitime pentru a- 1

scuti de plimbările interminabile cu bicicleta - ce tortură, murmură Virgilio, buimăcit, văzând cum se urneşte roiul de larve cu cască ţuguiată şi cu pantaloni cu bazon multicolori în sânul căruia Harfang juca rolul reginei.

Virgilio s-a aşezat pe bancheta din spate a taxiului ce merge spre Pitie- Salpetriere, îşi lasă pe umeri capişonul tivit cu blană şi îşi vine în

fire. Tensiunile din ultima oră l-au tulburat când ar trebui să fie în formă, mai în formă ca niciodată. Fiindcă noaptea aceea va fi noaptea lui, noaptea aceea va fi o noapte de pomină. De calitatea prelevării depinde calitatea grefei, asta e regula de principiu, iar astă-seară e în prima linie.

E timpul să îşi revină, se gândeşte, împreunându-şi

degetele din mănuşile de piele, e timpul să termine cu fata asta, cu ţicnită asta, şi să pună pe primul loc instinctul de conservare, chiar dacă pentru asta trebuie să se lipsească de ea, de corpul ei hiperactiv şi de prezenţa ei sclipitoare. Revede ora anterioară cu spaimă, Rose luându-l prin surprindere acasă la el când prevăzuse să iasă la meci cu alţii, apoi cerându-i, adorabilă dar

vag amenințătoare, să
stea acasă ca să se uite
și să comande pizza,
dotându-se pentru asta
cu un argument ludic -
ținuta de microbistă
azzura -, tensiunea
erotică încolăcindu-se
treptat de cea,
războinică și cu
majusculă, a partidei
iminente, o înlănțuire
din care se prelinge
promisiunea plăcerii,
fantastic de intrigantă,
căreia apelul lui Harfang
de când bătea ora opt îi

adăugase un plus de nerăbdare, cursoarele agitaţiei găurind tavanul. Imediat, sărise în picioare şi răspunsese sunt aici, sunt gata, vin, evitând ochii lui Rose dar făcând o faţă tragică - sprâncene în accent circumflex şi buză inferioară răsfrântă peste cea superioară, ovalul bărbiei alungit trist -, o faţă ce însemna catastrofa, ghinion, ceas rău, şi pe care o îndrepta către Rose,

strâmbându-se pentru ea în clipa aceea, cu mâna lovind aerul, paiaţă, tragedian de bâlci, când privirea îi radia de bucurie - o inimă!; nu s-a lăsat păcălită. S-a făcut nevăzut cu spatele să facă un duş, să îşi ia haine curate şi groase şi, la ieşirea din baie, situaţia scăpase de sub control. Un spectacol minunat şi copleşitor însă care, acum că îl vizualizează cu

încetinitorul, acum că îi pătrunde măreţia logică, nu face decât să exacerbeze superioritatea lui Rose, incomparabila ei frumuseţe şi temperamentul de foc, tânăra vărsându-şi mânia într-o gestică suverană şi păstrând o muţenie regală acolo unde atâtea altele nu ar fi făcut decât să se smiorcăie. Splash! Splash! Splash! Şi cu cât se gândeşte mai mult,

cu atât mai puţin îi vine
să o rupă cu creatura
aceea teribil de
pătimaşă şi pe de altă
parte unică pe lume,
niciodată n-o să renunţe
la ea, orice ar spune
ceilalţi, cei care o iau
drept nebună, cei care o
iau drept „limita limitei"
cum zic ei, cu aerul că
ştiu tot, când ar fi plătit
scump să atingă
trapezul de piele călduţă
din scobitura
genunchiului său.

împinsese uşa cursurilor pe care le urmau studenţii la medicină de la Pitie-Salpetriere la începutul anului universitar, învăţământul magistral din anii de stagiatură luând forma lucrărilor coordonate de un gen anume: studiul cazurilor clinice. În şedinţe lungi, situaţii petrecute în secţii ori scenarii imaginate în funcţie de nişte întrebări precise de exersat erau „rejucate"

pentru studenţi, astfel
încât aceştia să se poată
iniţia în ascultarea
pacientului, să înveţe
gesturile auscultării, să
se antreneze în punerea
de diagnostic, să
identifice o patologie şi
să determine un
protocol de luare în
sarcină. Aceste lucrări
practice, elaborate în
jurul duetului îngrijit-
îngrijitor, aveau loc în
public şi necesitau
câteodată asigurarea
unor colective mai

numeroase, pentru a favoriza înclinarea pentru concertare şi dialog între diferitele discipline - era vorba să se lupte împotriva separării specialităţilor medicale, ce decupau corpul uman printr-un ansamblu de competenţe şi practici etanşe unele faţă de altele, dovedindu-se incapabile să aibă în vedere pacientul ca un tot. Cu toate astea, bazată pe simulare,

noua pedagogie a stârnit neîncredere: folosirea ficţiunii în procesul dobândirii unei competenţe ştiinţifice, însăşi ideea unei puneri în scenă sub formă de joc - să zicem că tu eşti doctorul, iar tu pacientul - avea de ce să îi facă sceptici pe profesorii facultăţii. Totuşi, aceştia au fost de acord, au convenit că dispozitivul adună laolaltă un material foarte bogat, incluzând

subiectivitatea, emoţia, şi exersând, în dialogul medic- pacient, comunicarea aceea fragilă, falsă sau nepotrivită, ce trebuia înţeleasă şi decriptată. În acest joc de rol, s-a convenit ca studenţii, formându-se pentru viitoarea lor funcţie, să îndeplinească rolul doctorilor, şi în consecinţă s-a hotărât angajarea unor actori pentru a-i juca pe pacienţi.

S-au prezentat după apariţia unui mic anunţ într-un săptămânal destinat profesioniştilor spectacolului. Majoritatea comedianţi la pământ, debutanţi promiţători sau veşnice personaje secundare în producţii televizate, feţe de spoturi publicitare, dubluri, figuranţi, siluete, alergând după castinguri pentru a-şi aduna orele, pentru a câştiga cât să-şi plătească o chirie - cel

mai adesea un apartament împărţit într-un arondisment din nord-estul Parisului ori în imediata periferie -, sau reconvertiţi în coachi pentru zile de formare în tehnicile de vânzări - la domiciliu sau altfel -, şi sfârşind uneori în eşantioane de cobai în care îşi închiriau corpurile, degustători de iaurt, testeri de cremă hidratantă sau de şampon anti-păduchi,

experimentatori de pilule diuretice.

Au fost o mulţime, i-au selecţionat. Profesori de medicină şi totodată practicieni au alcătuit un juriu - unii dintre ei fiind amatori de teatru şi lăsând- o să se ştie. Când Rose a intrat în sala de audiţie şi a mers de-a lungul saltelelor, încălţată în tenişi cu tălpi ortopedice, îmbrăcată în ciorapi de trening Adidas bordo şi un pulover de lurex în

culorile soarelui, s-a făcut agitaţie - corpul şi chipul său nu le spunea oare nimic? I s-a dat o listă cu gesturi de făcut şi cuvinte de rostit pentru a face pe pacienta sosită în grabă la o consultaţie ginecologică după descoperirea unei biluţe suspecte la sânul stâng şi, în sfertul de oră ce a urmat, angajamentul ei a impus admiraţia: au văzut-o lungindu-se *topless* direct pe

pardoseala încăperii - de gresie şi aici -, ghidând mâna studentului, acolo, acolo, mă doare, da, acolo, apoi cum scena nu se mai termina s-a instaurat neliniştea, studentul exagerând, e adevărat, timpii de palpare, trecând de la un sân la altul, luând-o mereu de la capăt, indiferent la termenii dialogului, surd la informaţiile esenţiale pe care ea cu toate astea i le oferea, printre care

intensificarea durerii la final de ciclu menstrual, astfel încât în cele din urmă s-a ridicat dintr-odată, cu chipul îmbujorat, şi i-a dat o palmă. Bravo domnişoară! A fost felicitată, au angajat-o numaidecât.

Din primele zile, Rose a rumegat în secret termenii contractului, considerând că slujba de „pacientă", obţinută pentru durata anului universitar, ar fi pentru

ea însăşi o formare, ocazia de a-şi mări gama jocului, puterea artei. A neglijat pur şi simplu patologiile banale - cele pe care şi le reprezenta ca atare -, preferând să acapareze nebunia, isteria sau melancolia, un registru în care excela, eroină romantică sau perversă plină de enigme, permiţându-şi uneori bifurcaţii neaşteptate în scenariul original - un tupeu ce îi stupefia pe

psihiatrii şi neurologii
care conduceau
şedinţele şi crea
confuzie printre
studenţi, aşa încât în
cele din urmă a fost
rugată să o lase un pic
mai moale; a gustat
înecatele, sinucigaşele,
bulimicele, erotomanele,
diabeticele, i-au plăcut
şchioapele, strâmbele -
un caz de coxalgie
bretonă a dat prilejul
unui dialog simpatic
privind consangvinitatea
în Finistère Nord -,

cocoşatele - a reuşit să mimeze rotaţia vertebrelor în cutia toracică -, şi tot ceea ce îi cerea să îşi deregleze corpul; s-a simţit bine în pielea unei femei însărcinate cu contracţii premature, dar a fost mai puţin strălucitoare în a întruchipa o tânără mamă de familie descriind simptomele unui sugar de trei luni - stresul îmbrobona fruntea pediatrului începător;

superstiţioasă, a refuzat cancerele.

Niciodată nu a fost însă mai bună decât în ziua aceea de decembrie când a trebuit să simuleze o angină pectorală. Cardiologul renumit care coordona studiul îi descrisese durerea în aceşti termeni: un urs vi s-a aşezat pe torace. Uimită, Rose căscase nişte ochi migdalaţi, un urs? A trebuit să invoce emoţii din copilărie,

cuşca vastă urât
mirositoare cu stânci de
plastic alb-gălbui
modelate grosolan, şi
animalul enorm, de cinci
până la şapte kilograme,
cu botul triunghiular şi
ochii apropiaţi, chior
numai în aparenţă,
blana ruginie prăfuită de
nisip şi ţipetele copiilor
când se ridicase pe
labele din spate,
atingând doi metri
înălţime; s-a gândit din
nou la scenele de
vânătoare ale lui

Ceauşescu în Carpaţi - urşii hăituiţi de ţărani şi momiţi cu mâncare lăsată în găleţi, ieşind din fundul poienii în faţa unei cabane de lemn ridicate pe piloţi, înaintând drept în cadrul cătării de tragere, în spatele căreia un agent al Securităţii încărca puşca pentru a i-o întinde pe urmă dictatorului odată animalul ajuns suficient de aproape ca să nu îl poată rata -, aducându-

şi în cele din urmă aminte de o scenă din *Omul grizzly.* Rose şi-a luat avânt din fundul sălii, s-a îndreptat spre studentul care îi ţinea loc de partener, apoi a rămas nemişcată. Zărise oare animalul la marginea unui subarboret, strecurându-şi capul printre tulpinile de bambus, ori legănându-se în patru labe, nepăsător, cu blana brun-roşiatică, zgâriind leneş un

buştean cu ghearele lui nonretractile înainte să se ridice ca un om? Desluşise oare monstrul cavernicol abia ieşit din lunile de hibernare, trosnindu-şi oasele, reîncălzindu-şi fluidele stagnante din corp şi reactivându-şi picătura de sânge din inimă? Il observase oare scormonind pe înserate în tomberoanele unui supermarket, mormăind de bucurie sub o lună enormă? Sau se gândise

de fapt la cu totul altă greutate - un bărbat? S-a răsturnat pe spate cât era de lungă - zgomotul corpului său căzut dintr-odată a provocat un murmur în sală - şi într-o încordare convulsivă, a scos un ţipăt de durere, înăbuşit imediat în horcăială mută, după care a încetat să mai respire, complet nemişcată. Cutia toracică a părut că i se aplatizează şi s-a scobit ca o cupă, în timp ce

faţa i s-a umflat,
evoluând spre roşu, cu
buzele strânse curând
incolore, cu ochii daţi pe
spate în orbite, în timp
ce membrele, pe de altă
parte, începeau să îi
tremure ca străbătute
de o descărcare
electrică, nu întâlneai
des un asemenea
realism în compoziţie,
astfel încât în sală unii s-
au ridicat să vadă mai
bine, s-au alarmat
văzând chipul stacojiu,
abdomenul concav, o

siluetă a coborât repede scările amfiteatrului pentru a se duce lângă Rose, l-a îmbrâncit pe studentul care începea să bâlbâie, imperturbabil, cele dintâi rânduri din chestionar şi s-a aplecat peste ea să o reanimeze în timp ce cardiologul eminent se agita la rândul său, ţintind pupilele cu ajutorul unei lanterne stilou. Rose şi-a încruntat o sprânceană, a deschis un ochi, apoi

pe celălalt, s-a ridicat dintr-un zvâcnet, s-a uitat la îmbulzeala din jurul ei şi, pentru prima oară, a cunoscut plăcerea de a fi aplaudată - s-a înclinat cu spatele drept înaintea studenţilor în picioare pe gradene.

Tânărul sosit repede la faţa locului, furios că s-a lăsat păcălit, i-a reproşat o lipsă de reţinere în propunere, o angină pectorală nu este un stop cardiac, le

confundaţi pe cele două, nu este acelaşi lucru, ar fi trebuit mai multă delicateţe şi complexitate, falsificaţi exerciţiul. Pentru a se face bine înţeles, enumeră unul câte unul simptomele anginei pectorale - durere constrictivă în torace, senzaţia că eşti strivit pe toată lăţimea pieptului, că eşti strâns într-o menghină, laolaltă uneori cu alte dureri caracteristice în

maxilarul inferior, unul dintre antebraţe, sau mai rar spate, gât, dar uite: nu te prăbuşeşti la pământ -, apoi le detaliază pe cele ale stopului cardiac - mai întâi o accelerare a ritmului cardiac până la peste trei sute de bătăi pe minut, fibrilaţie ventriculară ce conduce la un stop respirator, ceea ce provoacă sincopa, totul în mai puţin de un minut -, ar putea detalia acum

tratamentele, înşirui medicamentele, antiagregantele plachetare ce uşurează circulaţia sângelui şi trinitrina ce alină durerea dilatând căile coronariene, e subjugat, nu mai ştie ce spune, nu se mai poate opri din vorbit, lansează fraze ca nişte lasouri pentru a o ţine aproape de el, în curând inima îi accelerează într-un ritm anormal de rapid, o tahicardie ce se apropie

de cele două sute de
bătăi pe minut, riscă
fibrilaţia ventriculară pe
care tocmai i-a descris-
o, riscă sincopa, tot ce
se poate risca, Rose s-a
întors înspre el, înceată,
cu o morgă de star abia
ivit pe firmament, îl
măsoară de sus în jos, îl
anunţă toată numai un
zâmbet că un urs tocmai
i s-a aşezat pe torace,
ştia doar, şi îi spune cu
şiretenie ca e gata să ia
de la capăt experienţa
numai să facă pe ursul,

are fizicul şi delicateţea necesare, bag mâna-n foc.

Virgilio Breva aduce într-adevăr cu un urs prin supleţe şi încetineală, prin caracterul exploziv. E cu toate astea un blond tenebros, cu barbă ca paiul şi păr mlădios dat pe spate, creţ pe ceafa, cu nas drept, trăsăturile fine ale unui italian din nord (Friuli). În rest are mersul pe degete al dansatorului de sardana

— când atinge în treacăt chintalul, o corpolenţă de fost obez calibrându-l în grosime, în plinătate, însă fără vreo excrescenţă vizibilă, altfel spus fără pliuri şi fără grăsime, e un corp pur şi simplu cărnos, un strat de grăsime de densitate egală îl înveleşte şi se subţiază la extremitatea membrelor, pe care le are foarte frumoase - mâinile. Stabilizat într-un colos seducător şi

charismatic, într-o statură impunătoare racordată la elocvenţa unei voci calde, la umori înflăcărate deşi marcate de exces, la o poftă de cunoaştere bulimică şi la o putere de muncă puţin obişnuită, corpul său cunoaşte totuşi fluctuaţii dureroase, o elasticitate care îl face să sufere, păstrând partea lui de ruşine şi frământare - trauma de a fi fost batjocorit drept rotofei, durduliu, dolofan sau

pur şi simplu gras,
mânia de a fi fost
dispreţuit pentru asta şi
respins sexual, rezerve
de toate felurile - şi
ţinând strânsă ghem în
stomac sila de sine ca
un supliciu. Plasat sub
control permanent,
scrutat ore în şir pentru
un fir de praf intrat în
ochi, hidratat îndelung
pentru o insolaţie,
examinat cu insistenţă
pentru o voce
tremurătoare, un
torticolis—, o senzaţie

de oboseală, acest corp
e marele chin al lui
Virgilio, obsesia şi
triumful său - fiindcă de-
acum place,
incontestabil, ar trebui
să vadă ochii lui Rose
plimbându-se pe el -,
astfel încât unii boi,
geloşi pe reuşita lui, nu
ezită să tot spună,
rânjind, că s-a făcut
medic doar pentru a
învăţa să-l stăpânească,
să-i echilibreze umorile,
să-i îmblânzească
metabolismul.

Printre primii la examenul de rezidenţiat din Paris, trecând prin anii de studiu în pas forţat, reducându-i la doisprezece, şef de clinică universitară şi asistent chirurgie inclusiv, când majoritatea studenţilor care au făcut aceleaşi alegeri îi lungeau la cincisprezece - dar eu nici nu dispun de mijloace, se complăcea el să spună, seducător, nu am crescut în puf, şi

exagera cu italianul
sărac obscur din el, fiul
de imigranţi, ilegitimul,
bursierul muncitor, nu
se mai oprea -, pe cât
de creativ în teorie pe
atât de uluitor de dotat
în practică, sclipitor şi
orgolios, mânat de o
ambiţie oceanică şi o
energie inepuizabilă,
enervează mult, e
adevărat, şi rămâne
adesea neînţeles -
mama lui, panicată de
izbânzile sale, raportând
ierarhiile intelectuale la

ierarhiile sociale, sfârşea
prin a-l privi pieziş,
întrebându-se cum
făcuse, din ce aluat era
făcut, cine se credea
băiatul ăsta, când se
făcea negru de furie
văzând-o cum îşi frânge
mâinile şi apoi şi le
şterge de şorţ, auzind-o
cum se tânguie în ziua
susţinerii tezei că
prezenţa sa era total
inutilă, că n-ar înţelege
o iotă, că nu era locul ei
acolo, c- ar prefera să
rămână să gătească un

festin doar pentru el, pastele, prăjiturile care-i plăceau atât.

A ales inima, aşadar, apoi chirurgia cardiovasculară. Lumea s-a mirat, gândindu-se că ar fi putut face o avere examinând tumori de piele, injectând acid hialuronic în ridurile de leu şi botox în rotunjimea pometţilor, remodelând pântecele flasce ale femeilor multipare, radiografiind corpuri, elaborând

vaccinuri în laboratoare elveţiene, susţinând conferinţe în Israel şi Statele Unite despre maladiile nosocomiale, devenind un nutriţionist de anvergură. Sau că s-ar fi putut umple de glorie optând pentru neurochirurgie, ba chiar pentru chirurgie hepatică, specialităţi care străluceau prin complexitate, prin înaltul conţinut în tehnologie de vârf. În schimb, inima. Bătrâna

inimă. Cordul motor. Pompa ce hârâie, se înfundă, nu mai merge. O treabă de instalator, îi place lui să spună: să asculţi, să faci să se audă, să identifici problema, să schimbi piesele, să repari maşinăria, toate astea mi se potrivesc de minune - devine cabotin în acele momente, mişcându-se de pe un picior pe altul, minimalizând prestigiul disciplinei când toate

astea îi gâdilă megalomania.

Or Virgilio alesese inima pentru a conta la cel mai înalt nivel, bazându-se pe ideea că aura suverană a organului se va răsfrânge asupra lui, cum se răsfrângea asupra chirurgilor cardiovasculari care goneau pe coridoarele spitalelor, instalatori şi semizei. Fiindcă inima e mai mult decât inima, a înţeles el bine. Chiar şi

decăzută - muşchiul în exerciţiu nemaifiind suficient pentru a- i separa pe cei vii de cei morţi -, pentru el rămâne organul central din corp, locul celor mai cruciale şi mai esenţiale manifestări ale vieţii, iar în ochii lui stratificarea sa simbolică rămâne intactă. Mai mult, mecanică de vârf şi totodată un operator extrem de puternic al imaginarului, Virgilio o priveşte ca pe cheia de

boltă a reprezentărilor
ce reglează relaţia
omului cu corpul său, cu
oamenii, cu Creaţia, cu
zeii, şi tânărul chirurg se
minunează de înscrierea
sa în cuvânt, de
prezenţa sa recurentă în
acel punct magic al
limbajului situat
întotdeauna exact la
intersecţia dintre propriu
şi figurat, dintre muşchi
şi afect, se delectează
cu metafore şi figuri de
stil ce o înfaţişează ca
fiind însăşi analogia

vieţii şi repetă întruna că, apărută prima, inima ar fi de asemenea ultima care dispare. Intr-o noapte la Pitié, aşezat la masă împreună cu alţii în camera de gardă înaintea marii fresce pictate de către rezidenţi - o încâlceală spectaculoasă de scene sexuale şi operaţii chirurgicale, un fel de orgie sângeroasă, amuzantă şi morbidă în care printre funduri, sâni şi mădulare enorme se

iveau câteva figuri de
ştabi, printre care unul
sau doi Harfangi, cel mai
adesea portretizaţi în
exerciţiul funcţiunii în
poziţii obscene, doggie
style sau a misionarului,
cu bisturiul în mână -, a
relatat moartea Ioanei
d'Arc, devenit teatral în
acele momente, cu ochii
sclipindu-i ca nişte bile
de obsidian, şi încet a
povestit cum prizoniera
a fost adusă în şaretă
din închisoare în place
du Vieux-Marché unde

lumea se îngrămădise s-
o vadă, a descris silueta
măruntă în tunica
stropită cu pucioasă ca
să ardă mai repede,
rugul ridicat prea sus,
călăul Thérage urcând
să o lege de stâlp -
Virgilio, electrizat de
atenţia celor care îl
ascultau, mima scena,
înnodând în aer legături
solide - înainte să dea
foc vreascurilor ca unul
cu experienţă, braţul
coborând torţa peste
cărbuni şi lemnele

unsuroase, fumul
înălţându-se, ţipetele,
chemările Ioanei înainte
să se sufoce, apoi
eşafodajul cuprins de
flăcări ca un candelabru
imens, şi inima
descoperită intactă
odată corpul mistuit,
roşie sub cenuşă,
întreagă, aşa încât a fost
nevoie să se reaprindă
focul pentru a o da gata.
Student de excepţie,
rezident extraordinar,
Virgilio stârneşte
curiozitatea ierarhiei din

spitale şi se chinuie să se integreze în grupuri cu destine comune, manifestând cu egală tărie un anarhism ortodox şi o ură pentru „familii", caste incestuoase şi complicităţi biologice - când cu toate astea, ca atâţia alţii, e fascinat de toţi Harfangii din secţie, atras de moştenitori, captivat de dominaţia lor, de sănătatea lor, de puterea numărului lor, curios de proprietăţile

lor, de gusturile şi idiomurile lor, de umorul lor, de terenul lor de tenis cu pământul bătătorit, astfel încât faptul de a fi primit acasă la ei, de a le împărtăşi cultura, de a le bea vinul, de a le complimenta mama, de a le poseda surorile - o devorare brutală -, toate astea îl fac s-o ia razna, pune la cale intrigi bolnăvicioase pentru a reuşi, la fel de concentrat ca un

îmblânzitor de şerpi, se urăşte pe urmă la trezire când se vede în aşternutul lor, dintr-odată grosolan, jignitor peste limită, bădăran rostogolind sub pat sticla de Chivas, distrugând porţelanul de Limoges şi perdelele din pânză de bumbac imprimată, şi sfârşeşte mereu prin a o şterge, pălmuit.

Intrarea în secţia de chirurgie cardiovasculară la Pitié-

Salpêtrière îi creşte cu o treaptă emotivitatea: conştient de valoarea lui, dispreţuieşte din start rivalităţile din curte, ignoră succesorii şi succesoarele docile şi lucrează să se apropie de Harfang, să se apropie la modul intim de el, pentru a-l urmări cum gândeşte, cum se-ndoieşte, cum şovăie, pentru a-i capta la secundă momentul în care ia decizia şi a-l vedea pregătindu-şi

gesturile, ştie că lângă
el o să înveţe
de-acum înainte ceea ce
nu va putea învăţa
niciodată de altundeva.
#

Virgilio se uită pe
telefonino la alcătuirea
selecţionatei italiene,
verifică dacă Balotelli
joacă, la fel pentru
Motta, yes, bun aşa, şi
Pirlo, şi îl au pe Buffon,
apoi schimbă
pronosticuri şi înjurături
cu alţi doi şefi de clinică
urmând să meargă pe
seară să se aşeze în faţa

unui ecran cu plasmă gigant şi să bea în sănătatea lui, francezi care urăsc jocul de apărare italian şi susţin o echipă nepregătită fizic. Automobilul goneşte de-a lungul Senei, plată şi netedă ca o pistă, şi pe măsură ce se apropie de intrarea spitalului dinspre Chevaleret, bărbatul îşi dă osteneala să îşi micşoreze înfierbântarea şi amărăciunea. Curând e tot numai un zâmbet,

fără să răspundă
mesajelor celorlalţi doi,
lasă baltă licitaţia
surescitată a pariorilor.
Chipul lui Rose reapare,
se pregăteşte să îi scrie
un mesaj galant - ceva
de genul: curba ochilor
tăi face înconjurul inimii
mele -, se răzgândeşte,
fata asta e dusă, dusă şi
periculoasă, şi nimic, în
seara asta, nu trebuie să
îi tulbure concentrarea,
stăpânirea de sine, să-i
afecteze reuşita muncii.

Echipele de prelevare sosesc unele după altele începând cu ora douăzeci şi două. Cei din Rouen apar cu maşina, doar o oră de drum despărţind Spitalul Universitar de campusul din Le Havre, iar cei din Lyon, Strasbourg şi Paris au luat avionul.

Echipele şi-au organizat transportul, au contactat o companie de zbor care a acceptat misiunea în acea duminică şi s-au

asigurat că micul aeroport din Octeville-sur-Mer e deschis pe timpul nopţii, stabilind toate detaliile logistice. La Pitié, Virgilio trepida de nerăbdare alături de infirmiera de gardă care suna în toate părţile şi la început nu a luat-o în seamă pe tânăra în palton alb, postată şi ea acolo, tăcută, şi care s-a dezlipit de perete când privirile li s-au întâlnit pentru a se duce spre ea, bună ziua, Alice

Harfang, sunt noua
rezidentă din secţie,
sunt la prelevare cu
dumneavoastră. Virgilio
a studiat-o cu atenţie:
nu îi creştea nici o şuviţă
albă şi rebelă în mijlocul
frunţii însă era una de-a
lor, şi urâtă, fără vârstă,
cu ochii galbeni şi nasul
acvilin, o protejată. S-a
posomorât. Nu i-a plăcut
mai ales frumosul palton
alb cu guler de blană.
Nu era tocmai ţinuta
corespunzătoare pentru
a te plimba prin spitale.

E genul de tipă care îşi face apariţia ca o turistă şi crede că plouă cu bani, s-a gândit el, agasat. Ok, nu vă e frică de avion, nu? A întrebat-o sec apoi a întors capul în timp ce ea răspundea nu, deloc, infirmiera de gardă îi întindea o foaie de parcurs pe care tocmai o tipărise, haideţi, avionul e pe pistă, plecarea este fixată peste patruzeci de minute. Virgilio şi-a luat rucsacul şi s-a îndreptat

înspre ieşirea din secţie
fără să o privească pe
Alice, care i-a călcat pe
urme, apoi au urmat
liftul, taxiul, marile
artere şi aeroportul din
Le Bourget unde au
întâlnit oameni de
afaceri afectaţi de
decalajul orar, îmbrăcaţi
în pardesie lungi de
caşmir, purtând sacoşe
luxoase, şi în curând au
fost văzuţi urcându-se
amândoi într-un
Beechcraft 200 şi
cuplându-şi centurile

fără să fi schimbat un singur cuvânt.

Vremea e prielnică: vând moderat şi nici urmă de ninsoare, nu încă. Pilotul, un tip la treizeci de ani bine făcut, cu dinţii perfect aliniaţi, anunţă condiţii bune de zbor şi o durată estimată la patruzeci şi cinci de minute, apoi dispare în cockpit. Abia aşezat, Virgilio se cufundă într-o revistă de finanţe lăsată pe locul său în timp ce Alice se

întoarce înspre hublou şi
observă urzeala
strălucitoare a Parisului
pe măsură ce micul
avion ia altitudine -
forma de migdală,
fluviul şi insulele, pieţele
şi străzile principale,
zonele luminoase din
cartierele cu vitrine,
zonele rezidenţiale
întunecate, pădurile,
totul adâncindu- se în
beznă dacă îţi deplasai
privirea dinspre inima
capitalei spre margini,
dincolo de inelul

strălucitor al
bulevardului periferic;
urmăreşte mişcarea
minusculelor puncte
galbene şi roşii ce
alunecă pe nişte axe
invizibile, o însufleţire
tăcută a scoarţei
terestre. Pe urmă,
Beechcraftul se înalţă
deasupra unei materii
hidrofilé şi iată noaptea
celestă, aşa că probabil
astfel desprins de sol,
proiectat în afara
oricărui hotar social,
Virgilio o priveşte cu alţi

ochi pe cea care îl însoţeşte - poate începe să o găsească mai puţin respingătoare -: e prima ta prelevare? întreabă. Fata tresare, se întoarce dinspre hublou şi se uită la el: da, prima prelevare şi prima grefa. Virgilio închide revista şi o previne: prima parte a nopţii poate impresiona, este o prelevare multiplă, puştiul are nouăsprezece ani, se încearcă să i se ia tot, organele, vasele,

ţesuturile, pac, o să radem tot - mâna i se deschide şi închide printr-o contracţie ultrarapidă a pumnului. Alice se uită la el - expresia ei, enigmatică, ar putea însemna la fel de bine „mi-e frică" sau „sunt o Harfang, ai uitat deja?" - apoi se ridică, îşi cuplează din nou centura, în timp ce Virgilio, destabilizat, face la fel: a început coborârea spre Octeville.

Micul aeroport a fost deschis special pentru ei, pista e semnalizată cu repere luminoase, turnul iluminat în vârf, aparatul atinge pământul, agitat de zdruncinături spasmodice, uşa culisează şi pasarela se apropie, Alice şi Virgilio coboară pe asfalt, şi începând din acest moment sunt purtaţi de una şi aceeaşi mişcare, ca şi cum s-ar mişca pe o bandă de alergat, o

traiectorie fără întreruperi şi de o fluiditate magică, traversând un exterior dezolant - perimetrul de asfalt de unde se aude marea -, un interior mobil şi *cosy* - taxiul -, un exterior îngheţat - parcarea spitalului -, un interior ale cărui coduri le recunosc - secţia de chirurgie.

Thomas Rémige îi aşteaptă ca un stăpân al casei pe propriul domeniu. Strângeri de

mână, cafele espresso,
se face cunoştinţă, se
creează legături şi
numele Harfang îşi
răspândeşte iarăşi aura.
Îi enumeră pe cei
adunaţi: fiecare echipă
este un tandem compus
dintr-un chirurg senior şi
un rezident, cărora li se
adaugă medicul
anestezist, infirmiera
anestezistă, infirmiera
din blocul operator,
îngrijitorul şi el însuşi,
treisprezece aşadar,
acest lucru o să facă în

cele din urmă să se aglomereze în incinta blocului operator, citadela inexpugnabilă, zonă a secretului accesibilă doar deţinătorilor de coduri digitale multiple, la naiba, câtă lume o să fie acolo, se gândeşte Thomas.

Blocul operator e gata. Scialiticul proiectează pe masa de operaţie o lumină albă, verticală, ce nu lasă umbră, beculeţe

adunate în mănunchi
circular îndreptându-şi
fasciculele pe corpul lui
Simon Limbres care
tocmai a fost adus pe
patul său, şi pe care se
citeşte în continuare
aceeaşi însufleţire - a-l
vedea aşa tulbură încă.
E plasat în centrul
încăperii - e inima lumii.
Un prim cerc din jurul
său delimitează o zonă
sterilă de care cei străini
de operaţie nu pot
trece: nimic nu trebuie
să fie atins, murdărit,

infectat, organele ce urmează să fie recoltate aici sunt nişte obiecte sacre.

    într-un colţ al încăperii, Cordelia Owl înţelege situaţia. S-a schimbat, şi-a lăsat mobilul într-un dulap din vestiar şi odată scăpată de el, nemaisimţind pe şold forma dură a carcasei negre, vibratile şi perfide ca un parazit, toate astea o fac să pătrundă brusc în altă realitate, da, aici se

întâmplă lucrurile, se gândeşte ea cu ochii ţintuiţi asupra celui întins înaintea ei, aici mă aflu. Formată în blocul operator, recunoaşte locul, însă nu a trăit niciodată altceva decât mobilizări intense destinate să salveze pacienţii, să îi menţină în viaţă, şi îi vine greu să îşi reprezinte operaţia care se profilează, deoarece tânărul e deja mort, nu-i aşa, iar intervenţia are

în vedere vindecarea altora, nu a lui. A pregătit materialele, a aşezat ustensilele, şi acum recapitulează cu voce joasă ordinea pregătirii organelor, şoptind în spatele măştii: l/rinichii; 2/ficatul; 3/plămânii; 4/inima; pe urmă o ia de la capăt în sens invers, îşi repetă procedura de prelevare stabilită în funcţie de durata de ischemie pe care o tolerează organul - altfel

spus durata de supravieţuire odată oprită vascularizarea: l/inima; 2/plămânii; 3/ficatul; 4/rinichii.

Corpul stă întins, gol, cu braţele în cruce, pentru a deschide cât mai mult cutia toracică şi abdomenul. E pregătit, ras, badijonat. Acoperit apoi cu un câmp steril ce delimitează o fereastră de piele, un perimetru cutanat acoperind toracele şi abdomenul.

Ii dau drumul. încep. Prima echipă prezentă în blocul operator, urologii, aşadar, deschid calea - ei deschid corpul şi ei îl vor închide la loc în final. Doi bărbaţi se agită, binom desperecheat gen Stan şi Bran, lunganul slab fiind chirurgul iar scundul plinuţ rezidentul. De altfel, lunganul slab se apleacă primul şi face incizia în abdomen - o laparotomie

bisubcostală astfel încât pe abdomen se desenează un fel de cruce. Corpul se vede atunci scindat în două zone distincte la nivelul diafragmei: zona abdomenului unde se află ficatul şi rinichii şi cea a toracelui unde se află plămânii şi inima. Pe urmă, peste incizie se pun speculele cu cremalieră, întoarse cu mâna pentru a lărgi deschizătura - se observă că e nevoie de

forţă în braţe aici, alăturată unei tehnici meticuloase, şi dintr-odată se întrevede dimensiunea manuală a operaţiei, confruntarea cu realitatea la modul fizic necesară în acest loc. Interiorul corpului, un miez tulbure şi supurând, luceşte roşiatic sub lămpi.

Practicienii încep să îşi pregătească rând pe rând grefonul. Lame rapide şi riguroase fac înconjurul organelor

pentru a le elibera de legăturile lor, de ligamente, de diferitele învelişuri - însă nimic nu e secţionat deocamdată. Urologii, aşezaţi de fiecare latură a mesei, dialoghează în secvenţa de faţă, chirurgul găsind în această intervenţie prilejul de a-l forma pe rezident, e aplecat deasupra rinichilor, îşi descompune gesturile şi îşi descrie tehnica în timp ce elevul

încuviinţează din cap, uneori întreabă.

O oră mai târziu, îşi fac apariţia alsacienele, duet de femei având aceeaşi înălţime şi robusteţe; chirurgul, una dintre stelele în devenire din mediul relativ select al chirurgiei hepatice, se abţine de la orice cuvânt, păstrează o privire impasibilă în spatele micilor ochelari cu ramă de metal şi lucrează la ficatul ei cu o determinare întru câtva

bătăioasă, angajată cu toată fiinţa sa într- o acţiune ce pare să îşi găsească plenitudinea în exerciţiul însuşi, în practică, iar colega de echipă care o însoţeşte nu îi scapă din ochi mâinile de o nemaivăzută îndemânare.

Se mai scurg treizeci şi cinci de minute şi în blocul operator intră toracicii. E rândul lui Virgilio să acţioneze, e rândul său, e momentul

său. Le previne pe alsaciene că e pe punctul să facă incizia, apoi efectuează numaidecât secţionarea longitudinală a sternului. Spre deosebire de ceilalţi, nu se înclină, ci rămâne cu spatele drept, ceafa îndoită şi braţele întinse înainte - un fel de a păstra o distanţă faţă de corp. Toracele este deschis, iar Virgilio, atunci, descoperă inima, inima lui, îi judecă volumul, îi

examinează ventriculele, atriile, îi observă frumoasa mişcare de contracţie şi Alice îl priveşte admirând organul. Inima e magnifică.

Se mişcă uluitor de repede, cu braţe de luptător şi degete de dantelăreasă, disecă aorta, apoi, una câte una, venele cave: eliberează muşchiul. Pe Alice, aflată în faţa lui de cealaltă parte a mesei de operaţie, o

impresionează ceea ce vede, defilarea din jurul acelui corp, suma de acţiuni al căror obiect este; se uită la chipul lui Virgilio, se întreabă ce înseamnă pentru el să intervină asupra unui mort, ce simte şi la ce se gândeşte, spaţiul se leagănă subit în jurul ei, ca şi cum linia de separaţie dintre cei vii şi cei morţi nu ar mai exista aici.

Odată disecţia terminată, se

încanulează. Vasele sunt străpunse cu un ac pentru a se introduce în ele mici catetere prin care va călători lichidul destinat să răcească organele. Anestezistul supraveghează pe ecrane starea hemodinamică a donatorului, perfect stabilă, în timp ce Cordelia îi aprovizionează pe practicieni cu ustensile ad-hoc, având grijă să repete numele

compresei, numărul pensei ori al lamei în clipa în care le pune în podul palmei ce îi stă deschisă în faţă, în mănuşa de plastic, şi cu cât distribuie mai mult, cu atât vocea îi devine mai fermă, cu atât are mai mult senzaţia că îşi cucereşte locul. E gata acum, încanularea s-a făcut, o să se poată clampa aorta - şi fiecare dintre practicienii prezenţi în blocul operator reperează ceea

ce a venit să ia pe harta anatomică, recunoaşte piesa care îi este destinată.

Se poate clampa? Vocea lui Virgilio, înălţată în blocul operator deşi înăbuşită de mască, îl face pe Thomas să tresară. Nu, aşteptaţi! A strigat. Privirile se întorc în direcţia lui, mâinile rămân nemişcate deasupra corpului, braţele frânte în unghi drept, intervenţia se

suspendă în vreme ce coordonatorul se strecoară ca să ajungă la pat şi să se apropie de nivelul urechii lui Simon Limbres. Ceea ce îi murmură atunci, cu vocea lui cea mai umană, chiar dacă ştie că vorbele lui cad într-un vid letal, e litania promisă, a prenumelor celor care îl însoţesc: îi şopteşte că Sean şi Marianne sunt cu el, Lou de asemenea, şi buni, îi murmură că Juliette îi e

alături - Juliette care ştie acum despre Simon, un apel de la Sean pe la zece seara după ce a lăsat mesaje din ce în ce mai agitate pe mobilul lui Marianne, un apel din care nu a putut înţelege nimic, deoarece tatăl lui Simon părea să rătăcească în afara limbajului, fără să mai poată formula vreo frază, însă horcăituri da, silabe hăcuite, foneme bâiguite, sufocări, atunci Juliette a înţeles că nu

era nimic altceva de
auzit, că nu existau
cuvinte, că asta trebuia
auzit, îi răspunsese vin,
dintr-o suflare, apoi se
năpustise în noapte,
îndreptându-se în fugă
spre apartamentul
familiei Limbres,
coborând coasta
abruptă, fără palton,
fără fular sau altceva,
un elf în tenişi, cheile
într-o mână, telefonul în
cealaltă, şi curând frigul
tăios ca sticla a devenit
o arsură, se mistuia în

pantă, figurină stricată
cât pe ce să cadă de
mai multe ori de la cât
de tare se chinuia să îşi
coordoneze paşii,
respirând greu,
nicidecum aşa cum o
învăţase Simon să
respire, nerespectând
nici o regulă şi uitând să
expire, cu dureri în
partea din faţă a tibiilor
şi călcâiele cuprinse
parcă de flăcări, cu
urechile înfundate ca la
aterizări, şi cu junghiuri
ce îi ţintuiau abdomenul,

s-a îndoit dar a
continuat să alerge pe
trotuarul mult prea
îngust, zgâriindu-şi cotul
de zidul înalt de piatră
ce mărginea curba,
cobora drumul pe care îl
urcase el pentru ea în
urmă cu cinci luni,
acelaşi viraj în sens
invers, în ziua cu *Balada*
spânzuraţilor şi capsula
amoroasă de plastic
roşu ce îi înălţase pe
amândoi, în ziua aceea,
în ziua dintâi, alerga să-
şi dea sufletul acum, iar

maşinile care îi treceau
alături urcând,
cuprinzând-o cu
fasciculele albe ale
farurilor, încetineau,
şoferii uimiţi continuând
să o privească îndelung
în oglinda retrovizoare,
o puştoaică în tricou pe
stradă, la ora asta, pe
frigul ăsta, şi ce
panicată părea!, apoi a
fost în bătaia geamurilor
dinspre camera de zi, în
beznă, şi a accelerat
mai tare, a pătruns în
clădire, străbătând un

spaţiu îngustat de arbuştii şi gardurile vii ce i-au produs impresia unei jungle ostile, s- a năpustit apoi şi mai tare în mica scară unde a căzut lată, covorul de frunze pe care frigul îl coagula formând ca un patinoar, şi-a julit faţa şi s-a acoperit cu noroi pe tâmple şi bărbie, apoi au urmat casa scării, cele trei etaje, iar când a ajuns pe palier, desfigurată ca şi ceilalţi, de nerecunoscut, Sean i-

a deschis uşa înainte să sune măcar, şi a luat-o în braţe, a strâns-o, în timp ce în spatele ei, în întuneric, Marianne în palton fuma lângă Lou care adormise, oh Juliette, şi atunci au venit lacrimile -, apoi Thomas scoate din buzunar căştile pe care le-a sterilizat şi le introduce în urechile lui Simon, porneşte MP3-playerul, piesa 7, şi cel din urmă val se formează la orizont,

dinaintea falezelor, urcă,
până când cuprinde
întreg cerul, se
formează şi se
deformează,
desfăşurând în
metamorfoza lui haosul
materiei şi perfecţiunea
spiralei, freacă fundul
oceanului, mişcă
straturile sedimentare şi
agită aluviunile,
dezveleşte fosilele şi
răstoarnă cocile, scoate
la iveală nevertebratele
ce se adâncesc în
negura timpului,

amoniţii cu cochilie
vechi de o sută cincizeci
de milioane de ani şi
sticlele de bere,
carcasele de avioane şi
armele de mână,
osemintele albite ca
nişte scoarţe de copac,
fundul mării la fel de
pasionant ca o gigantică
groapă de gunoi şi o
peliculă ultrasensibilă,
biologie pură, ce ridică
pieliţa Terrei, întoarce
memoria, regenerează
pământul pe care a trăit
Simon Limbres - duna

lină în scobitura căreia a
împărţit cu Juliette o
bărcuţă de cartofi prăjiţi
cu muştar, pădurea de
pini unde s-au adăpostit
cât a plouat şi bambuşii
imediat în spate, nişte
tije de patruzeci de
metri în mişcare de
balans asiatic, în ziua
aceea picăturile călduţe
găureau nisipul cenuşiu
iar mirosurile se
amestecau, aspre şi
sărate, buzele lui Juliette
aveau de data asta
culoarea unui pomelo -,

apoi în cele din urmă
explodează şi se
împrăştie,
împroşcăturile zboară
cât colo, e un foc şi o
scânteiere, în timp ce în
jurul patului de operaţie
tăcerea se adânceşte,
lumea aşteaptă, privirile
se încrucişează
deasupra corpului,
degetele de la picioare
tropăie, cele de la mâini
au răbdare, însă cu toţii
sunt de acord să
marcheze o pauză în
momentul când e oprită

inima lui Simon Limbres. Odată piesa terminată, Thomas scoate căştile şi se întoarce la locul lui. Din nou: se poate clampa?

- Clampaj!

Inima încetează să bată. Corpul se goleşte încet de sânge, înlocuit cu un lichid congelat care, injectat cu presiune, o să spele organele pe dinăuntru, în timp ce în jurul lor sunt aşezate imediat cuburi de gheaţă - şi

probabil că în clipa asta
Virgilio aruncă o privire
spre Alice Harfang
pentru a vedea dacă nu
e pe cale să leşine,
fiindcă sângele ce se
scurge din corp se varsă
într-un vas, şi cum
materialul plastic al
recipientului amplifică
sunetul precum o
cameră cu ecou,
zgomotul acesta, mai
mult decât vederea
lucrului în sine,
impresionează de fapt;
însă nu, tânăra e acolo,

întru totul stoică deşi cu fruntea palidă şi îmbrobonată de sudoare, astfel încât el îşi reia munca, începe numărătoarea inversă.

Toracele redevine atunci locul de confruntare rituală unde chirurgii cardiovasculari şi toracicii se bat pentru a pune mâna pe o bucată mai lungă dintr-un ciot de venă, ori pentru a lua câţiva milimetri în plus de arteră pulmonară -

Virgilio, colegial însă tensionat, în cele din urmă înfuriindu-se pe cel din faţa lui, lasă-mi un pic de spaţiu de manevră rogu-te, unu-doi centimetri, cer prea mult?

Thomas Rémige a părăsit discret blocul operator, ca să telefoneze la diferitele secţii unde vor fi efectuate grefele, pentru a le aduce la cunoştinţă ora la care fusese făcut clampajul

aortic - douăzeci şi trei şi cincizeci de minute -, informaţie ce clarifică dintr-odată durata operaţiunii următoare - pregătirea primitorului, întoarcerea grefonului, transplantul. La revenirea lui, prima prelevare se încheie într-o tăcere absolută. Virgilio trece la ablaţia inimii: cele două vene cave, cele patru vene pulmonare, aorta şi artera pulmonară sunt secţionate - cezuri

impecabile. Inima este extrasă din corpul lui Simon Limbres. Poate fi văzută în aer, o nebunie, pentru un scurt moment i se poate măsura masa şi volumul, poţi încerca să-i captezi forma simetrică, dubla proeminenţă, frumoasa culoare carmin sau vermilion, poţi căuta să vezi în ea pictograma universală a iubirii, emblema de pe cărţile de joc, logoul de pe tricouri - I V NY -,

basorelieful sculptat pe mormintele şi relicvariile regale, simbolul lui Eros şarlatanul, reprezentarea inimii sacre a lui Isus din imagistica pioasă - organul etalat în mână şi prezentat lumii, şiroind de lacrimi de sânge însă aureolat de o lumină radiantă - sau orice emoticon de SMS desemnând gama infinită a sentimentelor. Virgilio o prinde şi o cufundă imediat într-un

borcan plin cu lichid translucid, o soluţie de cardioplegie asigurând o temperatură de 4 °C - este vorba de a răci rapid organul, pentru a-l conserva -, după care ansamblul e protejat într-un săculeţ de siguranţă steril, apoi într-o a doua pungă, iar întregul scufundat în gheaţă pisată în mijlocul unui container izoterm montat pe roţi.

Odată containerul sigilat, Virgilio salută în

jur, însă nici unul dintre
cei care înconjoară
corpul lui Simon Limbres
nu înalţă capul, nimeni
nu se clinteşte, în afara
chirurgului toracic
înclinat deasupra
plămânilor care îi
răspunde cu voce tare
aplecat peste torace nu
mi-ai lăsat cine ştie ce
spaţiu de manevră, hei,
ticălosule, şi scoate un
râs sacadat, în timp ce
campioana din
Strasbourg se
pregăteşte, în ce o

priveşte, să elibereze ficatul atât de fragil concentrându-se ca o gimnastă înainte să sară pe bârnă - încă puţin şi te-ai aştepta să-şi vâre mâinile într-un bol cu pudră de magneziu şi să-şi frece palmele - iar urologii aşteaptă să îşi aroge rinichii.

Alice întârzie. Focalizează scena, îi priveşte unul câte unul pe cei care sunt reuniţi în jurul mesei şi al corpului neînsufleţit care

îi este centrul strălucitor - pe dinaintea ochilor îi trece într-o străfulgerare *Lecţia de anatomie* a lui Rembrandt, îşi aminteşte că tatăl ei, un oncolog cu unghii lungi şi strâmbe ca nişte gheare, agăţase o reproducere în antreul apartamentului familiei şi exclama adesea lovind-o cu arătătorul: iată, ăsta-i omul!, însă ea era un copil visător şi prefera să vadă acolo mai degrabă o adunare

de vrăjitori decât medicii
care îi alcătuiau
ascendenţa, stătea lungi
momente în faţa
ciudatelor personaje
admirabil dispuse în
jurul cadavrului, cu
hainele de un negru
intens, cu gulerele
imaculate pe care li se
sprijineau capetele
savante, cu pliurile la fel
de preţioase ca nişte
origami din biscuiţi, cu
fireturi de dantele şi
barbişoane delicate, în
mijlocul cărora se afla

acel corp livid, acea
mască de mister şi
deschizătura din braţ ce
lăsa se se vadă oasele şi
ligamentele, carnea în
care se înfigea lama
bărbatului cu pălărie
neagră, atunci mai mult
decât s-o admire asculta
pânza, fascinată de
schimbul ce avea loc în
ea, până la urmă a aflat
că străpungerea
peretelui peritoneal a
fost multă vreme
considerată un atentat
la sacralitatea corpului

omului, creatura lui Dumnezeu, şi a înţeles că orice formă de cunoaştere îşi conţine partea sa de încălcare a legilor, s-a hotărât atunci să „facă medicina", presupunând că a decis ceva, fiindcă în orice caz era cea mai mare dintre patru fete, cea pe care tatăl său o ducea la spital miercurea, cea căreia i-a oferit în ziua când împlinise treisprezece ani un stetoscop

profesionist şoptindu-i la ureche: Harfangii sunt nişte imbecili, Harfanghetuţo, o să-i întreci pe toţi.

Alice se dă treptat în spate şi tot ceea ce vede încremeneşte şi se luminează ca într-o dioramă. Brusc, nu mai percepe o materie absolută în şi la locul corpului întins, un material de care te poţi folosi şi pe care îl împărţi, nu se mai analizează cu

minuţiozitate o mecanică oprită pentru a-i pune deoparte piesele viabile, ci o substanţă de o potenţialitate nemaiauzită: un corp uman, puterea şi sfârşitul său, sfârşitul său omenesc - şi, mai mult decât orice fântână de sânge deversată într-un vas de plastic, emoţia asta ar putea-o face să leşine. Vocea lui Virgilio deja departe în spate, vii? Ce faci?

Mişcă! Se întoarce şi aleargă să-l prindă din urmă pe coridor.

Un transportator specializat îi duce înapoi la aeroport. Gonesc mâncând pământul în timp ce ochii lor însoţesc mişcarea cifrelor pe cadranul de pe ecranul de bord, urmăresc dansul indicatoarelor luminoase ce se culcă şi se ridică, fac un du-te-vino pe acele ceasului, peste formele pixelizate de pe ecranul

telefonului. Chiar atunci vine un apel, mobilul lui Virgilio se luminează. Harfang. Cum e?

- Brici.

#

înconjoară oraşul prin nord şi o iau pe drumul spre Fontaine-la-Mallet, trec pe lângă forme totodată compacte şi nedefinite, cartiere periferice, complexuri rezidenţiale sădite pe câmpurile de la marginea oraşului, loturi de pavilioane dispuse în jurul unui inel de asfalt,

traversează o pădure,
tot nici o stea, nici un
licăr de aeroplan sau
farfurie zburătoare,
nimic, şoferul o calcă pe
drumul regional mult
dincolo de limitele de
viteză, e un conducător
experimentat şi un
obişnuit al acestui gen
de misiuni, priveşte
drept înainte, cu
antebraţele nemişcate şi
încordate, şi murmură
într-un microfon
minuscul conectat la un
dispozitiv handsfree

ultimul răcnet, ajung, nu adormi, ajung. Containerul e fixat în lada din spate iar Alice vizualizează diferitele suprafeţe interioare etanşe care încapsulează inima, membranele care o protejează, îşi imaginează că e motorul care îi propulsează în spaţiu, precum cel cu reacţie al unei rachete. Se întoarce şi îşi înalţă într-o parte fundul pentru a o vedea pe

deasupra spătarului, descifrează în întuneric eticheta lipită pe suprafaţa interioară şi descoperă, printre informaţiile necesare în ce priveşte trasabilitatea grefonului, o menţiune ciudată: element sau produs al corpului uman pentru uz terapeutic. Şi imediat dedesubt, numărul Cristal al donatorului.

Virgilio îşi trânteşte capul pe banchetă, expiră, ochii îi lâncezesc

pe profilul lui Alice, umbră nedesluşită în geam, tulburat dintr-odată de prezenţa ei, îndulcit: eşti bine? întrebarea e neaşteptată - un tip până atunci atât de antipatic -, din radio se propagă vocea lui Macy Gray cântând la nesfârşit *shake your booty boys and girls, there is beauty in the world*, iar lui Alice îi vine deodată să plângă - o emoţie ce o cuprinde pe dinăuntru şi o face să

tremure - dar îşi
stăpâneşte lacrimile,
strânge din dinţi
întorcând capul: da, da,
foarte. El îşi scoate
atunci pentru a nu ştiu
câta oară mobilul din
buzunar, însă în loc să
verifice ora apasă pe
taste, încet-încet se
enervează, nu se
încarcă bombăne, la
naiba, la naiba. Prinzând
curaj, Alice îl întreabă nu
merge? Virgilio nu înalţă
capul să îi răspundă,
meciul, voiam să ştiu

rezultatul meciului, şi atunci fără să se întoarcă şoferul spune sec l-0 pentru Italia. Virgilio scoate un ţipăt, strânge un pumn şi îl ridică sus în maşină, apoi întreabă numaidecât: cine a marcat? Tipul semnalizează şi frânează, o intersecţie iluminată le deschide în faţă o breşă albicioasă: Pirlo. Alice, uluită, vede cum Virgilio scrie în grabă unul sau două

mesaje de victorie
murmurând bun aşa,
apoi înalţă o sprânceană
către ea, magnific
jucător Pirlo ăsta!,
surâsul îi învăluie faţa, şi
deja sunt la aeroport, cu
vuietul mării la doi paşi
la baza falezei,
containerul e deplasat
pe pistă până la
pasarelă şi urcat în
carlingă, containerul-
matrioşka în care se află
punga de siguranţă din
plastic transparent ce
conţine recipientul ce

conţine borcanul special ce conţine inima lui Simon Limbres, ce conţine nimic altceva decât viaţa însăşi, promisiunea unei vieţi, şi care cinci minute mai târziu îşi ia zborul în spaţiu.

Marianne nu doarme, se subînţelege, nu tu somnifer sau ceva, durerea o dărâmă, s-a prăbuşit într-o stare de transă, doar aşa poate reacţiona. La douăsprezece fără zece,

e văzută tresărind pe
canapeaua din camera
de zi - se poate să fi
simţit oare momentul în
care sângele a încetat
să mai curgă prin aortă?
Se poate să fi avut oare
intuiţia acelui moment?
în ciuda kilometrilor ce
se întind în estuar, între
apartament şi spital, o
apropiere impalpabilă ce
conferă nopţii o
profunzime mentală
fantastică, vag
înfricoşătoare, ca şi cum
nişte contururi

magnetice s-ar îngroşa într-o falie spaţio-temporală şi ar conecta-o cu spaţiul acela interzis unde se află copilul ei, ţesând o zonă de veghe.

Noapte polară, cerul opac pare să se dizolve, stratul de nori zdrenţuindu-se, lânos, apare Ursa Mare. Inima lui Simon migrează acum, e în fugă pe orbită, pe şine, pe drumuri, dusă în containerul a cărui

suprafaţă interioară din
plastic, uşor zgrunţuros,
străluceşte în fasciculele
de lumină electrică,
transportată cu o
atenţie nemaivăzută,
cum se transportau
altădată inimile
principilor, cum li se
transportau mădularele
şi scheletul, rămăşiţele
pământeşti împărţite
pentru a fi repartizate,
îngropate în bazilică, în
catedrală, în abaţie,
pentru a garanta un
drept neamului,

rugăciuni pentru
salvarea lor, un viitor
memoriei lor - se auzea
zgomot de copite
dinspre potecile pustii,
pe pământul bătătorit
din sate şi pe
caldarâmul oraşelor,
bătaia înceată şi regală,
pe urmă se desluşeau
flăcări de torţe ce
dădeau naştere unor
umbre lichide prin
frunzişuri, pe faţadele
caselor, peste chipurile
halucinate, lumea se
îmbulzea în pragurile

uşilor, cu şervetul la gât, îşi descoperea capul şi se închina în tăcere la trecerea acelui cortegiu extraordinar, caleaşca neagră trasă de şase cai în mare doliu, acoperiţi cu valtrapuri şi podoabe preţioase, escorta celor doisprezece cavaleri purtând făclii, lungile mantale negre şi bucăţile de crep atârnând, şi uneori chiar paji şi valeţi pe jos înălţând lumânări de ceară albă, uneori de

asemenea companii de gardă, iar cavalerul în lacrimi care conducea totul însoţea inima în mormânt, înaintând spre fundul criptelor, spre capela unei mănăstiri alese ori spre aceea a unui castel natal, spre o nişă săpată în marmura neagră şi ornată cu coloane răsucite, o raclă dominată de o coroană strălucitoare, decorată cu steme şi blazoane preţioase, devizele latineşti întinse pe

drapele de piatră, şi de multe ori lumea încerca să arunce o privire prin deschizătura perdelelor înăuntrul caleştii, pe bancheta unde se afla oficiantul tranzacţiei, cel care urma să predea inima în mâna celor care aveau să o aibă în sarcină mai departe şi să se roage pentru ea, cel mai adesea un duhovnic, un prieten, un frate, însă întunericul nu îţi permitea niciodată să îl vezi pe omul acela,

nici relicvariul aşezat pe o pernă de tafta neagră, cu atât mai puţin inima dinăuntru, acel *membrum principalissimum*, regele corpului, plasat în centrul pieptului precum suveranul în regatul său, precum soarele în cosmos, inima cuibărită într-o ţesătură subţire broşată cu aur, inima pe care lumea o plângea.

Inima lui Simon migra în alt loc din ţară, rinichii, ficatul şi

plămânii ajungeau în alte provincii, se îndreptau în grabă spre alte corpuri. Ce va rămâne oare, după fragmentarea asta, din unitatea fiului său? Cum să îşi conecteze memoria singulară la acel corp împrăştiat? Ce se va alege oare din prezenţa lui, din trecerea lui pe Pământ, din fantoma lui? întrebările i se învârt în jur ca nişte cercuri de foc, apoi înaintea ochilor

îi apare chipul lui Simon, intact şi unic. E ireductibil, e el. Simte un calm profund. Afară noaptea arde ca un deşert de ghips.

La Pitié, toţi sunt în jurul lui Claire. E condusă într-o cameră din secţia de chirurgie cardiovasculară ce a fost curăţată complet, dezinfectată, un lac transparent acoperă suprafeţele, efluviile de detergent stagnează în încăpere.

Un pat mobil prea înalt, un fotoliu de scai albastru, o masă goală şi, întredeschisă într-un colţ al încăperii, uşa unei băi. îşi lasă geanta, se aşază pe pat. E îmbrăcată complet în negru - un pulover vechi lăsat pe umeri - şi se detaşează perfect în încăpere, aidoma unei schiţe. încep să sosească SMS- urile, de la fii, mamă, prietenă, vin toate, degrabă, însă nici un mesaj de la

bărbatul cu degeţeii
care tocmai se ciuceşte
pe călcâie lângă un
zăplaz de bambus,
printre câini vagabonzi
şi porci sălbatici, într-un
sat din capătul Golfului
Siam.

Infirmiera care intră îi
spune pe un ton
cumsecade, cu mâinile
în şold: aşadar, e
noaptea cea mare! Are
părul cărunt în formă de
cască şi poartă nişte
ochelari pătraţi, o
cuperoză uşoară îi

colorează obrajii. Claire înalţă palmele spre cer ridicând din umeri, zâmbeşte, da, *tonight everything is possible.* Infirmiera îi întinde nişte săculeţi plaţi şi transparenţi ce strălucesc sub plafonieră ca nişte folii de gelatină, se apleacă înainte, un pandantiv i se desprinde de piele, sclipeşte scurt în vid - o inimioară de argint gravată cu o promisiune, astăzi mai

mult decât ieri şi mai puţin decât mâine, mică bijuterie găsită în cataloage de produse vândute prin corespondenţă, captivată Claire îi urmăreşte din privire balansul -, apoi infirmiera se ridică, îi arată săculeţii: sunt hainele pentru blocul operator, vi le veţi lua când mergeţi acolo, iar Claire le priveşte cu un amestec de nerăbdare şi reticenţă - însăşi

materia sentimentului care o munceşte deja de un an, şi celălalt nume al aşteptării. Răspunde, prefacându-se nepăsătoare, o să aşteptăm totuşi sosirea inimii, nu? Femeia scutură din cap şi se uită la ceas, nu, plecaţi în blocul operator peste două ore, de cum vă vin rezultatele, grefonul va sosi aici în jur de douăsprezece şi jumătate, trebuie să fiţi

gata, implantul va avea loc imediat. Se duce.

Claire îşi scoate lucrurile, îşi lasă articolele de toaletă în baie, îşi pune telefonul la încărcat, îl aşază pe pat; ia locul în stăpânire. îşi sună fiii - aceştia aleargă pe trotuar, prin galeriile metroului, le aude ecoul paşilor pe coridoare, suntem aici, ajungem, gâfâie cuprinşi de îngrijorare. Vor să o liniştească, să o susţină. Se înşală: nu se teme de

intervenţie. Nu e asta. Ceea ce nu-i dă pace e ideea unei inimi noi, şi că a trebuit să moară cineva azi pentru ca toate lucrurile astea să aibă loc, şi să o poată invada şi transforma, schimba - o poveste cu grefe, butaşi, faună şi floră.

Se învârte în cerc prin cameră. Dacă e o donare, e în orice caz una specială, se gândeşte ea. Nu există donator în operaţiunea

asta, nimeni n-a avut intenţia să facă o donare, şi tot aşa nu există beneficiar, fiindcă ea nu e-n măsură să refuze organul, trebuie să-l primească dacă vrea să trăiască, atunci, cum se cheamă asta? Repunerea în circulaţie a unui organ ce mai putea fi folosit, ce putea încă asigura funcţia de pompă? începe să se dezbrace, se aşază pe pat, îşi scoate ghetele, şosetele. Semnificaţia

transferului de care se bucură prin jocul unui hazard neverosimil - compatibilitatea extraordinară dintre sângele şi codul ei genetic cu cele ale unei fiinţe moarte azi -, totul devine confuz. Nu îi place ideea acestui privilegiu nemeritat, de loterie, se simte ca jucăria de pluş pe care o înhaţă cleştele din maldărul de obiecte îngrămădite în spatele unei vitrine de bâlci. Mai

mult ca orice, nu va
putea spune niciodată
mulţumesc, asta-i tot.
Tehnic vorbind, un
mulţumesc e imposibil,
cuvântul acesta radios
ar cădea în gol. Nu va
putea arăta niciodată
vreo formă de
recunoştinţă către
donator şi familia sa, ori
să contradoneze ceva
ad-hoc pentru a se
elibera de infinita
datorie, şi îi trece prin
cap ideea că e prinsă
pentru totdeauna în

cursă. Simte podeaua rece sub tălpi, teama, totul se strânge.

Se apropie de fereastră. Siluete grăbindu-se pe aleile spitalului, maşini mişcându-se încet printre clădirile care redesenează în noapte harta anatomică a corpului uman, organ cu organ, patologie cu patologie, care despart copiii de adulţi, care adună laolaltă mame, bătrâni, muribunzi. I-ar

plăcea să îşi poată
îmbrăţişa fiii înainte să
fie îmbrăcată în cămaşa
aia de hârtie ţesută ce
fâlfâie fără să o acopere
şi îi dă senzaţia că e
goală într-un curent de
aer, rămâne cu ochii
uscaţi dar îi vine greu să
descompună
enormitatea a ceea ce
tocmai trăieşte, pune
mâna acolo, între sâni, îi
ascultă ritmul în
continuare un pic prea
rapid în pofida
medicamentelor, în

continuare un pic imprevizibil de asemenea, şi îi rosteşte numele cu voce tare: inimă.

Orele de întrevedere cu medicii însărcinaţi să îi facă evaluarea psihologică în momentul când i se propune grefa - bilanţul relaţiilor afective, măsurarea gradului de inserţie socială, sondarea comportamentului în caz de oboseală şi anxietate, a supunerii

faţă de tratamentele postoperatorii ce vor fi grele şi lungi - nu au putut să o lămurească în legătură cu soarta inimii sale, după. Poate există pe undeva o casă de organe, îşi spune ea, scoţându-şi bijuteriile şi ceasul, un fel de loc de descărcare, astfel încât a sa va fi deversată acolo împreună cu altele ca ea, evacuată din spital pe uşile de serviciu în saci de gunoi încăpători; îşi închipuie

un container pentru
materii organice unde
va fi reciclată, adusă la
starea unei materii
amorfe, compost de
carne remodelată
servită de nişte Atrizi de
o cruzime fără margini
rivalilor intraţi cu mare
poftă în sala palatului,
plăcinte sau biftec
tartar, amestec dat
câinilor în gamele
încăpătoare, momeală
pentru urşi ori mamifere
marine - şi poate că
atunci când acestea din

urmă s-ar transforma după ce ar fi înghiţit substanţa, pielea din solzi acoperindu-li-se cu păr platinat ca al său, poate că le-ar creşte lungi sprâncene catifelate.

Se aud bătăi în uşă şi cineva intră direct în cameră fără să aştepte răspuns, e Emmanuel Harfang. Se postează în faţa ei, îi spune că inima o să fie prelevată în jur de ora douăzeci şi trei, datele organului sunt

impecabile, apoi tace, o priveşte: doriţi să vorbim. Ea se aşază pe pat, îşi încovoaie spatele, îşi pune mâinile drept pe saltea şi încrucişează gleznele, are nişte picioare încântătoare, unghiile date cu lac, de culoare roşu aprins, strălucesc în camera ştearsă întocmai ca nişte petale de degeţel, am nişte întrebări, întrebări în legătură cu donatorul, Harfang scutură din cap,

pare să-şi spună că exagerează, doar ştie răspunsul. Am vorbit deja despre acest lucru. Claire însă insistă, părul blond îi formează cârlionţi la obraji, aş vrea să mă pot gândi la asta. Adaugă, convingătoare: de exemplu, de unde vine inima asta, ce nu e pariziană? Harfang se uită la ea insistent, încruntă sprâncenele, de unde ştie deja lucrul ăsta? după care

consimte: Seine-Maritime—. Claire închide ochii, se repede: *mole orfemale?* Harfang, prompt, *mate;* ajunge la uşa deschisă dinspre coridor, ea îl aude ieşind, redeschide ochii, aşteptaţi, vârsta lui *please.* Harfang a dispărut însă.

Cei trei fii sosesc împreună în grabă, nu arată bine, cel mare teribil de anxios nelăsând-o de mână, al doilea învârtindu-se prin

încăpere şi repetând întruna, o să fie totul bine, cel mai tânăr aducându-i un pachet de dulciuri în formă de inimă. Harfang e un as, cel mai bun din ramura lui, şaptezeci de transplanturi cardiace pe an, şi cea mai bună echipă, eşti pe mâini bune îi spune el cu glas mic şi tremurător. Ea încuviinţează mecanic, îi observă chipul fără să îl asculte cu adevărat, ştiu, nu te îngrijora. Mai

greu e cu mama ei care nu încetează să se plângă că viaţa e nedreaptă, că vrea să fie în locul ei pe masa de operaţie - inducând ideea că e mai natural şi mai de înţeles să moară ea, sau cel puţin să îşi rişte prima viaţa -, Claire îşi pierde răbdarea, dar n-o să mor, n-am deloc intenţia să mor, băieţii sătui se iau de bunică, taci odată, spiritele se încing. Infirmiera întoarsă în cameră

loveşte uşor cadranul ceasului de pe mână şi pune capăt situaţiei, totul este în regulă, trebuie să vă pregătiţi. Claire îşi îmbrăţişează fiii, îi mângâie pe obraji, le şopteşte fiecăruia pe mâine dragul mamii.

Mai târziu, goală, a intrat în cabina de duş şi s-a spălat îndelung cu Betadine, stropindu-şi tot corpul cu lichid galben, şi frecându-se cu putere. Odată uscată, a luat cămaşa sterilă pe

ea, după care a început din nou să aştepte.

În jur de ora zece, anestezista intră în cameră, totul în regulă?, e o femeie înaltă, îngustă în umeri şi şolduri, cu un gât de lebădă, zâmbetul şters, are nişte mâini lungi reci care le ating în treacăt pe ale ei atunci când îi întinde un prim medicament - ca să vă relaxaţi -, Claire se lungeşte pe pat, dintr-odată epuizată deşi e

mai agitată ca niciodată. O oră mai târziu, brancardierul din blocul operator intră la rândul său, apucă mânerele patului, o să fiţi operată pe masă şi adusă pe urmă înapoi în pat, apoi o transferă fără o vorbă. Străbat metri de coridoare, nu ştie încotro să-şi îndrepte privirea, vede defilând tavane plictisitoare şi fire electrice sinuoase ca nişte şerpi de apă. Inima accelerează pe măsură

ce se apropie de zona blocului operator, trecând de uşi codate ce deschid sasuri. Spaţiul continuă să se compartimenteze, după care e condusă într-o săliţă unde trebuie să aştepte. O să vină după dumneavoastră. Timpul se diluează, în curând miezul nopţii.

În spatele uşii blocului operator, anestezista verifică dispunerea materialului destinat supravegherii

pacientei: aşezarea electrozilor pentru controlul cardiac, aşezarea cateterelor pentru a se citi în permanenţă tensiunea pe osciloscop şi aparatul ce înţeapă vârful degetului pentru a supraveghea procentul de oxigen din sânge. Instalează perfuzia, atârnă punga cu lichid translucid, controlează închizătorile - gesturi simple, modelate de o experienţă de treizeci de

ani, executate perfect -,
bun, o să-i putem da
drumul, e toată lumea?
Dar încă nu e nimeni,
echipa se pregăteşte în
vestiar, îmbracă nişte
pijamale albastru azur,
halate cu mâneci scurte
şi veste cu mâneci lungi,
fiecare îşi pune cel puţin
două bonete ca să-şi
acopere pielea capului
în întregime, şi în plus
două măşti peste gură.
Papuci, botoşi, perechi
multiple de mănuşi
sterile înnoite din

abundenţă. Se spală cu multă apă, se săpunesc antebraţele cu soluţii dezinfectante până la coate, se curăţă unghiile, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi urmează intrarea în blocul operator. Corpuri indistincte iau loc, reglează aparatele, dar dacă feţele au dispărut, rămân alura, statura, felul de a se mişca, robusteţea, gestica şi privirea care în această incintă instituie un alt

limbaj. Se află acolo un tehnician perfuzionist, rezidentul din blocul operator, două infirmiere care pansează şi doi medici anestezişti - de treizeci de ani lucrează Harfang cu cele două vechi colege, a efectuat primul său transplant cu ele.

De altfel iată-l sosind brusc, are aerul că începe o cursă. Poartă o robă în formă de şorţ hiperizolatoare, ce se îmbracă prin faţă şi se

înnoadă la spate, o mânecă e prinsă de degetul mare printr-un inel - lungimea până la jumătatea coapsei aminteşte şorţurile de măcelar ce fac şoldurile înguste. Se apropie de Claire pentru un ultim cuvânt: inima va fi aici într-o jumătate de oră, e minunată, e făcută pentru dumneavoastră, o să vă înţelegeţi bine. Claire zâmbeşte: dar o să aşteptaţi să fie în blocul operator înainte

să mi-o scoateţi pe asta, nu? Harfang, mirat: vorbiţi serios?

Claire e anesteziată. Sub pleoape îi apar în curând imagini, ţâşnire sugestivă de forme moi şi tonuri calde, nesfârşite metamorfoze de suprafeţe, desfaşurare caleidoscopică de celule şi fibre în timp ce infirmierele fac să-i dispară capul şi corpul sub mari folii de plastic galben, acoperite la

rândul lor cu câmp operator: doar un perimetru de piele rămâne vizibil, luminoasă sub fasciculele lămpilor, tulburătoare, zona care o să fie scobită. Harfang face primele gesturi, înscrie pe torace traseul viitoarelor incizii cu ajutorul unui creion steril, determină locurile precise pentru mici găuri - acolo se vor strecura nişte tuburi ce vor introduce în corp un

sistem de camere video. După care anestezista agăţată de telefonul din blocul operator anunţă: e-n regulă, sosesc.

Alt bloc operator într-un estuar noaptea, însă acesta golit, ordinea plecării echipelor inversând-o pe aceea a pregătirii grefoanelor, ultimii rămaşi lângă Simon Limbres sunt cei care au prelevat rinichii, urologii, tot ei. Sunt însărcinaţi să dea

corpului un aspect exterior integru.

Thomas Rémige se află şi el acolo, cu chipul sclipindu-i de oboseală şi obrajii netezi, şi deşi încep nişte ore diferite, lărgite spre finalul procedurii, ore întinse într-o temporalitate în acelaşi timp mai înceată şi dintr-o materie mai moale, îşi accentuează prezenţa. Fiecare dintre actele sale, chiar şi cel mai imperceptibil, exprimă ideea că nu, nu

s-a terminat, nu, nu s-a terminat încă. Bineînţeles că îi exasperează pe ceilalţi tot întinzându-şi gâtul pe deasupra umerilor fiecăruia, tot luând-o înaintea gesturilor chirurgilor şi ale infirmierelor. Acum ar fi atât de uşor să o lase mai moale, să le scape un detaliu sau două, să fuşerească ultimele îngrijiri, să pună punct chestiei ăsteia, în fond ce s-ar schimba?

Thomas rezistă în linişte contracurentului de epuizare generală, sau al urgenţei de-a încheia, nu renunţă la nimic: faza aceasta a prelevării, restaurarea corpului donatorului, nu poate fi banalizată, este o reparaţie; trebuie reparat acum, reparate daunele. Readus ceea ce a fost donat în starea în care a fost donat. Altfel, ar fi o barbarie. În jurul său, lumea îşi dă ochii peste cap, suspină:

stai calm, ce crezi, n-o să facem nimic de mântuială, totul va fi făcut aşa cum trebuie să fie făcut.

Corpul lui Simon Limbres e scobit, pielea pare pe alocuri suptă dinăuntru. Aspectul acesta atrofiat, pe care nu îl avea la intrarea în blocul operator, vesteşte mutilările suferite, contravine promisiunii făcute părinţilor. Este necesară o umplere. Practicienii

creează rapid o garnitură folosind câmpuri textile şi comprese, deşeuri grosolane ce trebuie modelate cât mai bine respectând volumul şi forma organelor prelevate, apoi aşezate în şi la locul acestora. Mâinile forfotesc iar gesturile efectuate cu generozitate sunt chiar cele ale unei restaurări: este vorba de a-i reda lui Simon Limbres aspectul originar, pentru

ca el, şi această imagine a lui, să se poată arhiva în memoria celor care îl vor regăsi mâine în camera mortuară, pentru a-l putea recunoaşte drept cel care a fost.

În aceste momente corpul se închide asupra lui însuşi - asupra golului său, asupra tăcerii sale. Sutura continuă - o cusătură cu fir unic, înnodată la fiecare extremitate - va fi delicată, făcută cu grijă,

acul practicianului, fin şi precis, trasând o linie punctată, iar ceea ce uimeşte e faptul că a coase, un gest arhaic sedimentat în memoria oamenilor începând cu acele cu urechi din paleolitic, poate pătrunde în blocul operator şi ajunge să pună capăt unei operaţii de un asemenea nivel tehnologic. De altfel, chirurgul lucrează printr-o intuiţie absolută, în totala inconştienţă a

gesturilor, mâna realizează nişte bucle regulate deasupra plăgii, bucle scurte şi identice, ele o să lege şi o să închidă, înaintea lui, tânărul rezident continuă să observe şi să înveţe - e prima oară când asistă şi el la o prelevare de organe multiplă, şi probabil i-ar fi plăcut să facă sutura, probabil ar fi vrut să îşi pună şi el mâna pe corpul donatorului pentru a se alătura

gestului colectiv, însă complexitatea intervenţiei i-a saturat percepţiile, şi, oboseală sau nervozitate, fluturi negri îi zboară în câmpul vizual, înţepeneşte, îşi spune că nu s-a înmuiat când sângele a fost golit în găleată, deja e ceva, şi că esenţialul e să rămână în picioare, până în ultimul moment.

La unu şi jumătate, urologii depun ustensilele, înalţă capul, gâfâie, îşi coboară

masca şi părăsesc blocul operator; duc rinichii. Rămân Thomas Rémige şi Cordélia Owl, care pare să se ţină pe picioare sub efectul unei tensiuni reziduale, nu a dormit de aproape patruzeci de ore şi are senzaţia că dacă încetineşte va cădea, se va prăbuşi pe loc. începe munca de final. Face inventarul instrumentelor, completează etichetele, notează cifre pe foi

tipărite, trece orare, iar
aceste formalităţi
administrative,
executate cu rigoarea
unui automat, îi lasă
câmp liber să
divagheze, să-i
explodeze flash-uri în
creier, dizolvare
înlănţuită adunând
laolaltă fragmente de
corpuri, frânturi de
vorbe, porţiuni de locuri
- coridorul spitalului dă
într-un pasaj boltit cu
damfuri îmbietoare,
şuviţa de păr tremură

peste flacăra brichetei,
felinarele portocalii se
unduiesc pe verticală în
ochii amantului, sirenele
cu păr verde se mişcă
pe caroseria unei
camionete, până la
urmă telefonul îi
vibrează în noapte -,
continuum poros peste
care se imprimă chipul
lui Simon Limbres, pe
care l-a îngrijit în după-
amiaza asta, pe care l-a
scrutat şi mângâiat, şi
tânăra cu corpul
presărat de vânătăi

maronii - o piele de
panteră - se gândeşte
brusc la cât o să- i ia
până când orele astea
se vor decanta, până
când le va putea filtra
violenţa, limpezi sensul -
ce tocmai am trăit?
Ochii i se înceţoşează,
se uită la ceas, îşi
coboară masca, ar
trebui să urc în secţie
puţin, stagiara e singură
sus, revin. Thomas
încuviinţează din cap
fără să o privească, e-n
regulă, o să termin, nu

te grăbi. Paşii fetei se îndepărtează şi uşa blocului operator se închide la loc. Thomas e singur acum. Cercetează locul dintr-o privire lentă în cerc iar ceea ce vede îl face să tresară: un dezastru, haos de materiale şi fire electrice, ecrane dezorientate, ustensile uzate, aşternuturi mânjite îngrămădite pe saltele, masa de operaţie murdară şi podeaua împroşcată cu

sânge. Oricine şi- ar strecura capul ar clipi din ochi în lumina rece, după care şi-ar forma o imagine de câmp de luptă după atac, o imagine de război şi de violenţă - Thomas se înfioară şi se pune pe treabă.

Corpul lui Simon Limbres e de-acum un leş. Ceea ce viaţa lasă în urmă după ce s-a retras, ceea ce moartea depune pe câmpul de luptă. Un corp batjocorit.

Schelet, carcasă, piele.
Cea a băiatului capătă
încet culoarea fildeşului,
pare să se întărească,
aureolată de lumina
crudă ce cade din
scialitic, pare să devină
o carapace uscată, un
plastron, o armură, iar
cicatricile de-a
curmezişul abdomenului
amintesc de o lovitură
mortală - lancea din
coasta lui Cristos,
lovitura de spadă a
războinicului, lama
cavalerului. Aşa că fie

gestul acesta de a coase
a însoţit cântecul
aedului, cel al
rapsodului din vechea
Grecie, fie îl tulbură
figura lui Simon,
frumuseţea lui de tânăr
ieşit din valurile mării,
cu părul încă plin de
sare şi cârlionţat ca al
tovarăşilor lui Ulise, fie
cicatricea în cruce, fapt
e că Thomas începe să
cânte. Un cântec uşor,
de abia perceptibil de
către cel sau cea care s-
ar afla împreună cu el în

încăpere, un cântec ce se sincronizează însă cu acţiunile care compun toaleta mortuară, un cântec ce acompaniază şi descrie, un cântec ce depune mărturie.

Materialul necesar pentru toaleta corpului înaintea plecării spre camera mortuară este aşezat pe un cărucior cu rotile. Thomas şi-a pus peste halat un şorţ ce poate fi aruncat, şi-a luat mănuşi de unică folosinţă, a adunat nişte

prosoape - şi ele de unică folosinţă, câte unul o dată, pentru Simon Limbres - şi comprese de celuloză moale, un sac de gunoi galben. începe prin a închide ochii băiatului folosindu-se de un tampon ocular uscat, după care, pentru gură, rulează două bucăţi de pânză, aşază una sub ceafa în aşa fel încât să curbeze vertebrele cervicale, în timp ce cealaltă susţine bărbia

sprijinindu-se vertical pe torace. Pe urmă, scoate din corp tot ceea ce intră în el, firele şi tuburile, perfuziile şi sonda urinară, îl debarasează de tot ce îl străbate, îl înlănţuie, blocându-i vederea, îl eliberează, iar atunci corpul lui Simon Limbres apare în lumină, dintr-odată mai gol decât gol: corp uman catapultat în afara umanităţii, materie neliniştitoare în derivă în noaptea

magmatică, în spaţiul
inform al nonsensului,
dar o entitate căreia
cântecul lui Thomas îi
conferă o prezenţă, o
înscriere nouă. întrucât
acest corp pe care viaţa
l-a farâmiţat îşi
regăseşte unitatea sub
mâna care îl spală, în
suflul vocii care cântă;
acest corp care a
îndurat ceva ieşit din
comun pătrunde acum
în moartea comună, în
compania oamenilor.

Devine obiect de laudă,
e înfrumuseţat.
Thomas spală corpul,
mişcările îi sunt calme şi
fine, iar vocea care
cântă îşi găseşte
sprijinul în cadavru
pentru a nu slăbi la fel
cum se desparte de
limbaj pentru a se întări,
depăşeşte sintaxa
terestră pentru a se
îndrepta spre locul acela
exact din cosmos unde
se întâlnesc viaţa şi
moartea: inspiră şi
expiră, inspiră şi expiră,

inspiră şi expiră;
însoţeşte mâna ce
revizitează o ultimă oară
linia corpului,
recunoscând fiecare
cută şi fiecare zonă de
piele, inclusiv tatuajul
de pe umăr, acel
arabesc de un negru
smarald pe care şi-l
incrustase în carne în
vara când îşi spusese că
trupul său e al lui şi
numai al lui, că trupul
său exprimă ceva din el.
Thomas comprimă acum
punctele de puncţie

rămase în locul unde
cateterele au străpuns
epiderma, îl înfaşă pe
băiat în lenjerie nouă,
ba chiar îl piaptănă în
aşa fel încât să-i facă
faţa să strălucească. în
blocul operator cântecul
se amplifică în
continuare în timp ce
Thomas înveleşte leşul
într-un cearşaf imaculat
- cearşaf care va fi pe
urmă înnodat în jurul
capului şi picioarelor -, şi
observându-l lucrând, te
gândeşti la ritualurile

funerare ce conservau intactă frumuseţea eroului grec venit să moară în mod deliberat pe câmpul de luptă, un tratament special destinat să îi restabilească imaginea, astfel încât să i se garanteze un loc în memoria oamenilor. Astfel încât cetăţile, familiile şi poeţii să îi poată cânta numele şi comemora viaţa. E o moarte frumoasă, e cântecul unei morţi

frumoase. Nu o ridicare în slăvi, ofertoriul sacrificial, nu o exaltare a sufletului defunctului ce s-ar avânta prin nori în cercuri ascendente spre Ceruri, ci o întemeiere: el reconstruieşte unicitatea lui Simon Limbres. Il face pe tânăr să apară pe dune cu surful la subraţ, îl face să alerge înaintea ţărmului împreună cu alţii ca el, îl face să se bată pentru o jignire, să ţopăie cu

pumnii la nivelul feţei şi garda strânsă, îl face să sară în fosa unei săli de concert, să danseze pogo ca un nebun şi să doarmă pe burtă în patul lui de copil, îl face s-o învârtă pe Lou - picioruşele zburând pe deasupra parchetului -, îl face să se aşeze la miezul nopţii în faţa mamei sale care fumează în bucătărie ca să-i vorbească de tatăl său, îl face să o dezbrace pe Juliette şi

să-i întindă mâna pentru ca ea să sară fără teamă jos de pe zidul plajei, îl propulsează într-un spaţiu post-mortem pe care moartea nu îl mai atinge, acela al gloriei nemuritoare, al mitografiilor, al cântecului şi al scriiturii.
#

Cordelia reapare o oră mai târziu. A făcut turul secţiei, a împins uşile, a făcut o inspecţie prin sala de trezire, a verificat parametrii din camere, debitul

seringilor electrice şi diurezele, s-a aplecat peste fiinţele care dormeau acolo, peste chipurile lor care uneori se schimonoseau de durere, le-a observat poziţia, le-a ascultat respiraţia, după care a coborât înapoi la Thomas. Il surprinde cântând, îl aude chiar înainte să îl vadă fiindcă vocea acum îi este puternică, şi tulburată înlemneşte, cu spatele lipit de uşa blocului

operator, mâinile de-a lungul corpului, capul dat pe spate, ascultă.

Mai târziu, Thomas îşi ridică privirea. Ai picat bine. Cordelia se apropie de masă. Cearşaful alb a fost ridicat la nivelul sternului lui Simon, îi cizelează trăsăturile chipului, textura pielii, cartilajele transparente, carnea buzelor. E frumos? o întreabă Thomas; da, foarte, răspunde ea. În momentul acela se uită

unul la altul cu
intensitate şi împreună
prind corpul, care chiar
şi aşa încă e greu, se
aşază fiecare la o
extremitate şi îl mută pe
o targă, într-un linţoliu,
înainte să îi cheme pe
cei de la pompele
funebre. Mâine
dimineaţă, Simon
Limbres va fi predat
familiei, lui Sean şi
Marianne, lui Juliette şi
lui Lou, rudelor, le va fi
restituit *ad integram.*

Avionul aterizează pe Le Bourget la unu fără zece. Timpul devine critic. Coordonare logistică impecabilă, o maşină îi aşteaptă. Nu e un taxi ci o maşină specializată pentru genul acesta de misiuni, şi reglată termic - portierele poartă inscripţia: vehicul cu prioritate, donare de organe. înăuntru domneşte un calm profund: tensiunea pluteşte în aer, însă nici

urmă aici de punerea în
scenă a unei urgenţe
pentru vreun reportaj
televizat spre gloria
transplantatorilor şi a
lanţului uman eroic, nici
o pantomimă isterică
suprapusă pe afişajul
unui cronometru roşu
din colţul ecranului, nici
măcar un girofar sau
grup de motociclişti cu
căşti albe şi cizme negre
deschizând calea cu
risipă de degete mari
îndreptate în sus şi
expresii impasibile, falei

încleştate. Procesul e în desfaşurare, sub control şi, pentru moment, circulaţia pe autostradă e liniştită, fluxul întoarcerilor din weekend diluându-se duminică seara: Parisul li se înalţă în faţă sub o cupolă de lumină corpusculară. Un apel din blocul operator pe când trec de Garonor—: pacienta e instalată, începem pregătirile, unde sunteţi? Suntem la zece minute de La

Chapelle. Suntem în grafic, murmură Virgilio şi se uită la Alice, profilul ei de pasăre de noapte - proeminenţa frunţii, nasul acvilin, pielea mătăsoasă atrăgătoare - se lasă pe gulerul de blană al paltonului său alb, are faţă de Harfang, îşi spune.

în apropiere de Stade de France, sunt blocaţi. La naiba. Virgilio se ridică, încordându-se imediat. Ce caută încă

aici? Şoferul nu se clinteşte. E meciul, nu vor să meargă acasă. Ambuteiajul ţine laolaltă o mulţime de maşini cu geamurile deschise, pline de tineri beţi de bucurie fluturând steagul italian pe care îl strâng ţanţoşi de capătul băţului în frig, autocare închiriate de către asociaţiile de suporteri şi camioane frigorifice de distanţă lungă, prinse în plasa euforică. în faţă e

semnalată o tamponare în lanţ. Alice scoate un ţipăt, Virgilio se încordează iar. Centimetru cu centimetru, şoferul caută să lărgească spaţiile goale dintre caroserii pentru a-şi strecura vehiculul şi ajunge pe banda de urgenţă, pe care se deplasează cu viteză redusă aproximativ un kilometru, depăşind zona accidentului, după care drumul e liber şi

acceleraţia puternică, beculeţele presărate pe bara de protecţie nemaiformând decât un lung cordon luminos în noapte. Altă încetinire lângă La Chapelle. O s-o luăm pe centură. Punctele de intrare în oraş se înşiră de-a lungul periferiei către est, din Aubervilliers la Bercy, lung ocol la capătul căruia vehiculul împunge iarăşi din dreapta, pătrunde în oraş, urmează cheiurile

Senei, înconjurul
bibliotecii, apoi un viraj
la stânga şi urcă
bulevardul Vincent-
Auriol, frânează în
dreptul staţiei
Chevaleret, intră în
incinta spitalului, iată-l,
vehiculul opreşte în faţa
clădirilor - treizeci şi
două de minute, nu-i
rău, Virgilio surâde.
în blocul operator,
lumea abia dacă înalţă
capul când sosesc,
împreună, aducând
comoara la picioarele

patului ca pe o pradă la picioarele unui stăpân. Apariţia lor nu poate devia intervenţia de la cursul său şi crea vreo întrerupere, fiindcă operaţia, aici, a început deja. Abia dacă sunt întâmpinaţi când intră, îmbrăcaţi deja în hainele sterile, cu braţele spălate, cu mâinile dezinfectate - iar acum Virgilio nu mai vede din Alice decât ochii ciudaţi, înceţi şi denşi, în care se coagulează nuanţe de

galben amestecate, chartreuse şi miere, topaze fumurii. Totuşi, în cele din urmă Harfang le aruncă: deci, totul în regulă cu inima? Iar Virgilio, pe acelaşi ton degajat, răspunde: da, numai o tamponare în lanţ la întoarcere.

Inima e depusă într-o cupă mică, lângă pat. Alice urcă pe o mică platformă de la capătul mesei, o să observe transplantul, picioarele îi tremură puţin când se

înalţă pe treaptă, în timp ce el, Virgilio, merge să ia locul rezidentului din blocul operator, mai să-i înhaţe ustensilele din mână, şi totul în el îi exprimă dorinţa de a se afla acolo, sub cele trei scialitice, deasupra toracelui, şi de a se afla în faţa lui Harfang. Lucrează împreună acum.

Brusc, văzând inima lui Claire, Harfang a fluierat şi a exclamat că nu e tocmai în formă şi

că nu vor fi nemulţumiţi
dacă o aruncă, iar în
jurul său ceilalţi au
aprobat râzând cu
jumătate de gură - te-ai
putea mira să descoperi
că el întreţine atmosfera
în blocul operator
făcând show, când
menţine asupra
fiecăruia dintre membri
echipei o presiune
înspăimântătoare, cu
ochii peste tot ba chiar
şi în ceafa, însă blocul e
pur şi simplu singurul
loc unde simte că există,

unde reuşeşte să
exprime ceea ce e,
pasiunea moştenită
pentru munca sa,
rigoarea maniacală,
credinţa în om,
megalomania, dorinţele
de putere; acolo îşi
invocă ascendenţa şi îi
evocă unul câte unul pe
cei care au construit din
punct de vedere ştiinţific
realitatea grefei, primii
transplantatori, pionierii,
Christiaan Barnard la
Cape Town în 1967,
Norman Shumway la

Stanford în 1968, sau Christian Cabrol aici, la Pitié, oameni care inventaseră transplantul, îl concepuseră în minte, compuseseră şi descompuseseră de sute de ori înainte să îl realizeze, toţi oameni din anii şaizeci, stahanovişti şi staruri charismatice, concurenţi mediatici care îşi disputau premierele şi nu ezitau să şi le uzurpe, seducători cu

mariaje multiple, înconjuraţi de fete încălţate cu cizme de călărie şi îmbrăcate în fuste mini Mary Quant—, machiate precum Twiggy—, autocraţi de un curaj nebunesc, tipi acoperiţi de onoruri însă plini de pasiune.

Mai întâi trebuie să se ocupe de vasele ce transportă sângele în şi în afara organului. Una câte una, venele sunt tăiate, astupate, lucrate - Harfang şi Virgilio se

mişcă repede, dar se pare că rapiditatea e tocmai motorul acţiunilor, că încetinind ar risca să le tremure mâinile -, apoi, impresionant, inima este extrasă din corp şi circulaţia extracorporală pusă în loc: o maşină înlocuieşte pentru două ore inima lui Claire, o maşină ce o să imite circuitul sângelui din corpul său. În acest moment, Harfang cere linişte, face să ţiuie o

lamă pe un tub de metal, după care pronunţă prin mască fraza ritualică din stadiul acesta al operaţiei: *Exercitatio Anatomica de Motu Cordis et Sanguinis in Animalibus* - omagiu lui William Harvey, primul medic care a descris, în 1628, integralitatea sistemului de circulaţie sangvină din corpul omenesc, şi desemnând deja inima ca pe o pompă hidraulică, un muşchi ce

asigură continuitatea fluxului prin mişcările şi pulsaţiile sale. În blocul operator, fără să se oprească, fiecare răspunde: amin!

Tehnicianul perfuzionist e derutat de acest ritual bizar. Nu ştie latină şi se întreabă ce se întâmplă. E un infirmier cu sprâncenele îndreptate în sus, un tip tânăr, douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani, singurul de aici care nu a mai lucrat niciodată cu

Harfang. E aşezat pe un taburet înalt plasat în faţa maşinăriei lui, cam ca un DJ la consolă, şi nimeni de aici nu s-ar putea orienta mai bine decât el în harababura de fire ce ies din marile cutii negre. Filtrat, oxigenat, sângele curge printr-o încâlceală de tuburi fine şi transparente, un cod de culori pe nişte buline autocolante precizându-le direcţia. Pe ecran, electrocardiograma e

dreaptă, temperatura corpului e de 32 °C, dar Claire e cât se poate de vie. Anesteziştii fac cu schimbul pentru a verifica parametrii şi buna absorbţie a substanţelor. Se poate continua.

Atunci Virgilio se lasă în jos şi ridică inima din recipient. Legăturile diferitelor pungi care o protejează sunt stropite cu dezinfectant, apoi deznodate, după care bărbatul extrage

organul din borcan, îl prinde cu ambele mâini şi îl aşază în fundul cutiei toracice. Alice, postată în continuare pe scăriţa metalică unde s-a înălţat pe vârful degetelor, rămâne cu ochii ficşi, fascinată, şi riscă să se dezechilibreze când îşi îndreaptă bărbia înainte pentru a vedea ce se întâmplă acolo, în interiorul corpului - nu e singura care îşi întinde aşa gâtul, rezidentul din

blocul operator venit să se aşeze alături de Harfang se apropie şi el, şiroind de sudoare astfel încât ochelarii îi alunecă pe nas şi e cât pe ce să îi cadă, se trage la limită în spate să şi-i aranjeze la loc, loveşte o perfuzie, te rog fii atent, îi spune anestezistul cu voce seacă, înainte să îi întindă o compresă.

în acest moment chirurgii încep o lungă operaţiune de coasere: depun eforturi să

reconecteze inima acţionând de jos în sus, în aşa fel încât să o fixeze în patru puncte - atriul stâng al primitorului este cusut de partea complementară a atriului stâng al inimii donatorului, atriul drept idem, artera pulmonară a primitorului este racordată la ieşirea ventriculului drept al donatorului, aorta la ieşirea ventriculului stâng. La intervale

regulate, Virgilio masează inima, o apasă puternic cu ambele mâini, şi atunci încheieturile îi dispar în corpul lui Claire.

Se instalează o anumită rutină acum, se nasc frânturi de conversaţie, uneori gălăgie, ironii de bloc operator, glume de iniţiaţi. Harfang se interesează de meci pe lângă Virgilio cu amestecul acela de superioritate şi

complicitate prefăcută care îl enervează pe italian: ce zici, Virgilio, de strategia italienilor, crezi că duce la meciuri frumoase? Iar tânărul îi răspunde, concis, că Pirlo e un foarte bun jucător. Se lucrează cu un corp aflat în stare de hipotermie dar în acel bloc operator e cald acum, practicienilor li se şterg frunţile, tâmplele şi buzele, sunt ajutaţi să îşi schimbe cu regularitate hainele şi

mănuşile - infirmiera desface pungile, apoi le prezintă protecţiile pe faţă şi pe dos.
Energia umană cheltuită acolo, tensiunea fizică şi totodată dinamica faptului însuşi - nimic altceva decât un transfer de viaţă - nu ar putea produce decât umezeala care începe să crească, să planeze prin încăpere.

Operaţiunea de coasere este în cele din urmă încheiată. Grefonul

e curăţat, aerul evacuat pentru a se evita ca bulele să urce în creierul lui Claire: de-acum inima poate primi sângele.

Tensiunea creşte vertiginos în jurul mesei, Harfang spune: ok, în regulă, o să putem umple. În clipa asta. Umplerea se efectuează la milimetru, cere un debit hipercalibrat, orice acţiune prea bruscă ar deforma grefonul, care nu şi- ar mai putea

regăsi niciodată forma iniţială - infirmierele îşi ţin respiraţia, anesteziştii stau ca pe ace, tehnicianul perfuzionist transpiră şi el, în timp ce ea, Alice, rămâne imperturbabilă. Nimeni nu mai mişcă în blocul operator, o tăcere compactă acoperă patul chirurgical cât inima este încet irigată. Atunci vine în cele din urmă momentul electric. Virgilio ia padelele, i le întinde lui Harfang,

rămân suspendate în
aer răstimp de-o
încrucişare de priviri
apoi Harfang îi face
semn lui Virgilio din
bărbie, hai, fa-o - iar în
clipa asta poate că
Virgilio adună toate
rugăciunile şi
superstiţiile pe care le
ştie, poate că imploră
Cerul sau dimpotrivă
pune cap la cap tot ceea
ce tocmai a fost dus la
îndeplinire, suma
acţiunilor şi suma
cuvintelor, suma

spaţiilor şi a sentimentelor -, aplică padelele electrice cu grijă pe fiecare latură a inimii, aruncă un ochi pe ecranul electrocardiogramei. încărcare? Şoc! Inima primeşte descărcarea, lumea întreagă se opreşte în loc deasupra a ceea ce acum este inima lui Claire. Organul se mişcă slab, două, trei zvâcnituri, apoi împietreşte. Virgilio înghite în sec, Harfang

şi-a pus mâinile pe marginea patului, iar Alice e atât de palidă încât anestezistul, de frică să nu se prăbuşească, o trage de braţ să coboare de pe platformă. A doua încercare, încărcare?

-Şoc!

Atunci, inima se contractă, un zvâcnet, apoi sunt nişte scuturături aproape imperceptibile, însă pe care le poţi vedea dacă te-apropii, nişte

contracţii slabe, şi încet-
încet organul reîncepe
să pompeze sângele în
corp, îşi reia locul, apoi
sunt nişte pulsaţii
regulate, ciudat de
rapide, ce formează
curând un ritm, iar
bătaia lor o evocă pe
aceea a inimii unui
embrion, mişcarea
bruscă văzută la prima
ecografie, şi tocmai
bătaia iniţială se face
auzită, prima bătaie, cea
care indică zorii.

Oare Claire a auzit cântecul lui Thomas Rémige în visele de când era anesteziată, cântecul morţii frumoase? Oare i-a auzit vocea în întuneric la patru dimineaţa atunci când primea inima lui Simon Limbres? E plasată sub asistenţă extracorporală încă o jumătate de oră, apoi cusută la loc şi ea, specule cu cremalieră destinzând ţesuturile pentru o sutură delicată

de domnişoară, şi
rămâne sub
supraveghere în blocul
operator, înconjurată de
ecrane negre unde i se
desenează valurile
luminoase ale inimii,
timpul ca trupul ei să-şi
revină, timpul să se facă
ordine prin încăperea
răvăşită, timpul să se
numere ustensilele şi
compresele şi să se
şteargă sângele, timpul
ca echipa să se despartă
şi fiecare să-şi scoată
hainele de operaţie şi să

se-mbrace din nou, să-
şi dea cu apă pe faţă şi
să îşi cureţe mâinile,
după care să părăsească
incinta spitalului pentru
a merge să prindă
primul metrou, timpul ca
Alice să îşi recapete
culoarea şi să rişte un
zâmbet în timp ce
Harfang îi şopteşte la
ureche, ce zici,
Harfanghetuţo, de toate
astea?, timpul ca Virgilio
să îşi ridice boneta şi să-
şi coboare masca, să se
hotărască să-i propună

să meargă la o bere în direcţia Montparnasse, o farfurie cu cartofi prăjiţi, un antricot în sânge pentru a rămâne în aceeaşi ambianţă, timpul ca ea să îşi pună paltonul alb şi să îi mângâie gulerul din blană de animal, timpul ca marginea pădurii să se lumineze în sfârşit, muşchii să devină albaştri, sticletele să cânte şi să se încheie marele surfing din noaptea digitală. E cinci

şi patruzeci şi nouă.

Regiune din Normandia situată la nord de estuarul Senei

Animaţie Disney din 1944

Curele specializate

Loc de surfing în nordul Californiei, celebru pentru valurile uriaşe

Tip de val caracteristic unei linii de coastă prevăzute cu promontoriu

Insulă din arhipelagul indonezian, la est de Bali

Oraş în sud-vestul Australiei

Zona unde încep să se spargă majoritatea valurilor

Staţiune de pe litoralul Canalului Mânecii

Prescurtare pentru *Service d'aide médicale urgente* -

Serviciul de ajutor medical de urgenţă Model de Renault
Comisia etică din cadrul lanţului de spitale universitare Assistance publique - Hôpitaux de Paris
Pânză de bumbac în carouri
Cartier din estul oraşului Le Havre Bazin portuar
Termen din cultura maori, cu sensul de comoară Cort inuit din piei de animal
Titulatură pentru urmaşii sclavilor proveniţi din Africa Neagră
Vers din melodia „La nuit je mens" („Noaptea mint") a binecunoscutului cantautor francez; în

traducere, „Hoţ de amfore la capăt de golfuri" Alt vers din aceeaşi melodie, „Unde îţi mai supravieţuieşte ecoul" Alt vers, „Mi-am petrecut vacanţa în această cutie craniană" Alt vers, „Dresor de căţei, distrugător de apeducte" Sală de spectacole din Le Havre Muzeu de arhitectură Sendviş cald cu brânză şi jambon Sendviş cald cu brânză, jambon şi un ou ochi
Salată cu trufe, originară din Périgord (zonă naturală din nordul regiunii Nouvelle-Aquitaine) Pasajul parafrazează elemente din poemul „Le dormeur du val" („Adormitul

din văiugă") de Arthur Rimbaud.
în original sunt folosiţi termeni desemnând exerciţii de balet *(adages): balancé, dégagé, tour piqué.*
Numele unui avion de luptă în ultimul moment Departament din sud-vestul Franţei
Rochie lungă cu mâneci lungi şi capişon purtată de locuitorii din Africa de Nord
Un fel de grădină botanică pentru export
Model de Peugeot
Ciuhurez
Dans catalan
Denumirea medicală pentru gât înţepenit Departament din Normandia Parc de activităţi

logistice lângă Paris Designer
englez
Dame Lesley Lawson, model,
actriţă şi cântăreaţă britanică